

КРАСОТАТА НА ДУШАТА

УТРИННИ СЛОВА

ТОМ II

СОФИЯ
1948

Красотата на душата

Размишление.

Ще прочета 15 глава от Евангелието на Йоана.

Като се говори за живота, виждаме, че в едно отношение пената му се повдига, а в друго отношение — се понижава. Значи, както пената на стоките ту се повдига, ту се понижава, така и самият живот ту се повдига, ту спада. Това се отнася до външната страна на живота. Няма човек на земята, който някога да не се е подценявал или надценявал. Погледне живота си и казва: Защо ли съм дошъл на земята? Нищо не можах да направя. Някога пък се надценява, мисли, че е направил много нещо. Как си обяснявате: защо някога се насърчавате, а някога — обезсърчавате? Малко трябва на човска да се насърчи или да се обезсърчи. Имаш някакво желание. Щом го реализираш, насърчаваш се; щом не можеш да го реализираш, обезсърчаваш се.

Питам: Защо хората се обезсърчават? Защо са недоволни? Имаш голяма, хубава къща, но пак си недоволен. Мнозина са ми казвали: Нашият салон е малък, да го разширим, да стане по-голям. Защо ви е по-голям салон? Чо-

век има 3 билиона и 600 милиона клетки в мозъка си. Те разполагат в един салон 19 см. дълъг, 15 см. широк и 15 см. висок. В това малко пространство се събират толкова фабрики, толкова химически лаборатории, толкова астрономически кули за наблюдаване на небето! Колко работи се вършат в това малко пространство, и всички клетки са доволни, не се оплакват, като хората. Как бихте живели вие в това пространство? Не сте доволни от салона, в който могат да се поместят хиляда глави като вашите. Какво ще кажете, ако ви турят в тази малка глава? Значи, разбирането прави човека доволен, а не голямото място и многото имане. Кои са по-умни: клетките на човешкия мозък, или клетките вън от него? Мозъчните клетки знаят такива неща, каквито много хора не знаят. Има неща, които хората знаят, даже минават за специалисти. Обаче, има такива малки работи, които само мозъчните клетки знаят. Ще кажете, че човек знае много теории, прави научни изследвания. Ето, аз ще ви изнеса една теория — за песимизма. Четете теорията на някой философ — песимист, който гледа с черни очила на всичко. Той казва: Животът няма смисъл, всичко ще изчезне. Един ден слънцето ще изгасне, хората ще изчезнат, земята ще се разруши. Продължава нататък: Семейството няма да съществува, децата ще изчезнат; младите ще остарееят, старите ще умрат, ще се схумят в земята. Казвам: И така да е, все ще остане нещо. Може ли всичко да изчезне в един момент?

Песимистът е човек, който обеднял, нищо няма: дрехите му скъсани, обувките — също, няма здраво парче на гърба си. За себе си, той е прав да гледа мрачно на живота. Той знае, че едно време дрехите, обувките му бяха здрави, а сега са скъсани. Като види нови дрехи у някого, казва: Едно време и моите дрехи бяха нови. И твоите ще овехтеят и ще видим, какво ще правиш тогава. На песимиста не му идва на ум, че и друг път той може да се облече с нови дрехи. Значи, според този философ, като облечеш веднъж дрехите си, не можеш да ги сваляш; или, като obuеш веднъж обувките си, не можеш вече да ги събуеш. Като сгрешиш веднъж, не можеш вече да изправиш живота си. Такава е философията на песимиста. Както и да му се говори, той казва: Свърши се моята работа, няма вече връщане.

Един турски ходжа проповядвал на един пияница: — Слушай, братко, откажи се от пианството. Опасно е твоето положение. Знаеш ли, какво те очаква на онзи свят? — Какво ме очаква? — Всички бъчви, от които си пил, ще ги окачат на врата ти. Пияницата го попитал: Поне пълни ли ще бъдат? — Пълни, разбира се. — Лесна работа тсгава, и там ще има, какво да се пие. Ходжата искал да го наплати, да му покаже мрачната страна на неговото бъдеще. В случая, ходжага е песимист, а пияницата — оптимист. Той казва: Щом има за пиене, няма страдание. Какво от това, че ще нося бъчви на врата си? Ходжата му предста-

вя лошата страна на бъдещия му живот, а той вижда нещо хубаво в това — бъчви ще има. Ще има да пие.

Изкуство е човек да вижда доброто в живота и да го използва. Всяко нещо, което в даден момент той не може да употреби, представя известна тежест за него. То се явява като пречателство в неговия живот. Дойде една мисъл в главата ти, но ти не я приемаш. Искаш да се освободиш от нея — не можеш. Дето мръднеш, каквото правиш, и тя след тебе. За да се освободиш от нея, извади я от ума си. Щом излезе вън от тебе, ще я види някой, ще я хареса и ще я вземе. Имаш една златна монета. Докато е в касата ти, никой не я вижда, никой не мисли за нея. Ако я извадиш и държиш в ръцете си, като я види някой, ще я пожелае. Щом я пожелае, ще намери удобен случай и ще я вземе от ръката ти.

Рвзправяше ми една сестра: Дотегна ми да нося една мисъл в себе си и, докато не я реализирах, не се успокоих. Един ден минавах край една витрина, дето видях особени шапки, такета, които се носят на върха на главата, едва се държат. Помислих си: Ще си купя такава шапка, но отминах, без да купя. Ог този ден мисълта за шапката не ме остави свободна. Най-после я купих, задоволих желанието си. Преди да я бях купила, като вървях, все ми се струваше, че такето е на главата ми и ще падне. Пипам се, нямам никакво таке на главата. Сестрата искаше да знае, защо мисълта за шап-

ката я безпокоела толкова време. Казах ѝ, че тази мисъл я мъчела, понеже тя не харесвала шапката. Въпреки това, купила си такава шапка — модна била. Изобщо, всяко нещо, което човек не обича, се качва на гърба му. Щом го обикне или се примири с него, то пада от гърба му. — Защо се мъчи човек? — Защото не обича мъчението. Като го обикне, то го освобождава. — Не обичам мъчението. — Щом не го обичаш, то заема централно място в сърцето ти. Мъчението никога не сядва на последно място. — Докога ще седи в сърцето ми? — Докато го възлюбиш. Щом го обикнеш, то слиза от мястото, което е заемало. Иначе, ще ходиш, ще пъшкаш, ще го носиш в себе си и ще го гледаш като писано яйце.

Казваш: Скръб имам, тежко ми е. — Изпъди скръбта навън. — Не мога. — Скръбта е по-голяма майсторка от мъчението. Като хване човека, лесно не го пуца. Ако се опита да я изпъди, тя още повече се закрепва. Тя ще отскубне част от сърцето на човека, но няма да излезе. — Как да се освободя от нея? — Като я обикнеш. — Това е невъзможно. — Друг цар няма. Този е първият цар. Ако не можеш да я обикнеш, приложи втория цар — да извикаш радостта и да я поставиш на същото място, заедно със скръбта. Често аз правя такива опиги. Като видя, че скръбта се е загнездила в човека и не мисли да го напусне, поканвам радостта при него, да му гостува известно време. Тя отива на същото място, дето

е скръбта, и между тях се започва разговор. Радостта пита скръбта: Сестро, как си? — Добре съм, занимавам се с моя господар. Той често не е разположен, но гърпи. — От колко време си тук? — От две-три години. Като видя, че се позабрави малко, стисна го, напомням му за себе си. Той се сепне и казва: Благодаря, че ме разтърси. Така прекарваме двамата. — Докога ще седиш тук? — Още малко ми остава. Щом ти си дошла, ще го напусна.

Питате: Реално ли е това? — Дали е реално, или не, това е въпрос на разсъждение. Обаче, реално е, че страдаш. Можеш ли да откажеш, че страдаш? Може да спорите върху въпроса, дали радостта и скръбта се разговарят и как се разговарят. Това е философски спор. Аз мога да кажа, че съм слушал, как се разговарят скръбта и радостта. Отличен разговор водят те. Как водят разговора си те, не казвам. Въпреки всичко, скръбта е реалност. Някога, като скърбиш, казваш: Няма да забравя тази скръб, но щом дойде радостта, всичко изчезва. Като че ли никаква скръб не си имал. — Защо човек не обича скръбта? — Аз намирам в скръбта нещо много хубаво, нещо ценно. Тя е като майка, която поощрява своята ленива дъщеря да учи. Казва ѝ: Дъще, учи! А дъщерята не обича да учи. За всичко можеш да ѝ говориш, но не и за наука. Какво иска дъщерята? — Нищо друго, освен да има слугиня да и готви и нарежда къщата, да пере и глади, а тя, облечена, с нови обувки и нова шапка, да се

огледа в огледалото и да излезе на разходка, да се покаже на хората. Като се върне от разходка, да седне да яде и да почива. И при това положение, тя пак е недоволна. — Защо е недоволна? — Или защото ходила пеш, или автомобилът я разтърсил. Много такива оплаквания съм слушал. Ако са от светски хора, както и да е, но и духовни хора се оплакват. Даже хора на умствения труд — и те се оплакват. Когато срещнеш днес, всеки се оплаква. Питат ме: Как се разрешават тия въпроси? — Те нямат разрешение.

— Как ще се справим със скръбта? — Докато си млада мома, главата ти ще страда; докато си млад момък, главата ти ще страда. Докато си майка или баща, главата ти ще страда, докато си учител или ученик, главата ти ще страда. И като умреш, пак ще страдаш. — Какво да се прави? — И аз не зная. Младият казва, че не струва да бъдеш млад. Старият казва: Да не си стар! Да не си майка, да не си баща. Какво да си? — Нищо да не си. — Ами тогава? — Това не е разрешение на въпроса. Нищо да не си: нито млад или стар, ниго ученик или учител, нито баща или майка, ниго син или дъщеря, ниго богат или беден. Не е така. Новата философия изисква нов начин на мислене. Казваш, че животът няма смисъл. Не, ще страдаш и ще се учиш, там е смисълът на страданието. То не е нищо друго, освен работа. Като изучаваш страданието, ти работиш.

Иде един каменар и ти предлага един камък, тежък 3 клг. Той мисли, че камъкът е прост. Ученият знае, че в този прост камък се крие нещо ценно. Питаш го: Колко струва? — Едва ли струва един лев — прост камък е. Ти колко даваш за него? — Пет лева. Той взема петте лева и е доволен, че спечелил нещо от простия камък. — Добре, че има глупави хора, които дават пет лева за простия камък. Ученият разчупва камъка, изважда от него скъпоценния камък и след време го продава за няколко милиона. Като се научава за това, каменарят остава недоволен, че за пет лева продал толкова скъпо нещо. Той среща учения и го пита: Защо ме излъга? В такова положение изпадат и днешните хора. Много ценни неща минават през вас, без да ги познасте. Големи са богатата, които ви са дадени. Всеки човек е ограден с несметни богатства. Вашите мисли, вашите чувства и действия крият грамадни богатства, които вие още не оценявате. Вие ги продавате евтино, а после оставате недоволни.

Аз изучавам всички философски системи и намирам, че грешката не е в тях, а в сния, които ги проповядват. Философите, учителите на човечеството са изнесли отлични идеи. В знанието им няма никакво раздвояване. Изопачаването на гяхното знание иде от учениците им. Всеки от тях е дал специфично тълкуване на идеите. Оттук се създава идеята за истински и лъжлив пророк. Истинският пророк из-

нася идеите, както са; лъжепророкът ги изнася тъй, както не са в действителност. Истинският пророк ще ти скрои и ушие дреха, която точно приляга на телото ти; лъжепророкът ще ти скрои и ушие дреха, която, поради неудобствата, никогата не ще забравиш. И после ще те убеждава, че колкото повече носиш дрехата, толкова по-добре ще легне на телото ти. Следователно, не носи дрехи, недобре скроени и ушити. От дълга опитност аз съм дошъл до това правило. Аз прилагам това правило и при яденето. Каквото ядене да ми донесат, аз не бързам да го ям. Преди да го опитат десетина души, аз не ям. Може да минат четири-пет часа — нищо от това. Първо ще искам мнението на другите за това ядене, а после ще го опитам и аз. С други думи казано: Аз всякога се ползвам от опитността на онези, които са били преди мене. Според мене, тези десет души са умни хора. Първият, като опита яденето и каже, че не е хубаво, давам го на втория. Ако и той каже същото, давам го на третия, после на четвъртия и така до десетия. Най-после, и аз опитвам яденето. Същото правя и кога яденето е хубаво. Ако първият каже, че яденето е хубаво, не спирам до него. Оставям да опитат и другите девет души и, като остане нещо, колкото малко да е, и аз го опитвам. Казвам: Това ядене е хубаво. Ще каже, че това е оригинално. Наистина, вие не знаехте досега, че преди вас има десет души, чиято опитност трябва да се използва. Дали

се отнася до ядене, или друго нещо, това не е важно. Много е патила главата ми, докато намери тези десет души. Някога те изяждат всичко и за мене нищо не остава, а някога остава малко. Важно е, че аз съм последният, който ям от същото ядене. Откак прилагам това правило, всичко върви по мед и масло.

Прилагайте и вие това правило, в него няма никакво изключение. Аз съм го прилагал и на физическия, и в духовния свят. То работи еднакво навсякъде. И тъй, ако за една ваша мисъл десет души се произнесат, че не е добра, турете я настрана. Задържайте само онази мисъл в себе си, която сте опитали. Помнете: Бог, Който е създал хиляди вселени, е всемъдър и всезнаещ. Трябва ли след това да казвате, че светът, създаден от Бога, не е хубав? Койго се осмели да каже това, той греши. Всичко, което е минало през Божиите ръце, е ценно. Нищо не може да се сравни с него. Но разбиране е нужно! Иначе, човек не може да се убеди в ценността на Божиите дела. Ражда ти се момче, не го оценяваш; ражда ти се момиче, и него не оценяваш. Имаш слуга в дома си, и него не оценяваш. Имаш баща, майка, приятели — и тях не оценяваш. Имаш градина с хубави плодни дървета, и тях не оценяваш. Много блага имаш, нищо не оценяваш. Гледаш реки, извори, тревни, мушици, и тях не оценяваш. Наблюдаваш изгриването на слънцето, на луната и звездите — нищо не оценяваш. В това се крие твостото нещастие. Какво търси човек? Защо е недоволен?

— Слънцето! — празна работа! Триви и мушички! — празна работа! Какво искаш, и ти сам не знаеш. Ако ви попитам, какво ви е potrebno, ще кажете: Нищо не ни е potrebno. Казвам: Нужни ми са тези десет души, авторитети, да опитат яденето, което ми е дадено, и да кажат, струва ли, или не струва. Също така, те ще опитат мислите и чувствата и ще кажат, струват ли, или не струват.

Сега аз говоря за малките изключения. Има един щастлив живот, който трябва да се изучава. Да престане недоволството! — Как ще бъда доволен, като нямам никакъв потик? — Не търси потика отвън. Търси го в самото доволство. Обичай всичко, което те обикаля, и ще бъдеш доволен. — Как ще обичам всичко? — Обичай! — нищо повече. — Мога ли да обичам всички хора? — Това не е твоя работа. Обичай! Ако обичаш един човек, твоето знание се свежда към единица; ако обичаш двама души, твоето знание се свежда към двойка; ако обичаш трима души — към тройка и т. н. Значи, числото на онези, които обичаш, определя степента на твоето знание. — Как ще обичам десет души, как ще обичам всички хора? Де ще намеря толкова хора да обикна? — Виж пример от клетките на твоя мозък. В главата са събрани 3 билиона и 600 милиона клетки, които живеят в хармония, в единство. С един поглед ти можеш всички да обхванеш. — Възможно ли е това? — Ще кажеш, че само одного можеш да обичаш. Ти знаеш, че Бог има само един

Син, Когото обича. Въпреки това, ти се молиш на Бога, искаш и тебе да обича, да отговаря на молитвите ти. Ако не ти отговаря, обиждаш се. Как можеш да искаш да те обича Бог и да отговаря на твоята молитва! Ако си последователен, щом казваш, че обичаш едного, не изисквай от Бога и тебе да обича. Той има вече един, Когото обича. Хората искат да ме убедят, че Бог мисли за всички и обича всички. Казвате, че Той обича и грешниците. Ако мислиш, че в Елигодродния Син на Бога се глътват всички живи същества, имаш право да казваш, че Бог обича всички същества. В Христа живеят и грешниците, и празедниците. Няма човешка душа, която да не живее в Христа.

Хората са недоволни, понеже поставят Христа вън от Бога, а себе си — вън от Христа. Така, вие сами се осъждате на страдания. Казваш за Бога: Той има един Син, с Когото се занимава. Аз не съм Негов син. Значи, Синът е вън от Бога. Това е крива идея, заради която страдате и се мъчите. Питаш: Как мога да обичам този човек? — Как може тебе да обича Господ? Ако не можеш да обичаш човека, как можеш да изискваш Бог да те обича? Ако не обичаш ближния си, как може да те обича Бог? Ако обичаш човека, и Бог ще те обича; ако не Го обичаш, и Бог няма да те обича. В който момент кажеш, че не можеш да обичаш, и Бог не може да те обича. Всяко страдание показва, че не си изпълнил закона на великата Божия Любов. Бог обича всички. Ако не при-

насаш това, ще страдаш. Щом го признаеш, ще се радваш. Радостта е признак, че Бог обича всички, а скръбта е признак, че ти не обичаш всички. Казваш: Господа обичам, ангелите — също, но как ще обичам хората? — Ще мислиш право и ще обичаш всички. Чрез своите възгледи човек сам си причинява страдания.

Наскоро дойде при мене една млада мома от света. Исква да се посъветва с мене, да се справи с едно противоречие. Гледам, момата е млада, красива, но бедна. Тя ми каза: Влюбих се в един красив момък, но често изпадам в противоречие, не зная, как да се справя. От известно време, като срещна своя възлюбен, той започва да ме разглежда, като че ли пръв път ме вижда. После ми казва: Гледам те, защото намирам, че си започнала да остаряваш. Това ме огорчава, и не зная, какво да му кажа. — Ето какво ще ти кажа. Аз мога да те подмладя моментално. Той веднага ще признае, че си станала по-млада и по-красива. — Как? — Като туря в банката на твое име триста хиляди лева златни. Същото се отразя до здравето, до ума и сърцето на човека. Казват за някого, че е болен. Това значи, че няма капитал. Щом оздравее, той придобива капитал. Казват, че някой е невсеща. Значи, липсва му нещо в умственния свят. — Студен е този човек. — Липсва му нещо в сърцето. Светлината на ума и топлината на сърцето са капитал, който прави човека млад и красив. Все ще намериш нещо в човека, за което да не го обичаш. Че бил бе-

ден, болен, глупав, това са лъжливи положения. Всъщност, не е така. Човек разполага с несметни богатства.

Помнете: Всяка душа носи големи богатства в себе си. Даже животното да влезе в дома ви — куче или котка, и то носи някакво благо за човека. Това хората го знаят и, като дойде, например, ластовичка и свие гнездото си под стрехата на къщата, домакините се радват. И за щъркела казват, че носи щастие. Кравата, конят — и те носят щастие за човека. Слънчевият лъч е носител на голямо благо. И всеки лъч, излизащ от Бога, носи голямо благословение за човека. Той е жив. Не казвам, че светлината е само трептене, движение на въздуха. Това е външната страна на въпроса. Светлината е жива, разумна сила, която прониква в човека и го обновява. Казват, че животът носи радост, обнова. Не само животът, но и светлината, и топлината носят радост и щастие. Не мисли, че някой човек ти носи нещастие. Не, всеки човек носи щастие, благо, както за себе си, така и за окръжаващите. Това твърди новото учение.

Защо сирадат хората? — Защото не оценяват човешката душа. Христос дойде на земята да повдигне човешката душа, да я освободи и да покаже, че в нея са вложени несметни богатства. Казват, че Христос дойде да спаси погиналите. Аз пък казвам, че Христос дойде да спаси човешките души; да извади скритите богатства от тях и да покаже истинската им

стойност. Когато греши, човек не оценява душата си. Тогава той слиза в ада, в света на мъчението. Като съзнаваш това, не търси щастието си отвън, в този или онзи човек, но го търси в себе си.

Под „себе си“ разбирам Бога в човека. Ако търсиш щастието си в Бога, в Божественото в себе си, ти си на прав път. Съзнай, че в тебе са вложени несметни богатства, които трябва да цениш. Между Бога и твоята душа трябва да има вътрешна връзка. Като съзнаваш това, ти всякога ще Му благодариш. Днес вие слушате, какво ви говоря, повдигате ума си към Бога и казвате: Ние сме духовни хора, не можем без молитва. — Не знай, как сте се молили. Благодарили ли сте на Господа за благата и богатството, които ви са дадени? Благодарили ли сте за вниманието на Бога към вас? Какво правят някои? — Още със ставането си от сън, те започват да роптаят: Господи, защо даде на съседа ми повече блага, а на мене по-малко? Защо ме остави да пъпя и досега на земята? — Ти се заблуждаваш. Вината е в тебе. Възстанови връзката си с Бога, и всичко ще се оправи.

Казваш: Как да обичам този човек, когато той не ме обича? — Това е криво разбиране. Как ще си обясниш обратното? Той те обича, без да го обичаш ти. Някой плаче, че хората не го обичат; някога плаче от любовта на своя възлюбен. Как ще си обясниш това? Плачеш, че те обичат; плачеш, че не те обичат. За да

не изпадаш в противоречия, ще обичаш душата на човека, която никога не се изменя. В това, именно, е красотата на душата, че любовта и е вечна, неизменна. Достатъчно е само за момент да зърнете красотата на душата, за да не я забравите никога. Който е любил, за момент поне е видял красотата на душата. Няма човек, който, като види душата, да не се влюби. Лошото за нас е там, че, като я видим, тя веднага се скрива. Ходиш, плачеш, търсиш я, но не можеш да я намериш.

Следователно, това, което човек търси и за което плаче, е красивата човешка душа. Тя не стои на едно място. Отвреме-навреме тя само посещава човека за момент и веднага изчезва. Струва си, човек да живее хиляди години на земята само за този момент — да зърне красивата душа, да се наслади от красотата на живота, да види, с какво богатство разполага тя. Велик момент е да видиш своята красива душа! Целият свят ще те посети, всички хора ще се трупаг около тебе, и те да вземат участие в твоята радост. Как ще се справите с всички хора? Милиони души ще се редуват, всяка на свой ред, да зърне красотата ви. Какво ще правите тогава? Ще се молите на Бога, да ви закрие по някакъв начин, да си починете малко. Ето защо, Бог е скрил красотата на човека даже от самия него и я оставил като негово бъдеще наследство. Казвате, че има красиви хора в света. — Колкото да е красив човек външно, неговата красота не може да се

сравни с красотата на душата. Неизмерима е истинната красота.

Чувате някой да казва, че животът му е лотегнал, не му се живее. — Защо не му се живее? — Защото не е видял красотата, не е разбрал цената на истинското богатство. Да зърнеш красотата на душата, това значи, да видиш Христа. Той е във всеки човек. Не е достатъчно само да Го зърнеш, но трябва да бъдеш като Него. — Какво да правим, за да дадем място на Христа в себе си? — Не цапайте душата си! Не засенчвайте лицето на красотата! Това значи: Не грешете. Грехът е тъмнина, която закрива светлото лице на душата. — Защо хората не живеят в душата си? — Защото не учат. Един мисли, че е беден; друг — че е лош, трети — че е слаб, болен, невежа. Това отчасти е верно. Важно е, как може човек да стане богат, здрав, силен, учен. — Като учи. Най-големият неприятел на човека е мързелът — не иска да учи. Големи усилия са нужни, за да заставят човека да учи. Малко хора съм срещал, които учат от любов. Без любов нищо не се постига. Истинска работа е само тази, в която любовта взима участие.

Един ден отивах на планината. Спрях се на едно място, пред купчинка пясък, и започнах да чопля нещо. В това време мина един селянин край мене и ме запита: Какво правиш тук? — Изследвам нещо. — Защо си губиш времето? — Нищо не му отговорих. Според него, само онзи работи и използва времето, който оре и копае. За да

обърна мисълта му, аз го запитах: Ти какво правиш? Женен ли си? — Женен съм. Имах жена, но тя си отиде в другия свят. Имах момче, и то отиде при нея. Остана ми само едно момиче, и то кувичко. — Аз зная, защо жена му и момчето му заминаха за другия свят; зная, защо му остана само куцата дъщеря, но нищо не казвам на селянина. Той ме запита: Ти женен ли си? — Всичките ми близки измряха, само аз останах жив. Дошъл съм тук да намеря последното нещо. Гледа ме селянинът и се чули, защо чопля, какво търся в пясъка. Казвам му: Богата е вашата местност. — Богата е, но трябва да се оре. Хайде сбогом! Ръкувахме се, и аз му казах: Като се срещнем друг път, ще ти кажа, какво търся. Сега, иди си вкъщи и знай, че положението ти ще се подобри: ще се върне жена ти, ще имаш по-добри и по-красиви деца от първите. Който веднъж се е срещнал с мене, работите му започват да се нареждат добре. — Хайде, от твоята уста, в Божиите уши!

След една година срещнах същия селянин, който ми каза: Братко, всичко се сбъдна. Както каза, така стана. Ожених се втори път. Имам детенце, красиво, здраво. Казах му: Знай, че втората ти жена е първата. И трети път да се ожениш, все първата жена ще дойде. Това са души, излезли от Бога. Бог се изявява чрез всяка душа. Той е в единството и в множеството. Ние познаваме и разбираме Бога в множеството. В единството, в едното Той е неразбран за нас.

Да благодарим на Бога, че ни се разкрива в множеството избрани души. Да се радваме, че Той ни се разкрива. А на вас казвам: Знайте, че каквото сте изгубили, ще го намерите. Старите ще се подмладят. Невежите ще станат учени. Кой каквото иска да постигне, ще го постигне. — Кога? — Когато възприемете идеята, че Бог е вложил несметни богатства във вашата красива душа. Единственото желание на Бога е да учите. Само така, ще можете да служите. Щом служите, ще имате постижения. Ние сме дошли на земята да познаем Бога. Казано е: „Това е живот вечен, да познаем Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си проводил.“ Да познаеш, че Бог е вложил красива душа в тебе, с несметни богатства. Бог се проявява, именно, чрез тази душа.

Сега ще ви занимая със обикновеното смятане, в което се крие голяма философия. Казваме: $1 \times 1 = 1$; $1 \times 2 = 2$; $1 \times 3 = 3$. Обаче, $2 \times 2 = 4$; $2 \times 3 = 6$; $2 \times 7 = 14$ и т. н. В Това смятане е скрит законът на растенето. Отличителното качество на живота е растенето. Това, което расте, постепенно се разкрива. Кое то расте, само то е реално. Дето няма растене, там никаква реалност не съществува. Реалните неща имат бъдеще. Ето защо, радвайте се за най-малката придобивка, за най-малкото растене. Радвайте се на Божественото в себе си. Бъдещето знание се гради върху него. Радвайте се на възможностите, сложени във вас, които постепенно се изявяват. Вие сте недоволни, не

искате да остарявате. Закон е: Не можеш да се подмладиш, ако не остарееш. Всичко, което се подмладява, непременно ще остарее. Вие искате да се подмладявате, а не искате да остарявате. Това е невъзможно. Старостта е възможност за подмладяване. Тя крие в себе си Божественото благо — младостта. И като остарява, и като се подмладява, човек придобива нещо. Хората страдат, защото мислят, че придобиват нещо, само когато са млади, а когато остаряват, губят. Това е криво разбиране.

Като бях в Америка, слушах Падаревски, който изпълняваше Лунната соната. Тогава той беше млад, красив човек, с хубаво кръгло лице. Американките лудуваха по него. Носеха му албумите си, да се подпише. След години гледах на кино „животът на Падаревски“. Там беше вече доста остарял. Показаха го отдалеч, отблизо, от всички страни. Видях го добре, като свири на пиано. Направи ми впечатление, че свири със затворени очи. Вниманието му беше съсредоточено, нищо не го отклоняваше от музиката. Казах си: Е, Падаревски, отиде твоята младост! Със затворените очи, той искаше да каже: Сега поне съм свободен от преследването на жените. Не ми остава нищо друго, освен да свирия. Наистина, сега имаше по-голямо съсредоточаване в него, по-голяма дълбочина, по-голяма музикалност. Един Падаревски, втори не може да се роди. В природата нещата не се повтарят, но онова, което човешката душа носи в себе си, надминава Падаревски. Възмо-

жностите на човешката душа, изявени чрез Падаревски, представят едва една стотиленна част от това, което е вложено в нея.

Какво представя „Лунната соната“? — Любов на луната, на студа. Значи, има две възможности: да любиш вечер, на луна, и да любиш през деня, на слънце. Вечер няма условия за любов. Само душата може да люби вечер, за нея няма нощ. В нея е вложена всичката красота на живота. За красивата душа и лунната нощ е ден. Лунната соната показва, че животът не е разбран, както трябва. И който свири тази соната, и той също не разбира живота. Всъщност, Лунната соната по съдържание е слънчева, но излята във форма на луната. Зад луната е слънцето. Без слънцето не можеш да видиш луната. Значи, всичко, каквото съществува на земята, е лунно, но зад луната е скрито слънцето. И зад нашия живот — живот на луната — се крие Божественият живот, който постепенно се извява. Животът на земята е Лунна соната. Въпреки това, красив е нашият живот.

Днес и аз ви изсвирих едно лунно парче, Лунна соната. Радвам се, че сте дошли на този концерт. Като се върнете по домовете си, всеки да посвири тази соната на своето пиано. Няма по-красиво нещо от това, да бъде човек тих и спокоен, да носи мир в себе си. Погледни към небето и благодари в душата си за всичко, което ти е дадено. Когато и да срещнеш, виж в него присъствието на Онзи, Който е създал

света. Добре е навсякъде да виждаш Бога. И във всички противоречия да виждаш скрито Божественото начало. Това е новото учение. То изисква от всички да отворят сърцата и умовете си, да видят истината, вложена от векове в тях.

„Това е живот вечен, да познаем Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си проводил.“ Това е истинското учение, да познаем несметното богатство, вложено в нашите души. Това е Христос, това е проявеният Бог. — Как да обичам? — Да позная Тобe, Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си проводил. Да позная моята красива душа, излязла от Бога. Гои е вложена всяка годеми възможности. Това е смисълът на мой живот; това е смисълът на човешкия живот

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

х

19. Утринно Слово от Учителя, държано на 6 февруари, 1938 г. София. — Изгрев.

Четири погледа

Размишление.

Ще изнеса няколко мисли върху мъдростта.

„Начало на мъдростта е страх Господен.“

„Аз дойдох виделина на света.“

„Така ще просретне виделината пред човеците.“

„Благославяй, душе моя, Господа.“

„Не забравяй всичките Му благословения.“

„Всяко дихание да хвали Господа.“

Без светлина, без знание и без мъдрост животът е неразбран. Някои религиозни мислят, че вярата може да се придобие лесно. Това е статическо разбиране. Всъщност, вярата е непреривен процес. Така статически мислят и за мнанието. Казват че като свършиш гимназия и университет, повече знание не ти трябва. Така казват и за раждането на човека. Веднъж да се роди човек, всичко останало е лесно. Това са незавършени процеси. Според някои естественици, човек е излязъл от животинското царство. Той е минал през най-нисшите форми, докато е достигнал до човешката форма. Но и тук не спира. — Кога ще се завърши този процес? — Когато дойде до тази форма, от която не може да се зароди нова форма. А това е

невъзможно. Само при свършека на света може да се говори за завършване на формите. Обаче, когато плодът узрява, той представя начало на нов процес.

Често се говори за обръщане на човека към Бога. Къде става това обръщане? В черквата ли? Там се говори за спасение, за раждане, за новораждане, за възкресение. После отново се започва. Като слуша тези думи, човек се отегчава. Наистина, еднообразисто, повтарянето на едно и също нещо отегчава. За да не се отегчаваш, още при ставането от сън, иди при мъдростта и кажи: Господи какво да правя днес? Каква програма си ми наредил? Всъщност, какво правят хората днес? Мъжът става от сън и се пита: Какво ли ще каже жената днес? Какво ли ще иска? Жената се пита: Какво ли ще каже мъжът днес? Майката се запитва, какво ще иска синът; бащата се запитва, какво ще каже дъщерята. Слугата се запитва, какво ще каже господарят; войникът — какво ще каже офицерът. Всеки мисли за някого, на когото трябва да послужи. За когото и да мислите, гова са вашите бащи, деди и прадеди. Де са вашите бащи, деди и прадеди? — На онзи сяят. Всъщност, аз ги виждам седнали на скамейки, на ученически чинове. Дядо ти, баба ти, седат с разтворени тетрадки и книги, решават трудни задачи. — Какво правят там? — Учат и то сериозно учат, не си губят времето. На земята учението е вестникарство — новини, колкото щеш, а във вестникарските новини ня-

ма нищо сериозно. Това е общо за всички. Трябва да живеем добре, да се молим. — Та ние живееете, какво искате повече? Но искате любовър живот да живееете. Това е животът на любовта. Добрият живот е храна за човека — мачи, ще се храниш с любовта. — Да мислим добре. — Доброто мислене е дишането. То има отношение към въздуха. Щом дойдеш до истината, ти трябва да знаеш вече, как да прилагаш, как да се справиш със себе си. В човека има две естества, които са в постоянна вътрешна борба. За това се говори и в Писанието, но не е добре обяснено. Няма защо и да се обяснява, защото, колкото повече се обяснява една работа, толкова повече се обърква. Какъв смисъл има да обяснявам, как е станало едно престъпление. Като отиват на следствие, дохождат съдията, лекарят, свидетели. Лекарят ще провери, откъде е влязъл куршумът и откъде е излязъл. Ако случаят е смъртен, той ще провери, как е настъпила смъртта. Съдията ще изпита, какви факти за престъплението има на лице. После ще направят аутопсия и ще се произнесат, как е станало убийството. Това знае ли е?

Днес слушате проповедниците да говорят, как един човек е престъпил закона, как е сгрешил. Някъде, ще се съберат братя и сестри да разправят, кой как е грешил. Какво печелите, ако знаете прегрешенията на хората, как се подхлъзвали и падали? Ще кажете, че сърцето на някой спряло, понеже една главна артерия

или вена се пукнала. Констатираш, че работите не вървят добре. С това работите оправят ли се?

Вчера дойде една сестра, весела, разположена. Погледнах я, поусмихнах се. Казвам: Виждам хората винаги весели, когато се качват на кон. Щом слезат от коня, не са весели. Като видиш весел човек, казваш: На кон е. Не съм виждал човек на кон, да не е весел. Като спусне краката си на земята, той е намусен, защото не е вече на коня. Качи се на коня, пак е весел. Казах и на сестрата: Вие сте весела, защото сте на коня. Аз бих желал да ви видя такава, като слезете от коня. Сега да ви кажа, какво е конят. Твоите два крака са коне. Работиш с ръцете си, това са коне; слушаш с ушите си, това са коне. виждаш с очите си, това са коне. Затвориш очите си, вече нещо ти липсва. Преставя да върви конят, не може да се движи. Конят е отличен, когато си отгоре, на него. Всичко върви по Божие благословение. Слезеш от гърба на коня, работите не вървят. Такова нещо е мъдростта. Можем да я уподобим на кон. Когато тя ни ръководи, когато ни учи, тя ни носи, ползуваме се от тази привилегия. Ние сме свободни в живота. Даже и като си мислим за Божията Мъдрост, и това ни допринася нещо.

Сега да дойдем до вашите стари работи, с които се разправяте. Питате: Какво има още да учим? — Знаете ли, че човек остарява от леност, а се подмладява от работа? Като не работиш, имаш едно вътрешно безпокойство. Ня-

кой си мисли, какво ще стане с него след 20 — 30 години. Кой ще го погребее, дали ще има пари да го погребат? Какво те ползува, ако има много попове? За поповете ще бъде добре, а за тебе — безразлично. Казват: С почести да го погребат. Отгоре с почести, отдолу с безчестие — ще го ядат червеите. Така правят много жени: Отвън се обличат с коприна, отвътре — с коприва. Аз не бих желал, нито едното, нито другото. Мислиш, че ще умреш. Да, но има начини да не умираш. Червеят умира, защото не е приспособен към светлината. Тя го изсушава. Има религиозни, които, като червея, живеят в земята. Като излезат на светлината, т. е. в света на мъдростта, те умират. Затова се страхуват от мъдростта. Като чуят да им се говори за мъдростта, те казват: Спри, н-дей говори за мъдростта. Ние сме яли нейната попара. Говори ни за земята, за нещо по-хладно. Ние сме опитали тия лъчи. Право мислят тези хора, но това е живот на червея. Какво става с цвете, изложено на светлина и топлина? — То расте. В случая, червеят представя състояние, фаза, която има място в природата. За да живее на светлина, той трябва да измени своя вид, своята форма.

И тъй, когато дойдете до мъдростта, трябва да измените начина на мисленето си и разположението си към нея. Представете си, че обувките ви стягат. Сърдите се на този, който ги работил. Преди всичко, той не е направил обувките за твоя крак. Ти по погрешка си ку-

пил обувки не по твоя номер. Има различни номера обувки, и ти не си попаднал на твоя. За да живееш в мъдростта, трябва да познаваш нейните закони и правила. Например, като влезеш в областта на любовта, ти усещаш малка топлина. Щом излезеш вън от любовта, всичко около тебе замръзва, ти си в покой. Като влезеш в света на мъдростта, около тебе се явява светлина. Щом излезеш вън от мъдростта, ти потъваш във вечен мрак, покой. Дойде ли малка светлина, ти имаш желание да излезеш от този покой — да влезеш в света на мъдростта. Като влезеш в областта на истината, ти се разширяваш. Около тебе е простор. Като напуснеш този свят, веднага се ограничаваш — пак си в покой. Това е диагноза, да познаваш, кога си в света на любовта, на мъдростта и на истината. За да се справят с тези прояви, умът и сърцето ви трябва да се приспособяват към тях.

Човешкият мозък, както е устроен, не може още да издържа на голямо знание, на голяма светлина. Сърцето пък не може да издържа на голяма топлина. Например, някой не може да издържа, когато двама души се обичат. Мъжът не може да издържа, когато друг мъж обича жена му. Жената не може да издържа, друга жена да обича мъжа ѝ. Това са човешки разбирания. Ти мислиш, че този, който обича жена ти, е нещо съвършено различно от тебе. Да, той не е като тебе, но и ти не си като него. От твое гледище, право е, че никой мъж не може да обича твоята жена.

Сега ще обясня горната мисъл. Казваш: Трябва да се обичаме. Това е верно по отношение закона на любовта. Значи, ще обичаш любовта, няма да обичаш безлюбието. Ще обичаш мъдростта, няма да обичаш глупостта. Ще обичаш истината, няма да обичаш лъжата. Казваш: Да обичаме всичко! — Можеш ли да обичаш глупостта? Ще обичаш мъдростта, която носи светлина, а не глупостта, която отнима светлината. Да обичаш някого, значи, да му дадеш нещо от себе си. Какво ще дадеш на глупостта, която те обрала, взела ти всичко? И да искаш, няма какво да ѝ дидеш. Невъзможно е да обичаш, и да не дадеш нещо от себе си. Какво ще дадеш на Бога? Трябва да Му дадеш сърцето си. Той иска сърцето ти.

„Сине мой, дай ми сърцето си!“ Единственото нещо в човека, неустроено, неорганизирано, това е неговото сърце. Там всичко е объркано. На това се дължи нещастieto на човека. По-неже обича човека, Бог иска да му помогне, да го освободи от страдания. Той иска сърцето му, за да организира този объркан свят. Мъчно се убеждава човек. Той казва: Как ще си дам сърцето? Какво ще правя без сърце, де ще го намеря? Това е фигура на речта. Въпреки всичко, светът е така създаден, че един ден ще дадеш сърцето си. Като те вземат и турят в ковчег, с почести и уважение, ще те изнесат вън от света. Ще те арестуват на общо основание. Къде ще отидеш, и ти не знаеш. За всеки, който умира, аз казвам, че е арестуван или интерни-

ран. На земята не искат хора без сърца. Къде отиват интернираните? — От едно място на друго. Кой отдето е дошъл, там го изпращат. Един ден, като ви интернират, ще ви изпратят там, отдето сте дошли. Значи, ще напуснете земята и ще отидете в другия свят. Това е неприятно интерниране, но аз го взимам като пример за изяснене на известна истина. Някога и глупавия арестуват, и то с голяма почест. Той върви напред, придружен от двама стражари. Той командува, а стражарите го следват. Има ли някакво безчестие в това? Някога изпращат арестуваните с още по-големи почести: Двама вървят пред него, той в средата, и двама след него. На какво е център глупавият? — На своите глупости. Като видя някой арестуван, аз правя превод на картинката. Казвам: Този човек е център на своите глупости. Това е в широк смисъл. Някъде те посрещнат много добре, но след време туй посрещане ти излезе много солено. Някой обича да се разхожда по градовете, любопитствува да види, как живеят хората. Един ден попада на една разбойническа банда, която го обира и го изпраща да си върви. Втори път той не се решава да задоволява любопитството си.

Ще приведа примера за любопитството на Ева в рая. Тя се разхождала из райската градина, опитвала всички плодове. Един ден се спряла пред дървото за познаване на доброто и злото. Тя казала: Хубави са и тези плодове. Тя задоволи любопитството си, опита и този

плод, но скъпо плати. Докато се разхождаше свободно из райската градина, тя беше щастлива; тя беше доволна от знанието и културата на рая, обаче, любопитството ѝ я постави пред голям изпит. Изкусителят я разхожда дълго време, докато я накара да вкуси от забранения плод. Тя занесе от него и на Адама, но скоро съзна грешката си. Това е едната страна на въпроса. Какво мислеше Ева? — Тя мислеше за това, което не се сбъдна. — Де е Ева днес? — Вътре във нас. Всеки ден вие отивате при това дърво, като пред лотария. Вземате по един билет и влизате в света за познаване на доброто и злото. Представяте си, че ще спечелите един милион и нареждате, да си купите апартамент, автомобил, да живеете свободно. После ще се оженим, ще имате синове и дъщери. Един ден лотарията се тегли, и вашият билет е празен. Това е дървото на заблуждението. В това отношение, ние приличаме на онзи българин, който, след освобождението на България, се върнал от странство, дето завършил висшето си образование. Той се явил пред княза с молба, да му се даде подходяща служба. Младият владетел се зарадвал, че иде при него човек с високо образование. Той искал да го назначи пръв министър. Обърнал се към просителя и го попитал: Каква служба искате? — Искам да бъда назначен за директор на гимназия. Князът го изпратил тогава при министра на народното просвещение, който да го назначи.

И днес, мнозина отиват при Господа да

им даде нещо. Той иска да им даде почетна служба, висок пост, а те искат директорство. — Щом е така, ще отидете при министра на просвещението. Като ви наблюдавам, виждам, че всички изгревчани искате да бъдете назначени директори. Не можете да станете първи министри, защото нямате нужната светлина. Като директор, ще управляваш само една гимназия с няколко стотин ученици, не можеш да заповядваш на цялата страна. Докато сте лишени от истинското знание, не може да заемате висок пост. Както ви говоря днес, това е маниер на проповедник. Той казва: Трябва да направиш това и това, да знаеш това и това. Няма какво да ви казвам, какво да знаете и да правите. Казвам: Светлина ви е нужна. Изваждам от джоба лампичката си и светне навсякъде. А така, да ви казвам, че светлина ви трябва, това е заповед. Извадя лампата си, светна на всинца ви и нищо не говоря. После, отварям книгата си и давам да четете от нея. Взимате книгата, обръщате я натук-натам, но не искате да четете. Казвам: Тежко ви! Вие сте в тъмнина. Излезте вън! Можете и без светлина. Такова е днес положението на повечето хора. Сутрин, като изгрее слънцето, то казва: Цък! Това значи: на изток има вече светлина. Извади книгата си и почни да четеш! Ако не искаш да четеш, ще дойде залеза на слънцето и ще каже: Цък! — ти оставащ в тъмнина. Изгревът на слънцето наричам раждане. Ако слушаш Господа и четеш на слънце, то никога няма да залезе.

Ако не слушаш Господа и не четеш, слънцето ще залезе. Говорите за праведни и грешни, за умни и глупави. Каква е разликата между тях? — За глупавия и грешния слънцето всякога залязва, а за умния и праведния никога не залязва. Умният възсяда коня си и върви с него, а глупавият пъпли по земята. Ако можеше да ходи, той нямаше ба бъде глупав.

Казваш, че си неразположен. Радвай се, неразположението е предметно учение. То се дава за нещо. Казваш: Тежко ми е. — Бръкни в чувала на гърба си, извади част от тежестта. Изваждай, прибавяй, докато ти олекне. С една-та, или с двете ръце, вади и туряй, докато можеш да носиш. — Как да се справим с живота си? — Чудно нещо, как да се справиш! Имаш нужда от хляб. Влизаш в една фурна, пълна с различни видове хляб. Опитваш един, не ти харесва. Опитваш втори, трети, докато попаднеш на хляб, който задоволява вкуса ти. Яж от хляба и се разговаряй с него. Кажи му: Аз имам особено разположение към тебе. Между толкова хлябове, тебе харесвам, тебе намирам за най-добър. Хлябът ще те погледне с двете си очи, ще те обикне и ще каже: Дай си ръката! Ето начин да се справиш с неразположението си. Какво щеше да бъде, ако беше попаднал на развален хляб и да го носиш в торбата си цял ден. Като огладнееш, сваляш торбата си, сядаш на тревата, начупваш хляба и почваш да ядеш. Обаче, разочарованието идва. Не излиза така, както си очаквал. Ако ядеш от този

хляб, стомахът ти ще се разстрои. Какво ще правиш? Без хляб не може, но как ще ядеш мухлясал хляб? Гладен си, какво ще правиш без хляб? Трябваше да бъдеш предвидлив. Преди да туриш хляба в торбата, да го опиташ. — Други туриха хляба в торбата ми. — Ще извадиш заключение, че те не са умни хора. — Какво трябва да направя аз? — Ще се върнеш назад, защото ти предстои дълъг път. Ще отидеш там, отдето си тръгнал.

В заключение казвам: С глупави идеи не можеш да вървиш напред. — Защо да не вървим напред? — Войник си. Тръгваш за фронта. Няма ли да провериш патроните, които носиш със себе си? Цъкаш един път, два пъти, не хващат. Неприятелят е добре въоръжен. Как ще се биеш с фалшиви патрони? — Не, аз трябва да вървя напред! — Как ще вървиш? Отиваш да воюваш, хубави патрони нямаш. Цъкаш — нищо не хваща. Ще се върнеш назад. Ако се върнеш, ти си умен човек; ако не се върнеш, от глупавите си. Оръжието ти трябва да бъде добре проверено. И ножът на пушката да бъде здрав. Следователно, ако имаш знание, то трябва навсякъде да те ползува. Ако не те ползува, то е излишен товар. Казва се, че Бог е справедлив. Какво се разбира под това? Не можеш да направиш престъпление, на което Бог да съизволява. Не можеш да направиш добро дело, което Той да не приеме. Престъплението погубва човека, а доброто дело го повдига. Следователно, като те съдят за

нещо, ще знаеш, че постъпката ти е лоша.

Всички знаете, какво е затворът на физическия свят. В духовния свят затворът е друго нещо. Ако си глупав и сгрешиш, веднага турят в затвора и тебе, и погрешката ти. Ако си умен и сгрешиш, погрешката турят в затвор, а тебе освобождават. Ако се държиш здраво за погрешката си, и тебе ще затворят. И обратно: ако си направил добро, тебе ще изпатят навън, а на доброто ще отдадат всичката почит и уважение. Ако се държиш за доброто си и го оценяваш, и на тебе ще отдадат почит. Някой направи добро, но се страхува, не знае, как ще погледнат на него. Тогава на доброто се отдава почит, а човека изпъждат. Често се оплаквате, че правите добрини, а добро не сте намерили. Вие сте от онези, които не обичат доброто. Като правиш добро, цялата ти душа трябва да участвува в него. Кажи: Свързан съм с доброто и не се отделям от него. Дето е доброто, там съм и аз. А като се отделиш от доброто, всичкото уважение и почит се дават на него, а за тебе нищо няма. Това са новите възгледи, които трябва да приемете.

Аз не искам да ви уча. Как ще ви уча да обичате? Вие отдавна знаете това; отдавна сте учили, как да обичате. Имате знания, които отдавна сте придобили. Дойде някой и се оплаква от страданията, които синът и дъщерята му причиняват. Разказва ми, как не го слушали, как го обиждали. Казвам: Не те разбирам. — Как да не ме разбираш? — Много просто, никога

не съм имал синове и дъщери, не мога да влеза в положението ти. Защо не те слушат? Отде дойде непослушанието в тях? Едно от двете: Или от тебе са го приели, или от жена ти, а може и от дядо ти, от баба ти. Все е дошло отнякъде. Върнете непослушанието на онзи, откогото сте го взели. Онази материя, която не влиза в работа, трябва да се върне там, отдето е дошла. Щом сте недоволни от непослушанието, върнете го, то е чуждо. Важно е, че не знаете, как да го върнете.

Една селянка иде при мене, носи ми едно яйце и казва: Това яйце го открадна детето ми; не знам, какво да го правя. Ще го оставя на тебе. — Аз не приемам крадени яйца. — Тогава, какво да правя? — Ще хванеш детето си, ще туриш яйцето в ръката му и ще му кажеш да го занесе там, отдето го взело. — Какво ще мислят хората за нас? — Те сега, именно, мислят лошо, като взехте яйцето и не го занесохте. В другия свят, във вестниците съобщили за открадването на яйцето, и тръгнала цяла комисия и детективи да го търсят, и ще намерят яйцето у вас. Колкото по-рано го върнете, толкова по-добре. Вие се страхувате от хората, а не ви е страх от Бога! Като сте направили погрешка, изправете я. Върнете яйцето на хората. Така те ще имат добро мнение за вас. Ще кажат: Майката и бащата са умни хора, добре възпитават детето си. Ако не го върнете, лошо ви очаква.

Продължавам примера. Като си отиде селянката, започнах да гледам из стаята си, да на би някое от моите деца да е оставило едно яйце, взето отнякъде. Чуждото яйце, това е чужда мисъл. Като намеря такава мисъл, хващам детето, което я оставило, и казвам: Вземи това яйце и го занеси там, отдето го взе. Върни го, преди да е залязло слънцето. — Сгреших. — Ще изправиш грешката си. Ако те посети едно неестествено желание или една неестествена мисъл, първо я разгледай внимателно, изучи я и тогава, или ще я приемеш, или не. Бог не обича глупавите и неестествени неща. Той е дълготърпелив, всичко търпи, но не съизволява на тях. Той благоволява само към мъдрите и разумни прояви. Глупавите работи причиняват страдания. Страданието е език, с който Бог говори на човека. Кажеш ли на някого, че няма да постигне желанието си, той се наскърбява. Много естествено. Той е насочил всичките си енергии към това желание и изведнъж ги спираш. Все едно, да го удариш внезапно по ръката. Този удар спира правилното кръвообръщение. Той препятствува на правилното движение на мозъчните енергии. — Как може да се подобри кръвообръщението? — С разтривки, с вани. Пазете се от подпушване на нервната система, което се предизвиква от наслояване на неестествени мисли и чувства у човека.

От години вече аз говоря за любовта, търся начин, как по-лесно да ви я обясня. Какво забелязвам? — Колкото повече се говори за

любовта, толкова по-неразбрана става тя. Ако искаш да си навлечеш мъчнотии и неприятности, говори само за любовта. Опитай се само да говориш за любовта в някой дом с турски дух! Влезеш ли в такъв дом, за всичко можеш да говориш, но не и за любовта. Стане ли дума за любовта, ще затвориш устата си и ще мълчиш. Турците гледат на любовта, като на свещено нещо, за което не трябва да се говори. Не можеш да запиташ турчина, как е жена му — ще се пазиш. За всички въщи можеш да питаш, но не и за жена му. Разбиране е това! Ще кажеш, че това е старо разбиране. Старо, или ново, ще го зачиташ.

Наблюдавам хората, как работят за подобрене на живота, за оправяне на света. Те не разбират своя живот, а искат да изправят целокупния. Слушам една сестра да се оплаква от мъжа си, че не живее добре. Виждам нейния живот. Тя сама не оправила своя живот, а иска да оправи мъжа си. Как ще го оправи? Бог, Който създал мъжа ѝ, не прави усилия да го измени, та тя ще го оправи! Няма защо да оправяте хората. Да мислиш, че можеш да ги оправиш, това е заблуждение. Ти си добър певец, добре пееш, но влизаш в хор, дето диригентът не е добър. Какво ще постигнеш със своя хубав глас, ако диригентът не може да хармонизира хористите? Как ще се справиш с тази дисхармония? Има известни тонове, които, взети групово, не звучат хармонично. Както тоновете не всякога се хармонизират, така и хо-

рата не могат лесно да се хармонизират. Двама души, поотделно взети, са добри, но събрани заедно, не живеят добре. Единият взима половин тон по-горе, другият половин тон по-ниско, но заедно не звучат добре.

Аз съм говорил за основния тон на любовта и сега говоря. Основният тон на любовта е червеният цвят. Важно е, кой червен цвят. Ако попаднеш точно на основния тон на любовта, целият свят трябва да почервенеет. Когато всичко около вас стане червено, любовта е дошла. Тогава всичко ще се стопли. Сега салонът ни се отоплява с печка, но като дойде любовта, печката ще бъде излишна. Каква по-голяма економия от това, да не си служиш с въглища и дърва. Зима е, вън е 30° студ. Влизаш в студена стая, без печка, без никакво отопление. Какво ще правиш? Вземи основния тон на любовта, и стаята ти веднага ще се стопли. От крана на любовта ще се разнесе мека, приятна топлина. Сега може да се говори, че трябва да се обичаме, да си помагаме, но ако не можеш да вземеш тона на любовта, говоренето е напразно. Имате любов, но не знаете, как да обичате. Мъчно се обича човек. Какво ще стане с пеперудката, ако от любов измиеш крилцата ѝ? Ако съм на място на пеперудата, не бих желал никой да ме къпе, нито бих желал да ме ръсят с гъста захарна течност. И в единия, и в другия случай, движението на пеперудата ще се парализира. Красиви, грациозни са пеперудите.

Преди години, бяхме с няколко братя в с. Ели-дере, Баташко. Един ден излязохме вън от селото на разходка. Седнахме на една поляна. Отнякъде прилетяха цял рояк пеперуди и накацах по нас: по главите, ръцете, шапките ни. Казах на братята да не ги разпъждат. Нека си кацат спокойно. Никога не бях виждал толкова много пеперуди на едно място. Колкото време седяхме, те се въртяха все около нас. Тръгнахме да си отиваме, и те — с нас. Изпратиха ни донякъде и се върнаха назад. Пеперудите бяха от различна големина, с различни краски — една от друга по-хубави. Наблюдавах с удоволствие движенията им. Ако една мома би имала такива грациозни движения, тя би извикала вниманието и възторга на всички. Добре, че бяха пеперуди, а не моми!

Под „мома“ и „момък“ аз разбирам друго нещо, не външната форма. Според мене, момата е една идея, и момъкът е също една идея. Всяко живо същество — комар, муха, птичка, това са все идеи. Така трябва да разбирате. Когато комар кацне на ръката ми, аз не се смущавам. Зная, че той прави инжекции; иска да извади малко от кръвта ми, да я изследва. Колкото и да е учен, аз, обаче, не му позволявам да ме инжектира, да взима кръв от мене. Казвам: Господин професоре, извини ме, не съм разположен да ми правиш инжекции. След това го духна, и той отскочи настрана. После, той отново дойде при мене и започва да ме убеждава: Моля те, ела в нашата лаборатория.

Ще извадим малко кръв от тебе, ще я турим в пищенце и със златни букви ще напишем: Кръв от светия.

Вие разсъждавате върху много въпроси и казвате: Какво ли мисли Господ за нас? — Какво ще мисли? Вие живеете в един разумен свят. Възвишените същества, които са създали слънчевите системи, топлината, светлината, всички живи същества, нищо не искат от вас. Те работят върху съзнанието ви, искат от вас не само да се учите, но и да разбирате. Те изпращат светлината и топлината; знаят, каква сила се крие в тях и пак нищо не искат от нас. Те казват: Учете, за да познаете себе си, да разберете своето тело. Вие имате очи и не знаете, защо ви са дадени и от каква материя са направени. Не знаете и как да ги употребите. Уста имате, не знаете, как да я движите; ръце имате, не знаете, как да работите с тях; крака имате, не знаете, как да ходите. Знаете ли, какво голямо значение има вървежът? Който разбира това, още като тръгне от дома си, може да познае, не има ли успех в работата си. Достатъчно е да направиш една стъпка пред мене, да ти кажа, кои си и какво ще излезе от тебе. Твоят вътрешен свят е отразен в твоята стъпка, в твоето движение. Какво може да се очаква от едно лице, което гледа ту в земята, ту настрана, когато майка му говори? И погледът изразява вътрешния свят на човека. Велика наука е да познаваш човека, да проникваш в неговата душа.

Четири неща са необходими за познаване на човека. Първо, трябва да срещнеш погледа на човешкото сърце — дъщерята на човека. Второ, трябва да срещнеш погледа на човешкия ум — синът. Трето, трябва да срещнеш погледа на човешката душа — майката. Четвърто, трябва да срещнеш погледа на човешкия дух — бащата. Следователно, ако не разбираш погледа на човешкото сърце, ум, душа и дух, ти никога не можеш да познаеш човека. Ако не разбираш погледа на Божията Любов, на Божията Мъдрост, на Божията Истина и на Божия Дух никакво познание не може да съществува между хората. Само по този начин, може да бъдете свободни и да живеете добре. Като човек, ти трябва да бъдеш свободен да чувствуваш, както твоето сърце иска; да мислиш, както твоят ум иска; да се проявяваш, както твоята душа и твоят дух искат. Това значи свобода. Това подразбира свободни, правилни отношения.

Казах ви днес четири правила, които трябва да се изучават. — Де се намират те? — В свещената книга на живота. Те са написани там, но трябва още да се обясняват. Преди хиляди години те са посадени в земята, но още не са израсли. Ще кажете, че първите християни са живели по-добре от вас. Това е заблуждение. Ще излезе, че първият свят, създаден от Бога, е по-добър от сегашните. Това е друго заблуждение. Сегашният свят е по-красив от миналия. И бъдещият свят ще е по-красив от сегашния.

Много естествено, красотата е непрерывен процес. Вярванията на нашите деди са били хубави, но нашите са по-хубави. Бъдещите ще са още по-хубави. Вярата на сегашните хора е по-добра от тази на миналото. Казваш: Едно време, когато бях дете. — Не съжaliaвай, че си бил дете. Сега си стар. Не съжaliaвай, че си стар. На каквато възраст и да си, нищо не губиш. Едно време си бил дете на физическия свят, после си станал дете на духовния свят. Най-после ще станеш дете на Божествения свят — дете на Бога. Тогава ще разбереш, че имаш само един Баща — Бога.

Ще дойде ден, когато ще разберете, че един е вашият Отец. Ще имаш много бащи, докато съзнаеш, че си дете на Бога. Тогава ще престанеш да мислиш, че си мъж, голям човек, с брада и мустаци, или, че си жена, майка на няколко деца. Тези мисли трябва да отпаднат. Ще мислиш, че си светла душа, излязла от Бога, която може свободно да се разхожда из цялата вселена — и на земята, и на слъпцето. Навсякъде ще работиш и ще се развиваш, ще живееш според Божествените условия, в свобода, а не както хората ти диктуват отвън. Днес това е далеч от вас. Тъй както сега живеете, е добре, но ви очакват по-добри условия. Засега, като ви наблюдавам, виждам, че няма по-добри хора от вас, по-възпитани. Ще кажете, че чужденците живеят по-добре, по-възпитани са от вас. Аз не гледам на външната страна на нещата, не обръщам внимание на маските. Всеки

човек си има по една маска на лицето. Аз не гледам на външната маска, но гледам, какво се крие зад нея. За мене са важни два момента: как ме приема човек и как ме изпраща. Може да ме приеме зле, да ме изпрати добре. И обратно: да ме приеме добре, а да ме изпрати зле. И най-после, може да ме приеме добре и да ме изпрати добре. При всичките случаи, аз търся причината. Ако някой ме изпрати зле, аз намирам грешката в себе си, а не във от мене. Някой ме приема добре, защото очаква нещо от мене, има някакъв интерес. Щом не получи това, което очаква, той ме изпраща зле. Ако съдбата е строга към тебе, де е вината? — В тебе. Христос се моли за много работи на Господа, и молитвата Му се чуваше. Когато се моли за Себе си, молитвата Му не се прие. Христос знаеше, че причината за това е в самия Него. Той пое греховете на света и представи всички грешници пред Бога. Тогава Бог Му каза: Ти пое греховете на хората, пожела да платиш дълговете им, и сега ще плащаш. Ще дадеш всичко, каквото имаш: имот, чест, положение, а най-после и живота си. Христос каза: „Да бъде Твоята воля!“ — Справедливо ли е това? — Справедливо е. И на вас казвам: Ако се наемате да свършите една работа, свършете я! Ако не можете, не се наемайте. От вас зависи да се наемете за нещо, или да не се наемате. Даваш обещание да направиш нещо — изпълни го. Преди да си обещал, мисли. Не давай обещание за нещо, което не можеш да изпълниш.

Често ме питат: Като отидем в онзи свят, ще се познаваме ли? Вие тук не се познавате, че там ще се познавате! Ако тук се познавате, и там ще се познавате; ако тук не се познавате, и там няма да се познавате. Ако тук сте били добри и разумни, и там ще бъдете същите; ако тук не сте били добри и разумни, и там няма да бъдете такива. Невъзможно е тук да си лош, а там — добър. Богатият познаваше ли бедния Лазар? Те си разменяха по две-три думи: — Лазаре, как си? — Добре съм, господарю. Богатият влизаше вътре, а Лазар оставаше вън. И двамата заминаха за другия свят: Лазар влезе в лоното на Аврама, а богатият остана вън. Той каза: „Отче Авраме, аз познавам Лазара. Прати го при моите близки, да им каже, как да живеят.“ — Познаваш го, но той не може да отиде. Както едно време Лазар не можа да влезе в твоя дом, така и сега не може да влезе. Пропаст има между тебе и него. Между добрия и лошия човек не могат да съществуват никакви отношения. Те се разговарят, но не могат да се обичат. Единият ще се мъчи, а другият ще благува. Това е закон, който не може да се престъпва. Всеки ще живее според това, което е изработил.

Питате: Ние от кои сме? Вие знаете от кои сте, не е нужно аз да ви кажа. Аз говоря за изправимите грешки. На земята грешките се изправят лесно: една грешка за една минута. В онзи свят, обаче, една грешка се изправя за 200 години. Там порядъкът е съвсем друг. Там

200 години не представят нищо. Затова, именно, земята е място за изправяне на грешките. Дето и да е, на земята, или на онзи свят, грешките трябва да се изправят. Ако не се изправят, ще носите последствията им. Има големи и малки грешки, но и едните, и другите трябва да се изправят. И на онзи свят хората се мъчат, както и на този. Гледаш, че някои благуват, а ти лежиш в болницата, с отрязан крак. Сърцето ти се къса, като гледаш здрави хора, но няма какво да правиш, ще търпиш. И на онзи свят има болници, както и на земята. И там има милосърдни брѣтя и сестри, както и тук. Там ще лежиш повече време, отколкото на земята. От човека се иска да учи — независимо в кой свят е, на земята, или в другия свят. Ще учиш, докато придобиеш ценни опитности,

И тъй, изучавайте Божията Мъдрост. — Как? — Като изправяте грешките си. По възможност по-малко грешки! Някой мисли, че вината за погрешките му е вън от него. Все едно, че паразит дошъл отвън и го полазил. Турците имат обичай, като ги полази някой паразит, не го убиват, но го хвърлят на земята. — Живо същество е, нека си живее — казва турчинът. Те постъпват добре, но ще им дам следния съвет: Нека всеки носи по едно празно шишенце в себе си и, като хване един паразит, да го тури в шишенцето, да не го хвърля на земята. След това, като отиде на разходка, да го пусне на тревата, да пасе. И на вас казвам: Туряйте грешките си в шишенца и, като отивате на раз-

ходка, пуснете ги на тревата да пасат. Това е предметно учение, което трябва да се използва.

Преди една седмица в София дохожда английски хор. Питаха ме, какво впечатление имам от него. Казвам: В хоровата музика англичаните са добре. Също така са добри изпълнители на класическата музика. И българите пеят добре, но им липсва изпълнение. В тази област трябва още да работят. Понеже българите са енергични, като дойдат до военни песни, добре ги изпълняват. Те не могат да пеят тихо, изгубили са нещо в музиката. В пеенето българите са свободни. Макар и в хор, всеки пее така, като че той е диригент на хора. Свободата е необходим елемент в музиката и пеенето. Само така човек може да мисли. Някога ще ви кажа, какво се иска за класическо пеене. Първото условие е дисциплина на телото. Цялото тело — всички органи и клетки трябва да трептят музикално. Тогава човек пее и свири естествено, с разположение. Тогава и животът му се осмисля. От всички се иска музикалност, да се свържат с близкия музикален свят около себе си. Слушали ли сте песента на цветята, когато цъфтят? Слушали ли сте хора на зреещите плодни дървета? Слушали ли сте хора на течащите реки? Слушали ли сте песента на летния ефир, като гали и милва дръвчетата? Ще кажете, че всичко това е шум. Не, ухо е нужно, да чуете тази песен и музика, да се слеете с нея.

Всичко в природата е живо! Във всичко, създадено от Бога, има велик смисъл. Във всич-

ко има музика и песен. Можеш ли да се свържеш с онази музика, която се движи между 32 и 4,000 трептения? Можеш ли да възприемеш музиката на 300 — 500 хиляди трептения? Това е ангелска музика. При нея и желязото, и златото се тспят. Тази песен е в състояние да излекува и най-неизлечимата болест. Има музика, на която трептенията разрушават. Какво направиха евреите със своите тръби? Като ги надуха, те обикаляха с тях цели седем деня стените на Иерихон и ги събориха. Ако и вие си послужите с такава музика, в седем деня ще можете да съборите стените на вашите мъчности и препятствия. — Наранено ми е сърцето. — Пей и свири! Няма по-добро средство от музиката. Тя лекува всички болести, всички недъзи. В бъдеще музиката ще се прилага като възпитателен метод.

Тия дни се спрях върху новия начин, по който съм наредил песните. Някъде съм поставил секунда, после терца, кварта, три терци. Това са елементи. Терцата е мек елемент, а секундата — твърд елемент. Секундата може да бъде повишена или понижена с половин тон. Музикалните тонове са живи същества. Достатъчно е да вземеш един тон — до, ми, ре, за да се свържете с музикалните същества, които ги управляват. Ако искате цветята да цъвят, изпейте тона „ссл.“ Ако искате плодовете да узреят добре, вземете тона „ла“. На музикалните същества е лесно да направят, каквото искат. Те помагат на хората. Лесно е на

богатия да извади от джоба си 200 — 300 лв. и да ги даде на просяка. Ако е скържав, печачета дава. Ако е щедър, той е извор — вади и дава, колкото искате.

Музиката е извор, река без канали. Не говоря за крѣчмарските канали. Дето отсъствува всякаква музикалност, там има канали. Пейте без канали. Това изисква мъдростта. Тя си служи с музиката. Отсега нататък, музикалният свят принадлежи на мъдростта. Изпълнението — външната страна на музиката не може да се прояви без мъдрост. За да поставиш всяка нота на мястото ѝ, нужни са велики добродетели, нужна е мъдрост. Ухото на човека е басовият ключ, носът му — соловият ключ, брадата — ключ до. На носа се завързват нещата. Велико изкуство е музиката! С нея можеш да изразиш характера, мислите и чувствата на човека. Как ще изразиш трептенията на чувствата? Те са много бързи, подвижни, енергични. Как ще изразиш музикално трептенията на ума и на сърцето? Сърцето трепти бързо, а умът — разлято, тържествено. Когато водата тече по наклон, тя се блъска в камъни, в канари. Това е животът на сърцето. Какъв е тактът на буйната река, която носи камъни?

— Как може да се изправи човек? — Като мисли, чувствава и постъпва музикално. Когато музиката влезе в човека във всичката си пълнота, с нея заедно влизат три цвята: червеният цвят — на любовта, жълтият цвят

— на мъдростта и синият — на истината. Човек е дошъл на земята да изучава противоречията. В помощ му иде истината. Значи, тя се проявява на физическия свят. Мъчно се свири с истината. В нея са най-противоречивите тактове. Години са нужни, за да изсвириш едно парче с истината. Дойдеш ли до любовта, там е най-лесно. При мъдростта е по-мъчно. Възвишените същества лесно прилагат музиката, но обикновените хора мъчно си служат с нея. Нека се опита един обикновен музикант да изправи една своя грешка чрез музиката. Сегашните музиканти изправят грешките на миналото си. Взимат акорди, но гледат, че сърцето не върви в хармония с ума; умът не върви в хармония с вярата. От всички се изисква музикалност.

Днес пак ви говорих много. Когато реша да говоря малко, всякога излиза обратното — много говоря. Важното е, че като говоря повече, не знаете, на какво да обърнете внимание — същественото се губи. Ако ви кажа две-три мисли, веднага ще схванете същественото.

Помнете: Мъдрост ви е нужна. Като намерите грешките си, турете ги в едно шишенце и ги хвърлете в някоя ливада да пасат. — Какви грешки прави музикантът? Или не е написал парчето, както трябва, или не го изпълнил правилно, или не го разбрал. Ако не е написано, както трябва, грешката е в автора. Ако не е изпълнено, както трябва, грешката е в музикантите, които свирят или пеят. Ако не е разбрано, грешката е в публиката. Оставете ав-

тора сам да изправи грешката си. Оставете музикантите сами да се изправят. Оставете публиката сама да се изправи.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

20. Утринно Слово от Учителя, държано на 13 февруари, 1938 г. София. — Изгрев.

Единствената връзка

Размишление.

Ще прочета 3 глава от Евангелието на Йоана.

„Ако не се роди някой изново, не може да влезе в Царството Божие.“ Думата „изново“ подразбира от вода и дух. Ето един въпрос, който на времето още беше неясен, даже за един от видните израилски учители. Той запитва Христа: „Как е възможно, втори път да влезе човек в утробата на майка си?“ За някои вярващи, този въпрос е ясен, а за други — не е. Последните се питат, как е възможно, човек да се роди втори път? Как е възможно, едно яйце да се снесе втори път? Същото яйце няма да се снесе втори път, но то може да се измъти. Снасянето е раждане по плът, а измътването — раждане по дух. Остане ли яйцето да чака за второ снасяне, смърт го очаква. Най-много след два-три месеца, то ще се развали. Яйцето не е същественото, друго нещо има в него — зародишът. И човешкото тело не е същественото. — Защо? — Защото, излезе ли от него животът, то е осъдено на гниене и разпадане. Наистина, чудно и дивно е създаден човек. В природата няма по-съвършена машина от човешко-

то тело. То е най-съвършеното предприятие. Човек е дошъл на земята с единствената цел, да изучава физическия свят. Затова му е необходимо тело. Без телото физическият свят ще остане неразбран.

Ще продължа по-нататък. Човек трябва да живее не само на физическия свят, но и в духовния. Обаче, той не може да влезе в духовния свят с физическо тело. И пилето не може да влезе в живота с черупката си. То трябва да я напусне и така да влезе в новите условия — в живота. И човек, като влиза в духовния свят, съблича физическата си дреха и се облича в нова — духовно тело, още по-чудно и съвършено от физическото — черупката на неговия физически живот.

„Роденото от плътта, плът е; роденото от духа, дух е.“ Мнозина мислят, че, като вярват, ще влязат в духовния свят. Казано е: „Повярвай в Господа и ще бъдеш спасен.“ Това се отнася само до физическия свят. Тук ще бъдеш спасен. С тази вяра не можеш да влезеш в другия свят. Ако само вярата спасява, Христос нямаше да каже: „Ако не се родите изново, няма да влезете в Царството Божие.“ Докато си на земята, ще изучаваш петте сетива, но не само като физически възможности. Те имат и друго предназначение. Те са врати за съобщаване с други пет свята. Окултистите твърдят, че човек има 12 сетива, т. е. 12 врати за съобщаване. Обаче, сегашният човек си служи с пет сетива, чрез които се съобщава с природата.

Засега останалите седем врати са затворени за него. Чрез очите си човек възприема светлината, която го запознава с външния свят. Без тях светлината ще остане неразбрана за него. Чрез ушите си човек се свързва с разумния свят. Така се създаде говорът, речта в него. Чрез носа, чрез обонянието човек се свързва с особен свят. Отнемете обонянието на човека, да видите, какво губи той. Чрез устата, т. е. чрез вкуса човек се свързва с един голям свят, в който взимат участие и петте сетива. Първо, очите поглеждат и пожелават. Така Адам и Ева видяха красивия плод на забраненото дърво и го пожелаха. Вкусиха от него и сгрешиха. Значи, яденето е първата причина за грехопадането. Първият професор на знанието — изкустителят, дойде при Ева и започна да ѝ говори: Ако ядете от плодовете на това дърво, ще станете божества, учени хора, господари на света. Всички тайни в природата ще се разкрият пред вас. Ева повярва в думите на своя учител: яде от плода на забраненото дърво, а след това даде и на Адама да го опита. Така първият човек се раздвои.

Първата заповед, която Бог даде на Адама, беше за послушанието. Грешката на Адама се заключава в това, че той не предаде тази заповед на своята съкласничка — Ева. Грешката на Ева се заключава в това, че, като прие заповедта на змията, толкова умело я предаде на Адама, че той я прие без никакво възражение. Адам повярва на думите на Ева и каза: На-

истина, Бог ми заповяда да не ям от плодовете на забраненото дърво, но на pewno не съм Го разбрал правилно. Щом ти яде от този плод, и аз ще ям. Сега и вие ме питате: Да ядем ли? — Ще ядете, но не от плодовете на забраненото дърво, не от плодовете на дървото за познаване на доброто и злото. Щом се намериш под това дърво, ще постиш. Под „пост“ разбирам да не ядете от плодовете на забраненото дърво, а да ядете от плодовете на дървото на живота. Казвате: Глупава жена била Ева, една змия да я излъже! — За Ева казвате, но вие и доднес още ядете от същото дърво. Адам и Ева излязоха от рая и още не могат да се върнат там. Ангел Господен стои на райската врата, с меч в ръка, и пази, никой да не влезе вътре и да яде от плодовете на дървото. Едно дърво остана за хората — дървото за познаване на доброто и злото. И доднес всички ядат от него.

Беден човек минава край това дърво и поглежда към него. Там са закачени хубави дрехи, обувки, шапки. На друг клон ризи, връзки, различни украшения — пръстени, гривни, часовници. На всеки предмет пише: Ако се домогнеш до мене, велик човек ще станеш, ще се ползуваш с почести и уважение. — Така ли е всъщност? — Аз ви говоря на ваш език. Поглеждаш към тези предмети, пожелаваши ги, но си казваши: Пари нямам, те струват скъпо. — И пари ще се намерят. — Как? — Ще откраднеш от баща си, от приятеля си или от

касата на учреждението. дето работиш. Или, ако си мома, ще пожелаеш богат момък, да те осигури, княгиня да те направи. — Бог, Който те създаде, не те направи княгиня, та един момък ще те направи княгиня! Или ще се ожениш за цар, царица да станеш. Тежко ти и горко! Като се ожениш, слугиня ще станеш, нищо повече. — Силно казано е това. — Ти ще се караш с жена си, ще я използваш като робиня, и тя, от своя страна, ще те напачи с епитети „простак, говедо“. — Аз мислех, че си благороден човек, много съм се лъгала. Като те наблюдавам, не намирам нищо благородно в тебе. Ти нямаш нито сърце, нито ум.

Запитаха Христа: „Трябва ли човек да се жени, или неженен да остане?“ Апостол Павел говори за отношението на човека към църквата. В това той разбира отношението между човешкия дух и душа. Ето едно правилно съчетание, правилна женитба. Правилно разбиране е нужно на човека. Женитбата е сериозен въпрос. Ако не разбираш предназначението на очите си, в тебе ще се роди едно противоречие, едно изкушение. Ако не разбираш предназначението на ушите си, в тебе ще се роди друго противоречие. Ако не разбираш предназначението на устата, на езика си, няма да можеш да говориш правилно. Всяка дума трябва да се постави на своето място. На големи противоречия се натъкваш, ако не можеш да виждаш, да слушаш и да говориш правилно. На това, именно, се дължат недоразуменията в живота.

Един млад момък среща на пътя си старец, възседнал на магаре, и го запитва: Дядо, къде си ходил? — Както виждаш, синко, купих си калпак. — Добре ли си, дяло? — Хубав, лош, купих го вече. Както виждате, дядото не чува добре и отговаря неточно на въпросите. Дядото си мисли само за калпака, а момъкът иска да знае, къде ходил. Младият представя живота със своите навици, а старият представя миналия живот с наслонените навици в него. Всеки човек едновременно е и стар, и млад. Младият пита, какво трябва да се прави, а старият казва, че трябва да се яде. Ще ядеш, хубаво ще ядеш, но и хубаво ще работиш. Много работи ще правиш на земята: ще се жениш, ще отглеждаш деца и ще уреждаш земния си живот. Младият, обаче, се интересува от съвсем други работи, а не от тези на стария.

Днес аз ви говоря за вътрешния живот, защото, ако живеете само по външен начин, ще се натъквате на заблуждения. Според сегашното си развитие, повечето хора са на сцената на живота, дето играят ролите си. Ти си актьор, играеш роля на цар, на съдия, на генерал. Какви роли не си играл на сцената! Като видиш публиката пред себе си, ти още повече съзнаваш ролята си на цар. Метнеш царската мантия на гърба си, разхождаш се с нея, мислиш, че, наистина, си цар. Колко трае твоето царство? — Най-много два-три часа, докато трае представлението. Щом слезеш от сцената, станеш обикновен човек. Ако и след това си въ-

образяваш, че си цар, и почнеш да заповядваш наляво и надясно, ти ставаш посмешище на хората. Искам да бъда цар! — Всеки може да бъде цар — на себе си. Не е ли хубаво това? Да управляваш триста милиарда душички! Знаете ли, какво богатство е това? Триста милиарда разумни душички се събрали на едно място и образували човешкото тело. В каква хармония, в какво единство живеят тези души! Каквото потърсиш в себе си, всичко можеш да намериш. Ако искаш да се жениш, в тебе има вече институт за женитба. Тези душички са разрешили въпроса преди тебе. Те са видни професори. Искаш да изучаваш музика. Ще се допиташ до разумните души в себе си, те са разрешили и този въпрос. Ще ги питаш, какво да правиш, и те ще ти отговарят.

Мнозина питат: Защо говори Учителят за женитбата? Кого ли има пред вид? — Никого нямам пред вид. Според мене, всички сте женени и то така, както не трябва да бъде. Който е женен по този начин, ще бъде наказан. За сегашната ви женитба всички ще бъдете наказани. Няма да остане нито един ненаказан. Аз не изключвам и себе си. Онези, които ме родиха, и те се оженили по неправилен път. И досега още не мога да изправа техния живот. Като се връщам назад, виждам, че този - онзи, макар и добри хора, не са живели добре с жените си. Онази, която ме е родила — плътта, моята майка, е била неграмотна, не е знаела да чете, но е била умна жена. Плътта е, която не

знае да чете и не разбира Божия закон. Следователно, като се говори за майката, разбирам плътта. Тя създава всички недоразумения. Това е отвличена област. Изобщо, земният живот е пълен с противоречия. Един ден, като излезете от този живот, от границите на земята, и влезете в другия свят, и там ви чака митница, наречена чистилище. Като спреш на митницата, каквото носиш, всичко ще ти секвестират. Няма да ти оставят нито една частица от материята. — Защо? — Защото не е позволено да се пренася нито една материална частица в духовния свят. Не може да пренесеш в другия свят даже една микроскопическа част от етера. Всичко материално ще остане на земята, и ти ще влезеш в другия свят беден, гол и бос, като блудния син, даже и рожкови няма да ти дават. При това положение, ще бъдеш готов да отидеш при Баща си.

Днес всеки се стреми да запази своето тело, да прекара по-дълго на земята. Доколко години може да го запази? Един го запазва до 120 години, друг до 60 — 70 години. Колкото и да пазим телото си, един ден ще заминем за другия свят. Сега, като ви наблюдавам, виждам, колко сте нетърпеливи. Всички се оплаквате, че сте бедни. Не е верно това. От мое гледище, няма бедни хора на земята. — Искам да бъда добър. — Няма лоши хора на земята. Ако отсега нататък бъдете добри, вашата работа е загубена. — Ама искам да бъда умен. — Ти си умен, добър, но трябва да про-

явиш доброто и разумността си. — Искам да бъда силен. — Ти си силен, но трябва да проявиш силата си. Всичко, което е вложено във вас, трябва да се прояви. Ако не го проявите, вие носите отговорност. Представете си, че идвате при мене да искате нещо. Казвате: Направи ми една услуга, дай ми десет лева на заем. Ако ви дам даже 100 и 1000 лева, изпълнил ли съм Божията воля? Ако съм ви нахранил, ако съм ви задоволил жаждата, ако съм ви облякъл и обул, това струва повече, отколкото ако съм ви дал една сума. Питам: Какво отличително качество прояви Христос, като дойде на земята? Какво даде Той от себе си? — Той каза: „Син Человечески дойде на земята да донесе живот.“ Той каза още: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.“ Как ще разберете тази мисъл? Аз правя следното сравнение: Крушата ми казва, че ако не ям от плодовете ѝ, няма да имам живот в себе си. Ябълката казва същото. И житото казва: Ако не ядете от моя плод, няма да имате живот.

Ново разбиране е нужно на човека. Обаче, за това се иска постоянна, непреривна любов към знанието. А това подразбира първо, любов към Бога. Който има будно съзнание, само той познава Бога и всякога се допитва до Него. В това отношение, той е като ученик, който постъпва в училището. Какъвто предмет или изкуство изучава, той не може да напредва без съветите на своя учител. И Христос казва:

„Както ме Отец научил, така постъпвам.“ Ако Христос се е учил, какво остава за нас? Той казва: „Както аз възлюбих Отца, така и вие трябва да Го възлюбите. Както аз изпълнявам волята на Отца си, така и вие трябва да изпълнявате Неговата воля.“ Ще кажете, че Христос пое греховете на човечеството, следователно, ще плати и вашите грехове. Колко пъти ще плаща за вас? Още 99 пъти да плати, вие нищо не се ползувате. Да мислите, че Христос вечно ще плаща за вас, това е евангелско разбиране. Спасението на човека е в Словото Божие. То служи като ляк за телото и като храна за душата. Словото трябва да проникне така в човека, че да не се нуждае от външен хляб. Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето.“ Словото е животът. Когато дойдете до този живот, между вас ще се създадат правилни отношения. Отиваш при един богат човек не от обич към него, а от интерес. Неговото богатство те интересува. И богатият не те обича, защото знае, че отиваш при него с користолюбива цел. Между богатия и сиромаша не може да има любов; между учения и невежия не може да има любов; между силния и слабия също не може да има любов. Силният не зачита слабия. Като го погледне отвисоко, той казва: Слаб е този човек!

Единствената връзка в света е любовта, начало на живота. Тя свързва всички души. Дето действува връзката на любовта, там е истинският живот; там е истинското знание;

там е истинската сила. В любовта всичко е независимо. На земята нещата са в зависимост едно от друго. В зависимост ли е праведният човек в любовта си? Той обича одного, втори, трети — любовта му е независима. Има ли нещо лошо в това? Важно е, че неговата любов повдига душите. Някой обича кръчмаря. За какво го обича? — За винето му. Какво допринася тази любов? Обичаш богатия за парите му. Какво придобиваш от тази любов? Обичаш художника за неговите картини. Какво ще придобиеш от тази любов? — Все ще придобиеш нещо. Какъвто и да е потикът на любовта, тя е причина за всички недоразумения. Това е според разбирането на хората. Щом двама души обичат парите, те непременно ще се скарат. Ако обичат една и съща нива, пак ще се скарат. Ако и двамата обичат една и съща жена, пак ще се скарат. Какво отношение има тази любов към хората, ако тя става причина да се скарат? Как може да се освободи човек от нея? За свое оправдание мъжът казва: На големи изкушения съм. И жената казва същото. — Така е: Мъжът е изкушение за жената, жената е изкушение за мъжа. Питам сега братята и сестрите: Как ще се освободите от изкушението на мъжа — брат и от изкушението на жената — сестра? Ако не можете да се справите с този въпрос, аз ще ви отговоря. Ако си мъж и отиваш при жената, и ти трябва да станеш жена; ако си жена и отиваш при мъжа, трябва да станеш мъж. — Възможно ли е това? — Въз-

можно е. Това е най-лесната работа. Днес жените се обличат в мъжки дрехи. Значи, външно въпросът е разрешен. Остава вътрешно да се разреши.

Какво представя мъжът и какво — жената? — Мъжът е първият син на Бога. а жената — първата дъщеря на Бога. Въпреки това, мъжът казва: Това е моята жена. А жената казва: Това е мойт мъж. — Отде-накъде са ваши? Кога стана това? Бог пък казва: Този е мой син, тази е моя дъщеря. Вие влизате в противоречие с Бога. Това са човешки изобретения, придобили право на господство. Така те едни други се заблуждават. Те проповядват за неща, които сами не знаят. Говорят за онзи свят, без те сами да са ходили там. Ама ед-кой си пророк описвал онзи свят. Да, преди хиляди години пророците са описали онзи свят. Сегашните проповедници четат, какво са казали пророците, и го предават на хората. Обаче, те не са ходили там. От онова време доднес, и онзи свят се изменил. В онзи свят можеш да прекараш само един ден. Вечерта телото ти ще се стопи, на другия ден отново ще се яви като плод, който до вечерта ще узрее. Като залезе слънцето, пак ще се стопи, и сутринта отново ще се яви. Не става ли същото и с ледената топка? Щом изгрее слънцето, тя се стопява, водата се изпарява, и от нея нищо не остава.

Каква е разликата между този и онзи свят?

В онзи свят лесно се освобождаваш от телото си. В този свят се родиш, живееш 60 — 70 го-

дини и не можеш да се освободиш от телото си. От твоите мисли и чувства, телото се по-варя, придобива лоша миризма. Ако имате силно обоняние, ще усетите лошата миризма, която се отделя от човека. Не бихте могли да седите при него. Всяка лоша мисъл, всяко лошо чувство внасят смрад в човешкото тело. И най-красивият човек крие в себе си голяма нечистота. След това ще казва, че Духът го посетил! Мислите ли, че Духът би влязъл в нечистото жилище на човека? Той се отвращава от човешкия смрад. Обаче, когато Бог реши да изпрати Духа си в някого, цели пет-шест години Той го прекарва през чистене. Лесно се казва: Духът е дошъл в човека. Той може да те върне само за момент, но усети ли смрад, веднага се отдалечава. Колко криви мисли, лъжливи чувства и неправилни постъпки има в човека! Един Божи служител проповядва за Бога на човека, а сам не вярва в Него; проповядва за любовта, но иска да му се плаща. След това изисква почит и уважение от хората. Че как ще го уважават и почитат? Кого почитат и уважават? Почита се чистият извор, от който изтича животът. Ако си чист извор, от който изтича най-хубавата вода, всички ще те почитат и уважават. Как ще те почитат, ако си мътен извор? Ако си чист пшеничен хляб и даваш живот на хората, всички ще те почитат. Ако си мухлясал хляб, кой ще те почита? Добре е да ви обичат хората, но още със ставането си от сън да опечете хляба си и след това да го

ядете заедно с близките около вас. Не оставайте хляба за другия ден. Давайте и на другите от своите блага, за да ви обичат. Ще кажете, че сухият хляб е по-хранителен. Аз не вярвам в това.

В какво вярвам аз? Вярвам в истината, не вярвам в лъжата. Вярвам в правото, не вярвам в безправието. Не вярвам в парите; не вярвам в къщите. Аз съм голям безверник, в човешки изобретения не вярвам. Същевременно, аз съм силно вярващ. Вярвам във всичко, което Бог е създал. Ако с вашата вяра влезете в Царството Божие, веднага ще ви изпъдят. Ако аз влеза със своята вяра в Царството Божие, ще ми дадат първо място. Често слушам да казвате: Знаете ли, какво можем да направим ние? — Знаете ли, какво аз мога да направя? Ако пожелае, нито един от вас няма да остане жив. Така мога да ви помета, че и дрехите ви да не намерят. Ще ви прекарам през огън, който нищо няма да остави от вас. Ако се приближите към мене с любов, знайте, че аз съм човекът, който може да ви помогне. Ще кажете, че и дяволът има власт. Не, дяволът няма никаква власт над вас. Той е хитър, голям дипломат. Като дойде при мене, той започва да ме хвали. Казва: Много добре проповядваш, всички са доволни от тебе. — Само един не е доволен — това си ти. Много естествено, не е в твой интерес хората да вярват в Бога и да Го обичат. Пролъжчаваме разговора. Дяволът казва: Като те гледам, намирам, че не си като другите хора.

Каква походка имаш! Нещо особено има в нея. — Ако е за походка, твоята е още по-хубава. Величествена е твоята походка, царско, владетелско нещо има в нея. Като погледнеш нагоре, минаваш за светия. В това отношение, аз съм доста прост, не мога да те постигна. Така се разговаряме с дявола и се разделяме приятелски. Той намира, че съм наивен, искрен и ми казва: Докато имаш този ум, много ще страдаш.

Два порядъка съществуват в света: човешки и Божествен. Има нещо хубаво в човешкия порядък, но той е временен, има отношение само към земята. Той е порядъкът на позлатените работи. Божественият порядък е вечен, има отношение към бъдещето. Всички работи в него са чисто злато. Те са трайни, никога не се изтриват. Лесно се познават позлатените неща от златните. Първите траят няколко месеца или години, според дебелината на онзи пласт злато, наслоен върху предмета. Щом се изтрие, отдолу остава простият, неблагороден метал, който веднага се окислява. Хитри са светските хора! Като видят, че някой не различава позлатените от златните неща, или простите от скъпоценните камъни, лесно могат да го излъжат. За да не изпада в грешки, добре е човек да се посъветва с опитни хора, които разбират истинската стойност на нещата. Има начини, по които човек може да проверява нещата, да познае, кое е Божествено и ценно, и кое — човешко. Ако в ума ти влезе една Божествена мисъл, тя може да преобрази нещата:

ако времето е лошо, тя ще го подобри; ако вали, дъждът ще престане; ако е облачно, небето ще се изясни. Има нещо в човека, което никога не лъже. Богат си, всички те почитат, имаш славата на света, но вътрешно не си доволен, липсва ти нещо. Ти чувствуваш, че всичко, което имаш, е само позлатено.

Имаш хубави, елегантни обувки, но страдаш от живеница. Като стъпиш, веднага кракът те заболява. Облечен си добре, с хубави дрехи, но гръбнакът те боли. Имаш хубави очила, със златни рамки, но те болят очите, не можеш да се ползуваш от тях. За предпочитане е да бъдеш обут с цървули, но да не страдаш от живеница; да си облечен в прости и чисти дрехи, но да имаш здрав гръбнак; да не носиш златни очила, но да имаш здрави очи. Мислите ли, че кожените и гумените обувки са хигиенични? Леки са гумените обувки, но те не са добри проводници на магнетичните и електрични енергии на земята. Те са изолатори на тези енергии. Ще дойде ден, когато човек ще носи обувки от енергиите на доброто, т. е. на добродетелта; ръкавици — от енергиите на правдата. Ще дойде ден, когато човешката уста и език ще служат изключително на любовта. От всяка дума ще изтича любов. Очите ще бъдат направени от материята на светлината и на истината; ушите — от материята на мъдростта. Такива очи и уши никога няма да се развалят. Отсега нататък ни предстои велика работа — да пре-

създадем своите органи, да подобрим състоянието на своето тело.

Сегашните разбирания на хората трябва коренно да се изменят. И вие, които ме слушате, трябва да се измените. Сега сте яйца, трябва да се излюпите. Може да се излюпите в някой инкубатор, а може и под крилата на квацката. Обаче, каквато е майката, такива са и децата. Ако е патица, патенца ще измъти; ако е пуйка, пуйчета ще измъти; орлицата орлета ще измъти, славейт — славейчета. Кога ще станете истински човечи? Казано е в Писанието: „Роденият от Бога грях не прави.“ Значи, от Бога трябва да се родим. От какъвто си излязъл, такъв ставаш. Ако си излязъл от богат, богат ще станеш; ако си излязъл от сиромаш, такъв ще станеш; от учен — учен ще станеш. Всеки предава това, което носи в себе си. Ако излезеш от Бога, като Него ще бъдеш.

„Роденият от Бога грях не прави.“ „Роденият от плътта, плът е.“ Мъчно е да се роди човек. — Та сега не сме ли родени?—Всяка дума, която излиза от устата ти, се ражда така, както и ти си роден. Триста милиарда души има в тебе, и всяка трябва да се роди. Само тогава ти ще бъдеш роден. Ако половината от тях са родени, а другата половина не са родени, ти постоянно ще се смущаваш. Даже и трите четвърти да са родени, ти пак ще се смущаваш. Всички души до една трябва да бъдат родени. Тогава ще дойде денят на възкресението; тогава небето ще светне пред тебе, и слънцето ще из-

грее с всичката си светлина. Това значи роден от Бога. А тъй, роден от Бога, а вътрешно се мъчиш, това не е никакво раждане. Като се родиш от Бога, ти ще бъдеш щастлив, всякога радостен. Жена няма да те изкушава; пари и богатство няма да те съблазняват; слава няма да те съблазнява — нищо няма да те съблазнява. Навсякъде ще виждаш славата Божия, в душата ти всякога ще бъде светло и радостно. Каква по-голяма радост от тази, да виждаш слънцето? Спасението не е в слънцето, но то носи живот и радост. Мислиш ли, че парите носят спасение и радост? Парите, здравето са само резултати.

„Които чуят гласа Му, ще оживеят“ Ето една трудна задача. Не само ти да чуеш гласа Му, но всичките ти клетки — на очите, на ушите, на носа, на устата, на ръцете, на краката, на всеки мускул, на всяка кост. Ще проповядваш на всички твои клетки да чуят гласа на Господа, да се новородят. Това е трудна задача! Като свършиш тази проповед, ще се обърнеш към сърцето, към ума, и те да чуят гласа на Господа. Тръгнал си да проповядваш на хората, без да си проповядвал на себе си, без да си се обърнал към Бога. Пръв ти ще се обърнеш към Бога; пръв ти ще се новородиш, а после другите. В живота има много обърнати хора, но щом влезат в дома ви, първо кесията ви обръщат. Ако и ти обръщаш хората към Бога по този начин, това не е никакво обръщане.

Сега може да дойде заблуждението, че, за да се новородиш, трябва да подариш нещо за Господа. Това не е новораждане. Ще убеждаваш хората да подаряват за Господа! Какво ще подаряват? — Божието. Не заблуждавай хората. Ще кажеш, че си учил хората. — Това, на което си ги учил, те го знаеха. — Той ме научи да лъжа. — Ти го знаеше преди него. Лъжа е, когато именуващ нещата не с тяхното име. Опасно нещо е лъжата. Пазете се от нея! Опасно е даже да говорите за нея. След това трябва да се чистите. Даже като говоря за недъзите на хората, аз се цапам. Кажа ли за някого, че е лош, пак се цапам. Затова казвам: Стани слеп и глух за недъзите на хората. Ако има нещо хубаво в човека, виж го. Дойде ли до лошото, нека той сам си го носи. И аз греша понякога, като се опитвам да ви обясня, какво нещо е лъжата. Като говоря за нея, трябва да се облека в десет дрехи, да не ме засегне. Тя е по-страшна от радия. С ръце не се пипа. Като говоря за нея, ще си туря ръкавиците на истината, защото само истината може да я пипа. Пипна ли я без ръкавиците на истината, ръката ми ще изгори. По-добре е само ръката да отиде, отколкото целият човек. Не говори за нея, за да не попаднеш в нейната област

Един селянин минавал покрай къщата на съседа си и видял, че жена му го биела, налагала го на общо основание. Той я молел да не го бие, обещавал ѝ, че ще я слуша, но тя продължавала да го налага. Като гледал, селяни-

нът си казал гласно: Ех, да ми падне тази жена, ще ѝ дам да разбере, кой съм аз! Като чула заканата му, тя престанала да бие мъжа си, затичала се, и право в двора на съседа. Качила се на крушата и там го причакала. Като се върнал вкъщи, селянинът видял жената на крушата и я запитал: Какво търсиш тук? — Не ме ли познаваш? Аз съм твоята първа жена. Ей сега ще отида при жена ти и ще ѝ кажа, че не си честен човек. Той се видял в чудо и не знаел, как да се освободи от тази беля. Веднага решил да обърне по мек начин с нея. Казал ѝ: Слушай, съседке, аз сгрехих, като мислех, че мога да се справя с тебе. Искях да помогна на мъжа ти. Твой мъж е, можеш да го налагаш, колкото искаш. Ти имаш право да възпитаваш мъжа си. — Добре, ще слеза от дървото, но ще знаеш, че мъжът и жената се възпитават взаимно. Ако умът не слуша сърцето, и сърцето не слуша ума, работата не върви добре. Реалността на нещата не е във външната им страна.

Оглеждаш се в огледалото, виждаш един човек — себе си. Отдалечиш се от огледалото, нищо не виждаш. Де остана образът, реален ли беше той? — Това е реалност в огледалото. Казваш, че светът е лош. Това е външната лоша-вина в тебе. Казваш, чо светът е добър. Това е твоето добро, проектирано навън. Значи, ние сме направили света лош или добър. Виновно ли е огледалото, че светът е лош? Проектирай доброто навън, и светът ще се оправи. Следовател-

но, не казвай, че си черен и че не трябва да се оглеждаш, но прояви своето добро и ще видиш, че си бял. Огледай се с доброто в себе си, а не с лошото. В огледалото може да видиш изразено и Божието Слово. — Кога? — Когато го носиш в себе си. Нека и ние станем тихи и спокойни, като тихата огледална повърхност на водата, за да може и Бог да се оглежда в нас. Той иска да бъдем чисти и добри, за да се проектира Неговият образ в нас. Това значи, да станем като Бога. Ако Бог се проектира в нас, и ние ще бъдем като Него. Ако не се проектира в нас, ние ще си останем такива, каквито сме сега. Това подразбира Писанието под думите: „Чисти бъдете!“ Само така, Божият образ ще се оглежда в нас. Това значи, създадени по образ и подобие Божие.

„Ако не се родите изново.“ — Ако не се родите от вода и дух. Водата трябва да бъде чиста, а Духът — светъл. Светлината трябва да се отрази в чистотата, за да се отрази Божият образ в нас. Тогава ще бъдем направени по образ и подобие Божие; тогава ще бъдем родени от Бога.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

*

21. Утринно Слово от Учителя, държано на 20 февруари, 1938 г. София. — Изгрев.

ЕДИНСТВО В ЖИВОТА

Размишление.

Ще прочета 12 глава от Евангелието на Иоана. Аз турям заглавие на тази глава „Единство в живота.“

„Аз съм истинната лоза.“ В тези думи се крие единството в живота. Всички страдания и противоречия в живота се дължат на отсъствие на единство. Вие се очудвате на бурите, които стават във вас. Те рушат вашето щастие. Много промени стават във физическия свят, благодарение на което се руши и изчезва малкото щастие и малкото здраве, което имате. Промени стават и в духовния, и в умствения живот на човека, поради което той изменя и убежденията си. Гледаш един човек, здрав, прав, като планина. След време го виждаш слаб, прегърбен — нещо е засегнало чувствата му. Това се отразило на неговото здраве. Малцина могат да си обяснят причината за тази промяна. Ще кажете, че външните условия са лоши — храната, водата, въздухът. — Каква пакост може да причини въздухът? — Много пакости може да причини той. Представи си, че си принуден да дишаш влажен или студен въздух. В един момент можеш да се простудиш и да заболееш

от пневмония. Кажеш една лоша дума за държавния глава и веднага се намериш в затвора. — Де е грешката? — С изказването на тази дума, ти си раздвижил въздуха; някой те чул, и те наклеветил. Човек носи отговорност за всяко раздвижване на въздуха. Ако се измери количеството въздух, излязло от гърдите ти, за да кажеш една обидна дума, ще видиш, че тежи извънредно малко. Обаче, това малко количество въздух е причинило голяма пакост.

Всички хора — религиозни и светски, са страдали и страдат от неразбиране. Две крайности има в живота: едни хора подържат мисълта, че Бог не съществува, че те сами си нареждат живота — едната крайност. Други казват, че има Бог в света, че Той нарежда всички работи — другата крайност. Те седат, почиват си, нищо не работят и очакват всичко наготово. Добре е някога да бъдеш безверник, да разчиташ на себе си и да се учиш да работиш. Добре е също да бъдеш вярващ, да уповаваш само на Бога, а ти да си почиваш. Безверникът работи постоянно, на никого не разчита. Вярващият, обаче, си почива и казва: Добър е Бог, Той ще промисли и за мене. И двете неща са добри. Който не разбира живота, той осъжда безверието. Добре е някога да бъдеш безверник, а някога — вярващ. Бъди безверник в злото, а вярващ в доброто. Който не разбира Божия закон, туря вратата си в злото, а безверието — в доброто. След това се чуди, защо светът се изменил толкова много. Целият

сегашен свят е поставен на лъжлива основа, върху която нищо не можеш да градиш. Един те съветва: Не вярвай на никого. — Аз отдавна вече не вярвам на хората. — Как ще вярваш с това безверие? Той започва да живее само за себе си. Какво може да излезе от такъв човек? Той е лист от едно дърво, но не вярва и на самото дърво. — Какво ще стане с него? — Дето ходи, ще казва, че светът е лош, че хората са грешни. Значи, той единственият, останал на дървото, е праведен. Ако е така, в какво състояние се намира това дърво? — В лошо състояние.

Често слушам да се казва: Добър човек съм или лош човек съм. Какво се разбира конкретно под думите „лош“ или „добър“ човек? Добър си, значи, добре пееш, взимаш чисти тонове. Лош си — лошо пееш, взимаш нечисти, фалшиви тонове. На десет тона едва един ще бъде чист. Който те слуша, остава недоволен, съжалява, че дошъл да те слуша. — Трудя се, правя усилия да пея добре. — Няма защо да се трудиш, ще пееш добре, трябва да знаеш да пееш, да бъдеш готов певец. — Ще пея, както дойде, че каквото излезе. — Не, ще пееш по всички правила на музиката. Какво се иска за доброто пеене? — Първо, салонът да е добре отоплен: нито много топъл, нито много студен. Студеният въздух се отразява вредно на гърлото. После, певецът да е добре разположен. Трето, публиката да го обича — да няма нищо пресилено. Всичко пресилено носи лоши послед-

ствия. Ето, някои от моите ученици, като чели за ползата от лимоните, сами се подлагат на лекуване с лимони. Те започват от един лимон, и всеки ден увеличават броя, докато стигнат до десет лимона на ден. После се връщат от десет до един. Лечебна е лимонената киселина, но трябва да знаете, как да я употребявате. Иначе, тя причинява простуда. Понеже отнема топлината на организма, капилярите се свиват, кръвообръщението се нарушава, и човек забс- лява. Достатъчно е по един лимон на ден. Из- цеди лимона, долей чашата с гореща вода и изпий сока. Повече от един лимон не е нужно. „Прекален светец и Богу не е драг“. И в ху- бавите работи трябва да има мярка. Иначе, ще се натъкнете на лоши последствия. Да ле- куваш човека, това значи, да направиш връзка с него. Хванеш го за ръката и му предаваш енергия от себе си. Горната част на ръката е мъжкият принцип — косматата страна; долната част на ръката е женският принцип — глад- ката страна.

Земеделецът обича гладката земя, дето няма дървета да пречат при орането. Каз- ват за някого, че обича лицето на жената. — Защо? — Защото било гладко. — Кой земе- делец не обича нивата, на която няма никакви дървета? Впрегне плуга си и свободно оре, нищо не му пречи. И гладкото лице е на мя- сто, и брадатото е на място. Ще обвинят же- ната, че обичала брадата на мъжа. — Много естествено, да я обича. Гонят я, преследват

я, и тя търси гора да се скрие, да мине опасността. Брадата на мъжа е гората в природата. Колкото по-гъста е гората, толкова по-добре можеш да се скриеш. Не е ли на място тази брада? Ако си на гладката нива, неприятелят ще те намери и ще те убие. Когато земеделецът иска да оправи обърканите си работи, той търси нивата. Когато разбойникът иска да се скрие от онези, които го преследват, той търси гората. Разбойникът е мързелив човек, по цели дни спи, лежи и почива в гората, очаква да мине някой богат, да го обере. Земеделецът е работлив, по цели дни оре и копае. Като забогатее, отива през гората за града, но там го чака разбойникът. Щом го обере, пусне го да си отиде и отново се скрива в гъстата гора.

Като говоря за брадата на мъжа и за гладкото лице на жената, вие се поставяте на изкушение. Малцина разбират вътрешния, мистичния смисъл на думите ми и ще кажат, че Учителят ни говори особени неща, а именно: мъжът обичал гладкото лице на жената, а жената — брадата на мъжа. Това е неразбиране! От ваше гледище, това не е морално, но, като се натъквате на опасности, щете - не щете, ще станете мистици и ще почнете да разбирате. — Коя е мистичната страна на въпроса? — Като пусне ралото, земеделецът, се радва на гладката си нива, без никакви препятствия: щом я разоре, той я посее и очаква плод. Колкото повече плод дава, толкова по-голяма е радостта му. Ако лицето на нивата не беше гладко, и ако с ра-

лото си не го набразди, никаква радост не го очакваше. Има ли в това някаква съблазън? Лицето на жената се превърна на нива, която се разоравя и дава плодове. Трябваше ли да уподобявам лицето на жената с лицето на нивата и брадата на мъжа с гората? Англичаните и американците не носят бради. Всяка сутрин я бръснат; те обичат гладки лица. По този начин, те изсичат горите в себе си, да хващат разбойниците. Според този закон, всички бради трябва да се обръснат. Какво правеха турците, за да хващат българските комити? Понеже комитите се криеха в горите, турците изсичаха горите и така ги ловеха.

И тъй, брадата на човека не е нищо друго, освен плодно дърво, или дърво в гората. Да обръснеш брадата си, това значи, да отрежеш или да отсечеш едно дърво. Децата се радват на дърветата. Колко пъти те се качват на плодните дървета, пригръщат ги и ги целуват, защото има какво да вземат от тях. Да оставим този въпрос настрана, и да се спрем върху доброто. Казвате: Да бъдем добри. — Колко добри да бъдете? Има добри коне, които нито ритат, нито хапят, но и работа не вършат. Такива добри ли искате да бъдете? Има коне, които ритат, хапят, но работят. Може да натоварите колата с 1000 килограма, и те теглят, вършат работа. Често се оплаквате от някои братя, че били много сприхави. — Сприхави са но вършат работа. Каквото ги накараш да направят, веднага го свършват. Някой минава за

кротък, добър, но не работи. За предпочитане е да си сприхав и да работиш, отколкото да си кротък и нищо да не работиш.

Като ученици, вие се натъквате на различни положения. Казвате: Тази задача е мъчна, не можем да я решим. — Мъчната задача за ученика е лесна за Учителя. Дават известни упражнения на ученика да ги изсвири или изпее, но той не може. Оттук погледне, оттам погледне, виждат му се мъчни — не може да ги изпълни. Учителят само веднъж ги погледне, и веднага ги изпълни. Ученикът се чуди на учителя, а учителят — на ученика. Невъзможното за ученика е възможно за учителя. Всеки човек може да се натъкне на известна мъчнотия — зависи от времето и от знанието, с което разполага. Важно е, кога се натъква на мъчнотията и с какво знание разполага. Искаш да отидеш на планината. Това желание е естествено. Обаче, тръгваш за планината през зимата, в снежно време, когато върхът е заледен. Всяка стъпка е рискована. Всеки момент можеш да се хлъзнеш и да пострадаш: да си счупиш ръката или крака. Ето де е грешката — не си избрал благоприятно време за това. Щом искаш да се качиш на планината, ще избереш един хубав летен ден, когато земята е покрита с трева и цветя, да стигнеш благополучно на върха. Когато ни сполетяват нещастия и страдания, това показва, че ние сме предприели една работа в най-неблагоприятно време.

Вчера се разговарях с един брат върху

причината на противоречията. Той ме питаше: *Защо даден човек в известен момент е добър, като светия, а в друг момент — като дявол?* Казвам му: *Представи си, че пред тебе тече тиха, спокойна вода, и ти си играеш с нея, ту пъхаш, ту вадиш крака си, раздвижваш я. Тази игра е приятна, изпитваш известно удоволствие. През зимата същата вода замръзва. Ти пак искаш да си поиграеш с нея, да я раздвижиш, но ледът се съпротивлява. Вместо да го раздвижиш, той те удря силно. Кракът ти започва да те боли. Ти виждаш вече, че с леда не се играе. — Какво да правя? — Ще чакаш да се разтопи ледът и, като се превърне на вода, можеш пак да я плискаш, колкото искаш. Казваш за някого: Студено му е сърцето. — Стой далеч от него, не бутай. Ако буташ, ще си нараниш краката. — Какво да правя? — Ще чакаш да изгрее слънцето, да се стопи ледът. Когато водата потече, ти ще плискаш. — Защо замръзва водата?*

Един турски ходжа, голям скъперник, имал 500 лири, които грижливо пазел. Научил се за тези пари един негов познат и отишъл в дома му да ги иска на заем. Ходжата казал: *Ще ти дам последните си 500 лири, но с условие, да ми дадеш 100% лихва.* Турчинът се съгласил, взел парите и си отишъл. Първите няколко месеца той бил редовен, навреме плащал уговорената лихва на парите. Като изплатил 250 лири, той престанал да внася лихвите на ходжата. Един ден ходжата го запитал: *При-*

ителю, защо не внасяш вече пари? — Внесох вече 250 лири. — Това беше лихвата. Ами майката на парите? — За майката не питай. Ще кажете, че турчинът полял ходжата със студена вода — истинало му сърцето. Докато човек дава ход на своите скържави чувства, всякога сърцето му ще истива.

Казваш: Искам да бъда добър. — Какви са съображенията ти за това? Друг казва, че не струва човек да бъде много добър. Може да бъде и лош. — Какви са съображенията му за това? Казвате, че трябва да имате любов, вяра и надежда, но не знаете, защо искате това. Според мене, любовта е главата на човека, вярата са дробовете му, а надеждата — стомахът. Значи, любовта е свързана с мисълта, вярата е свързана с дишането, а надеждата — с храненето. Ще мислиш право, за да усилиш любовта си; ще дишаш, за да усилиш дробовете си, дакрепиш здравето си, а същевременно да усилиш и вярата си; ще се храниш добре, за да усилиш надеждата си. Ако твоята вяра не може да пречисти кръвта ти, да моделира твоя език, тя не е истинска, не е силна вяра. Всяка дума, която излиза от човешката уста, има различни свойства. Една дума може да има свойствата на желязото, на оловото, на медта, на калая, на златото, а може да има свойствата и на скъпоценните камъни. С устата си човек може да прави скъпоценни камъни; може да прави и злато, колкото иска. Обаче, в материалния живот лесно не се прави злато. Не че

е невъзможно да превърнеш желязото в злато, но ум се иска за това. За да превърнеш желязото в злато, трябва да имаш пред вид отношението между атомните тегла на двата метала, техния молекулен строеж и т. н. Мислите ли, че бубата, като се храни с черничев лист, няма пред вид външните условия? Защо се увива в копринен пашкул, а не в друг някакъв? Колкото и да е глупава за вас, тя знае че коприната е лош проводник на топлината. Така тя запазва своята вътрешна топлина и не се подава на външния студ.

Мнозина задават въпроса: Защо човек трябва да води чист и свет живот?—Това е все едно да питате, защо човек трябва да яде чиста храна. Чистият и свет живот, както и чистата храна са идентични неща. Чистата храна прави човека здрав и силен; чистият и свет живот има отношение към чисти мисли и чувства. Така, именно, човек укрепва физически и психически.

— Какво се иска от сегашния човек? — Ако има знание, няма любов. Ако има светлина и топлина, не разбира живота. Ето, индусите, със своите методи за вътрешна работа, постигнаха голяма мъдрост и знание, но не разбраха живота. Те се разделиха на брамини, кшатри, търговци и парии, т. е. обикновени. Ако един обикновен човек срещне браминин, ще се бие в гърдите, като низкостоящ. И доднес още има християни, които се считат високо напреднали, като брамините. Както хората се делят на ви-

сокопоставени и низкостоящи, така и буквите биват почетни и обикновени букви, без значение. Например, в български език, буквите „б“ и „ъ“ не се произнасят накрая. Значи, в такива случаи, те са букви без почест. Друго нещо са буквите „л“, „б“, „о“ и др. С буквата „л“ започва думата „любов“. В нея влизат и „б“ и „о“. И англичаните имат особености в своя език. Например, звукът „а“ се произнася по седем различни начина.—Защо нямат седем различни знака?—Това не е грешка, но особеност на езика. В английски език правописът, както и произношението са много мъчни. Дълго време ще сричаш, докато научиш езика. Като чужденец, ако не сричаш, никой няма да те разбере.

Като наблюдавам работите на хората, забелязвам у тях желание да ги заглаждат. Същото се забелязва и в музиката. Като дам нова песен, един я изглади малко, друг я изглади малко и след време не мога да я позная. Дето им се види мъчно, изменят нещо, поизглаждат я. И така ѝ придават съвсем друг строеж. Например, и думата „любов“ е съвсем изгладена, не е такава, както е излязла от небето. Ако ви попитам, какво означава любовта, не можете да отговорите. Или, какво разбирате днес под думата „свобода“? Ще кажете, че под „свобода“ разбирате, всички да имате еднакви права. Според мене, под „свобода“ не разбирам да направя на някого голяма къща, но да му доставя най-необходимото — да сложа трапеза, на която

да участвуват и най-малкият, и най-големият. На трапезата е сложено ядене за всички, всеки може да се нахрани. Щом е сложена трапеза, всеки е осигурен, има право да се нахрани. Не е право да имаш хамбар, пълен с жито и тогава да се счита осигурен. Следователно, любовта не трябва да се изглажда, но да бъде динамическа. Любов, в която няма честност, справедливост, чистота, безкористие, не е любов. Без тези качества любовта е статична.

Казано е, че любовта ражда живота. Като дойдете до живота, не мислете за доброто мнение на хората за вас. Живейте така, да имате всякога пред вид доброто мнение на Бога. Той ви е дал живота, дал ви е всички блага, следователно, неговото мнение е важно. Да не изгубим това мнение! Ако Бог няма добро мнение за тебе, ти не си честен човек. Ти си като детето, което постоянно се папа. Щом хапне малко, дрехата му се изцапа, ръпете също. Ще кажете: Сърцето да е чисто на човека. — Не е така. Вътрешната чистота има отношение към външната. Каквито са очите, такова е и сърцето. И обратно, какво е сърцето, такива са и очите. Това са отношения. Не оставяй нито едно петно на дрехата си. Ще кажеш, че по невнимание капнало малко зехтин. Една капка да е, веднага я изчисти. Щом имаш петна отвън, ще имаш петна и отвътре. Ще направиш някаква погрешка, например, обърнеш се към някого грубо, натрътено. Какво ще стане с тебе, ако той е ангел, изпратен от Бога

на земята. С един замах той може да те простре. Като знаеш това, ще внимаваеш да не подхлъзнеш езика си, да кажеш една груба дума. — Искам да отида при Господа. — Знаеш ли, как се отива там? При Бога има няколко милиона градуса топлина. Как ще издържиш на тази топлина? Достатъчно е да назърнеш там за един момент и да се стопиш. Щом искаш да отидеш при Господа, трябва да бъдеш смел. Речеш ли да отидеш при Него, да Му разкажеш, как те обидили, ще станеш на прах и пепел, нищо няма да остане от тебе. Какво би предпочел: да се стопиш, или да изправиш една своя погрешка? — Ама защо да ме обиждат! — Преди да отидеш при Бога, срещни се с този, който те обидил, и му кажи: Благодаря ти за хубавите думи, които ми каза. Никога няма да те забравя. Подай му ръка и забрави всякаква обида. Ако отидеш да се оплакваш при Бога за обидата, ти ще го огорчиш.

При мене идат много братя и сестри, много възрастни хора. Като разказват мъчните си, те плачат. Питам ги: Защо плачете? Ако искате да поливате градината ми, тя не се нуждае от вода. Доста дъжд валя, не е суха. Със сълзите си ще я полеете толкова много, че ще се разкаля, ще се окаляме и аз, и вие. — Защо плачат хорага? — По навик, а някога от голяма скръб. Има хора, които могат да плачат, когато искат. Те плачат, за да предизвикат съжаление у другите. Една ученичка от гимназията разказваше, как се спасила от двойка.

Един ден я вдигнали на урок. Понеже не знаела урока си, тя бързо напљунчила очите си, да изглеждат мокри. Учителят я запитал: Защо плачеш? — Не съм добре. — Седни си на мястото, друг път ще те вдигна. Учителят не разбрал, че тя хитрува. Казвам: Не хитрувайте, нито плачете за скърбите си, но ги изучавайте. Те са предметно учение. Противоречието, безлюбието, безверието също са предметно учение. Ще ги изучавате, а не само да казвате: Обезверих се, противоречия имам. Ще знаеш, защо си обезверен, защо имаш противоречия и как да се справиш с тях.

Ново знание, нова наука е нужна на хората. Не е достатъчно само да констатираме фактите, но да се изучават причините и последствията им. Изучавайте сърцето, ума, душата и духа си, да разбирате тяхната същина. Не е достатъчно да кажеш, че имаш сърце, което бие. Знаеш ли точно, колко удари прави то в минута? Правете опити, да видите, колко пъти бие сърцето в минута, когато сте радостни и когато сте скръбни; когато печелите и когато губите; когато ви обичат, и когато вие обичате. Биенето на сърцето е музика. В него има цели тонове, полутонове, четвъртинки, осмийки и други. От равномерното или неравномерното биене на сърцето зависи и мисълта на човека. Четвъртинката от тона влияе върху облагородяването на чувствата. Полутоновете на сърцето влияят върху храносмилането; целите тонове — върху мускулната система. Хората даже не

подозират, какво влияние оказва биенето на сърцето върху психическия и физическия живот на човека. Изучавайте биенето на сърцето паралелно с музиката. Само така ще разберете влиянието на всеки тон върху човешкия организъм.

Музикантите ще кажат, че вие се интересувате само от мелодията и хармонията. — Знаете ли, отде идат те и какви движения правят? Мелодията излиза отдолу и върви нагоре. Значи, тя се движи от земята към небето, по права линия. Хармонията има обратно движение — отгоре-надолу, т. е. от небето към земята. Не можеш да живесеш хармонично, ако излизаш от земята; не можеш да бъдеш учен, ако излизаш от земята. Ще слезеш от небето, от Божествения свят. Там е музиката, там са науката, изкуствата, богатството.

Христос казва: „Аз съм лозата, а Отец ми е земеделецът.“ Лозата представя мелодията в живота. Като дойде земеделецът, обрязва я, и тя започва да плаче. Питате: Защо трябва да се обрязва лозата? — За да даде повече плод. — Защо страдат хората? — За да дадат повече плод. — Не може ли без страдания? — Може, но и радости няма да имате. Ако не искате да страдате, трябва да се откажете от радостите. Щом искате радости, страданията непременно ще дойдат. Представи си, че ти дават да свалиш от планината един чувал със злато, тежък сто килограма. Златото е твое, радваш му се, но как ще го свалиш от височината? Гърбът ти ще усети тежестта на златото.

Ще пъшкаш, ще страдаш, но ще го свалиш — злато е. Значи, човек страда, за да придобие нещо ценно.

Млад си, красив, способен, но си недоволен от живота. — Защо? — Не мога да живея сам, искам другарка. Бог ти дава другарка. Живееш една-две години, пак си недоволен — искаш другарчета. И това желание ти се задоволява. Имаш едно другарче, две, три, четири. Започаваш да се грижиш за тях, да ги храниш и обличаш — обикваш ги. Един ден те сполети нещастие: едното другарче заминава за другия свят. Плачеш, страдаш и, докато се утешиш, и второто заминава. Питаш се, защо идат страданията. — Не си знаел, колко другарчета ти трябва. Стоногата пожелала да има сто крака, за да се движи бързо. Човек по-искал само два крака. Следователно, многото знание, неизползувано, струва по-малко от малкото знание, разумно използвано. Какво те ползува пълният хамбар със жито? Човек се ползува от малкото храна, влязла в стомаха му, а не от целия хамбар жито. Малкото храна, добре използвана, е истинският капитал за телото. Казваш: Осигурен съм, имам пълен хамбар със жито. — Ти се заблуждаваш, пълният хамбар не те осигурява. Ти си осигурен само от онова, което си турил в стомаха и в гърдите си. На минута правиш 20 вдишки и издишки. Трапезата постоянно се слага и вдига — тя е твоята осигуровка. Има ли нужда от хамбар

за въздуха? — Няма нужда. Бог казва: Никакви хамбари не ти трябва.

Колко вдишки в минута прави обикновеният човек? — 20 вдишки и 20 издишки. Ако е по-издигнат, човек прави 10 вдишки и издишки в минута. Некои правят само по една вдишка в минута. Има адепти, които правят по една вдишка на час. Според индусите, Бог прави само една вдишка през милиарди години и тогава създава нова вселена. Значи, при създаването на света, Бог е направил една вдишка, т. е. един обяд. Като се свърши свегът, Той ще направи една издишка, т. е. още един обяд. Такава са философските разбирания на индусите. Това показва, какво знание има Господ. Едно е верно: колкото по-малко яде човек, толкова по малко енергия изразходва той. Останалата енергия се използва за друга работа — за умствена и духовна работа.

Вчера дойде при мене една от доста напредналите сестри; тя плачеше, искаше да покаже, че страда. Питам я: Защо плачеш? Ти мислиш, че почвата на моето сърце е суха, та искаш да я полееш със сълзите си, да се смекчи малко. Лъжеш се, плачът няма да те спаси, нито ще подобри положението ти. Плачът само утешава, но не спасява. Като плачеш, ще очистиш малко ума и сърцето си, да виждаш по-добре външните условия и отношения. В този случай, плачът е на място. Той е нещо субективно. Дегегу яресне, заплаче, и майката веднага отива при него, да види, какво иска. Наблюдавал съм, как

майките постъпват с децата си. Някоя майка едва чака да се обади детето. Щом заплаче, тя веднага отива при него и задоволява нуждите му. Друга майка го оставя да поплаче малко и, ако не престане, удари го с пръчица. Детето се разилаква още повече. Тя веднага го взима на ръце, гали го и му казва: Маминото! В случая, детето заповядва, майката изпълнява. Има случаи, когаго детето плаче, т. е. пее на особен глас, а майката слуша и корегира. Детето пее в такт две четвърти, три четвърти, три осмини и др. Има правилни и неправилни тактове.

Защо бият човека? Защо го бият по меките части на телото, по задницата? — Защото в тези части на телото има много нерви, свързани със сърдечната област. Значи, като го удрят по тези места, той лесно се възпитава. Излизаш от дома си сърдит, недоволен, обиден. Вървиш по пътя, спънеш се в един камък и паднеш на задницата си. Станеш, изтърсиш дрехите си и забелязваш, че си омекнал малко — нещо се смекчило в тебе. Следователно, когато си недоволен, не сядай на меко. Седни на твърд сгол. Като поседиш така половин час, недоволството ти ще изчезне. Ето един научен метод за възпитаване, за превръщане на недоволството в доволство. И на мене често ми донасят възглавничка, да седа на нея. Аз уважавам чувствата ви, но предпочитам да седа без възглавница. Не искам да ви отвикна от това, но казвам, че не всякога възглавницата е нужна. И в природата нещата не стават според вашето же-

лание. Искаш времето да бъде хубаво, обаче, в природата стават резки промени: мекото време се сменя със сурово, топлото — със студено. Изучавайте промените, които стават в природата, да видите и добрата им страна. Като е мислил хиляди и милиони години, Бог е създал света такъв, какъвто е днес. Питате: Защо е създадена тъмнината? — За почивка. В тъмнината човек се освобождава от всички впечатления. На неврастеника се препоръчва да почива на тъмно. Ако искаш да си починеш, тъмна стая ти трябва; ако искаш да бъдеш активен, светлина ти трябва. Търсете единство в природата, както единство и в живота. Като го намериш, няма да питаш, защо се насърчаваш и защо се обезсърчаваш; защо си в тъмнина и защо — в светлина. Щом дойдеш до единството, няма вече роптание. Когато Бог те обрязва с ножчето си, няма да роптаеш. Във всичко, което става в живота, ти ще виждаш добрата страна. Разумната ръка на Бога работи във всички прояви на живота. Божият Промисъл работи навсякъде. Не мисли, че Отец, Който те обрязва, ти причинява зло. Закон е: „Всичко, което се случва на онези, които любят Бога, ще се превърне на добро.“

И тъй, под „любов“ разбирам човешката глава; под „вяра“ разбирам дробовете; под „надежда“ — храносмилателната система. Ще живееш добре на земята, ако стомахът ти с всички органи около него са в изправност. Следователно, за да имаш любов, трябва да при-

емаш повече светлина в ума си, да имаш здрав мозък. Да имаш вяра, дробовите ти трябва да бъдат здрави, да дишат всякога чист въздух. Да имаш надежда, стомахът ти трябва да бъде здрав. Значи, светлината е за любовта, топлината е за вярата, а енергията — за надеждата. Ще кажете, че човек има много тела. Верно е, човек има физическо тело, астрално, умствено, причинно — но где са те? Божественото, причинното тело е в мозъка; духовното тело е в дробовите; физическото тело с добрите хора са в храносмилателната система, или в тъй наречения стомашен мозък. Физическият свят има отношение към хората; духовният свят има отношение към ангелите, а Божественият свят — към боговете. С други думи казано: с главата служим на Бога, с дробовите служим на ангелите, а със стомаха — на добрите хора. Вие искате да знаете, дали онзи свят прилича на този. Има нещо общо, нещо подобно, но не във всичко. Не можеш да разбереш ангелския свят, ако не познаваш своя мозък. Ангелът например, е същество на абсолютна справедливост и чистота; той има отлична обхода. — Как са облечени те? — Не се обличат модерно като хората, дрехите им са в класически стил. Как са ушити, с думи не се предава, трябва да ги видите. Трябва да живееш добре, като ангел, за да се облечеш в ангелска дреха. Да мислиш право, за да се наметнеш с Божествена мантия. Когато живееш в светлина и се храниш със светлина, само тогава ще облечеш Божествена

мантия. Ще ти дадат скиптър в ръка и ще дирижираш, както диригентът със своята палка. Ново разбиране е нужно за това. Без новото разбиране нито скиптърът ще те ползува, нито мантията.

Христос казва: „Аз съм истинната лоза, Отец ми е земеделецът.“ Когато Бог ви обрязва, плачете, но не вдигайте шум. Да плачете, това е ваше право. Плачете, за да ви заздравее раната. Да плачеш, това е благословение. Няма човек в света, който да не е плакал. Плакали сте и ще плачете в бъдеще. Аз нямам нищо против сълзите. Да плачат обрязаните пръчки, разбирам, но да плачат сухите пръчки, това не разбирам. И сухите пръчки могат да плачат. — Кога? — Когато вали дъжд. Обаче, тези сълзи не излизат от тях, отвън някъде са дошли. Сълзите трябва да излизат от сърцето. Пръв ти да разбереш, че имаш някакво страдание. В страданието се заключава благословието на сълзите. Ако те идат отвън, човек не се ползува от тях. Ако сълзите идат отвън, това е изливане, то не е плач. И Христос е плакал. Като дойде в Иерусалим, Той каза: Искях да спася чадата ти, но те не пожелаха. Казвам: Добре е някога човек да плаче. Сълзите, които Христос проля, паднаха върху главите на евреите. От тях зависеше Христос да не плаче. Знаете ли, какво ще бъде положението на народите, ако и днес заставят Христос да плаче? Следователно, когато Бог обрязва лозата, плачът ѝ е на място. Но когато ние я обрязваме,

плачът ѝ не е на място. Не се обрязвайте, не се реформирайте сами. Тази работа е за Господа. Вие стойте далеч, за да не си пакостите. Гледайте, как Бог работи. Това изисква от вас новото учение. Любовта изисква знание. Тогава Бог ще дойде между вас да оправи свега. Това не е лесна работа.

Сега, като ви говоря, виждам, че някои ме разбират криво. Казват: Свободна любов. Оставете настрана свободната любов. Аз говоря за онази любов, която носи живот, светлина, мисъл и чувство. Аз говоря за онази любов, която носи всички блага в света, та който се домогне до тази любов, да бъде щастлив. В тази любов няма отчаяние, няма тъмнина. В нея няма болести; в нея няма смърт; всякакви караници и разправии при нея изчезват. Тя урежда всички спорове и недоразумения. Ако не става така, не казвайте, че живеете по любов. Казваш, че обичаш някого и цял ден тичаш след него. Това не е любов. Щом си дошъл на земята, ще изпълняваш Божията воля.

И тъй, любовта носи живот, светлина, топлина и знание. Като имаш тази любов, ти приличаш на благоуханно цвете. Любовта изтрива всяка сълза. Ако работите не вървят добре, любовта казва: Не плачи, всичко ще се уреди. Учиш, но не успяваш в уроците си. Любовта казва: Постоянствуй, ще имаш успех. Сега и на вас казвам: Учете, прилежни бъдете, и всичко ще се нареди.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

„

22. Утринно Слово от Учителя, държано на 27 февруари, 1938 г. София. — Изгрев.

Новата храна

Размишление.

Ще прочета 12 глава от Еклисиаст.

Човешкият живот се изразява в две направления: като приятен и неприятен. В очакване да получиш нещо, ти или се обиадежваш, или се обезнадежваш. В първия случай, изпитваш приятност, във втория случай — неприятност. Въпреки всичко, казва се, че трябва да живееш. Изкуство е да знаеш, как да живееш. Животът е музика. Следователно, не е достатъчно да имаш инструменти и да се хвалиш с тях, но да знаеш да свириш. Ако дрънкаш само на пиано или на цигулка, скоро ще се отегчиш. Трябва ли да се отегчавате от живота? Животът е дойна крава, от която всеки ден получавате известно количество мляко. От разбирането на човека зависи, повече или по-малко мляко да вземе той от живота. Имаш крава, която всеки ден доиш, и то по два пъти на ден: сутрин и вечер. Някои крави дават по 5 — 6 литри дневно, някои — по-малко. Дохожда време, когато млякото намалява, докато най-после спре. Трябва да чакате известно време, отново да забременее кравата, да се отели, и тогава пак да започне доенето. В

първо време ще имаш пред вид теленцето: ти ще използваш четвъртината от млякото, а на теленцето — трите четвърти. После ще го делиш наполовина. След това, ти ще взимаш три четвърти от млякото, а на теленцето една четвърт. Колкото повече то расте, толкова по-малко мляко ще взима от майка си, докато започне само да се храни. Тогава ти ще използваш всичкото мляко на кравата. На същото основание казвам: Животът дава всичките си блага само на онзи, който го разбира и разумно използва.

Хората се нуждаят от разумно разбиране на живота. Без това разбиране, човек не може да има ясна представа за нещата. Казваш: Това е крава, кон, вол, но не знаеш, какво представят те. Ако някой те нарече кон, крава или вол, ще се обидиш. Изучавайте алхимията на думите, да видите, какви сили се крият в тях. От колко елементи се състои думата „добро“? В сричката „до“ има два елемента, а в сричката „бро“ три елемента — всичко две гласни и три съгласни. Според вас, кой е първият елемент в доброто? Ако си химик и те питам за солната или сярната киселина, веднага ще кажеш, какъв състав и какви свойства има. Ако се отнеме сярата от сярната киселина, остават елементите водород и кислород, но то не е вече сярна киселина. От колко елемента се състои думата зло? — От три елемента — от две съгласни и една гласна. В коя от трите букви се изразява злото като сила? — Най-опасният елемент

е буквата „з“. В останалите два елемента — „ло“ се включва елементът на любовта — буквата „л“. В коя буква на доброто е самото добро? Ще кажете, че доброто е в буквата „д“ — сами ще проверите това. Сега лесно се казва добро и зло, но това са общи понятия. Тези думи трябва да се изучават, да се разбере техният вътрешен смисъл. Ученият и невежият външно имат еднаква представа за светлината и топлината, но ученият знае елементите на светлината и нейните свойства. Светлината едновременно разкрива пътя и на двамата — запознава ги с външния свят, но ученият познава и вътрешната страна на светлината. Може да я приложи като лечебно средство. Ученият прилага светлината и в изкуството, и в индустрията: с нея топи мъчнотопими метали, отпечатва образи и др. Обаче, невежият не може да впрегне светлината на работа, не знае, как да си служи с нея. И злото може да се впрегне на работа, като червея, който работи в тъмнина. Който не може да използва силите на злото, ще пострада.

Един виден математик работил 20 години върху една трудна задача. Той пишел изчисленията си на малки листчета, които оставял на масата. За да не се загубят, той винаги държал стаята си заключена. Слугинята, която чистела цялата къща, се чудела, защо тази стая е недостъпна за нея. Един ден ученият излязъл на разходка и забравил да заключи стаята си. Като видяла, че стаята е отворена, тя поглед-

нала вътре и се ужасила от безпорядъка. Казала си: Ще изчистя стаята така, както никой не я чистил досега. Започнала първо от масата. Събрала всички, според нея, непотребни листчета и ги хвърлила в печката. Като се върнал, ученият влязъл в стаята си и разбрал, че, в негово отсъствие, слугинята влизала в стаята му. Подредена и очистена била стаята, по нито едно листче не останало на масата — всички били изгорени. Ето как работи злото. Всичко наредила тя на място, но същественото го нямало. Привидно злото нарежда работите, но вътрешно причинява такава вреда, която с години не може да се оправи. Доброто действава обратно.

Имаш един голям цирей на ръката си. Той не ти дава покой, не те оставя да спиш от болки. Дохожда твой приятел да те види. Понсже той разбира малко от лекуване, взима една игла, обгаря я и бодва цирея. Ти усещаш болка, но той продължава работата си: изгегжда цирея, намазва го с дървено масло, превързва го, и след един-два деня циреят изчезва. Значи, в първо време доброто причинява болка, която след няколко дни престава. Резултатът на доброто е благоприятен. Като види, че носиш в торбата си мухлясал хляб, доброто го изважда навън и го замества с чист пшеничен хляб. Злото постъпва обратно: то изважда пресния пшеничен хляб от торбата и го замества с мухлясал. То ще ти разказва, какви били баща ти и майка ти, как се оженили, как ги почитали

хората. Приятен ти е този разговор, но това е залъгалка, то не е истината. Преди всичко, ти се заблуждаваш, че си имал майка и баща. Ако, наистина, майка ти те родила, какво ще кажете за онези мъже и жени, които се движат на екрана? Те раждат ли? Такова нещо са хората — те са живи фотографии на екрана, на сцената. Слушате, че говорят, но от друго място иде гласът. Слушаш по радиото да се говори от Русия, от Америка, но самото радио не говори. И зад всеки човек се крие нещо друго, което го заставя да говори, да се жени, да ражда. Един е истинският баща, една е истинската майка.

Казваш: Тъжен, неразположен съм. Защо си тъжен, не знаеш. Защо си неразположен, също не знаеш. Ученият трябва да знае това. Не е достатъчно да кажеш, че си тъжен, недоволен или обиден, но трябва да различаваш тези състояния едно от друго. Обидата е едно състояние, а докачането друго. Ако си учен, ще различаваш своите вътрешни състояния, няма да ги смесваш. Учен си, по цели дни работиш, без да знаеш мощната сила, която носиш в себе си. Знаете ли, какво представят доброто и любовта? — Знаем. — Знаете, но вашето разбиране е обикновено. Знаете ли, как да впрегнете доброто и любовта на работа?

Богат човек срещнал един беден на улицата и му казал: Какво искаш да направя за тебе? Каквото пожелаеш, ще го изпълня. — Купи ми една свещ, да отида на черква, да

се помоля на Бога. Това е неразбиране. Ако бедният иска само една свещ от богатия, за да я запали в черква и да се помоли на Бога за подобряване на материалното му положение, той нищо не е разбрал. И богатият не знае, защо бедният иска свещ, да отиде на черква и да се моли на Бога. Изборът на бедния беше добър. Той на място е пожелал свещ, но не е знаел, как да я използва. Бог няма нужда от неговата свещ. Той има милиарди запалени свещи. Слънчевата система се отличава с една голяма свещ, която постоянно гори. На нея зреят плодовете. Свещта има смисъл вечер, когато си в тъмнина. Запали тогава свещта си, вземи свещената книга и чети. Много неща ще научиш при новата светлина. Аз срещам много хора със запалени свещи, които отиват на черква да се молят.

Казано е в Писанието: „Вие сте храм Божи, и Дух Божи живее във вас.“ И бедният, и богатият са невежи: богатият не разбрал езика на бедния, да му купи две свещи: една свещ за четене, а друга — за черква. И бедният не разбира нуждата на своята душа. Ако аз съм богат, и дойде при мене беден да иска свещ, първо ще разбера, какво е положението му, как живее и тогава ще му купя свещ. Виждам, че той лежи на легло, със счупен крак. Веднага започвам да го лекувам. Щом му излекувам крака, ще му дам мотика в ръка, т. е. запалена свещ и ще му кажа: Иди сега на лозето да копаеш. Бедният ще бъде доволен, че

му излекувах крака, но няма да бъде доволен, че го пратих на лозето да копас. Той ще се оплаква, че кръстът го боли от вдигане и слагане на мотиката. Казва: Добър човек си, добре започна, но зле свърши. — Той не знае, че аз още не съм свършил работата си с него. Като узрее гроздето, ще го извикам и ще му кажа: Ти копа по три часа дневно на лозето. Сега вземи децата си и жена си и елате пак на лозето, да берете по три часа на ден грозде. Напълни си кошницата и си върви дома. Ще бъде ли бедният недоволен от мене? Това значи, да запалиш свещта на човека.

И религиозните хора минават през същите фази, през които минава бедният. Първата фаза: лекуване на ступените им крака, оздравяването им и прашане на нивата или лозето да работят. Докато са в тази фаза, те роптаят, недоволни са, че кръстът ги боли, че са уморени от работа. — Колко работят? — По три часа дневно. Казвам: Имайте търпение, работата ще се смени. Аз не съм за еднообразието. Дойдѐ време да смените работата: гроздето узря! Вземете децата си, вземете празни кошници и елате на лозето. Ще работите пак по три часа, ще пълните и празните кошници и ще се върнете у дома си с пълна кошница грозде. Ще си изберете от най-сладкото и най-хубаво грозде.

И тъй, каквото става на лозето, същото става и в живота. В който дом влезе, аз веднага познавам, в какво положение се намира

далси човек. На едного кракът е ступен, на друг — цирея пробиват; трети отива при богатия да иска от него свещ да я запали на Господа. Виждам след това, как бедният, с накуцване, отива на черква да запали свещта, за да получи нещо. Свещта изгаря, а той нищо не получава. Исква от богатия още една свещ, по-голяма, по-дълго време да гори. И тази свещ изгаря, и пак нищо не получава. Колкото пъти срещне богатия, сиромасът иска все по-голяма свещ от него. И, ако богатият задоволява желанието му, свещта може да се увеличи толкова, че да тежи 50 кгр. Кой човек може да носи толкова тежка свещ на гърба си? По-добре продай тази свещ и задоволи нуждите си.

Казвам: Разумни, възвишени същества слизат от невидимия свят и ви питат, какво искате. Младата мома иска да бъде красива, добре облечена, да я харесват момците. Като излезе от дома си, момците тръгват след нея, всеки иска да се запознае да говори с нея. Те започват да се ревнуват, сбиват се и, като си пукнат главите, успокояват се. Има ли смисъл да искаш нещо, което носи нещастие за другите? Младият момък иска да бъде силен, снажен, да го харесват момите. И момите хукват подир момъка и се скарват, развалят приятелството си. Какво трябва да искат младата мома и младият момък от възвишеното същество, което слеза от небето?

Питате: Толкова ли сме невежи? От години вече работим. Нищо ли не сме постигнали?

Ще ви отговоря с един пример. Случило се, че всички зърнени храни—житото, царевичата, ръжта, ечемикът се обидили нещо и обявили война на този, който ги обидил. Вържени добре, те напуснали местата си и тръгнали на бой. За да не пострада човечеството от глад, те оставили просото да ги храни. То ги запитало: Каква ще бъде моята длъжност? — Оставяме те да храниш хората, да правят хляб от тебе. — На баница да ставам ли? — Ти стани на хляб, че за баница не мисли. Кой от вас е правил хляб от просо, да знае, колко мъчно се прави. И на вас казвам: Бъдете готови да ставате на хляб, да храните хората, а за баници не мислете. При сегашните условия на живота, не може да се говори за баница. Много от страданията на хората се дължат на баниците. Днес малко хора стават на хляб, а още по-малко на баница. Не е време да се мисли за това.

Ако в този момент дойде при вас същество от разумния свят, какво ще му искате? Каквото поискате, ще ви се даде. Соломон поиска от Господа мъдрост и знание. Сполучливо ли беше искането на Соломона? Какво спечели той със своята мъдрост и знание? В него се яви желание да изучи жената. Затова той взе 300 жени и 600 наложници при себе си. При всичката си мъдрост, той не можа да разбере същината на жената и, вместо да се оправи, повече се обърка. Според мене, ако мъжът иска да разбере жената, нека стане жена; ако жената иска да разбере мъжа, нека стане мъж.

Ако и двамата искат да разберат, какво представлява човекът, нека придобият качествата на истинския човек. Следователно, не можеш да разбереш, какво представлява жената, ако не станеш жена; не можеш да разбереш мъжа, ако не станеш мъж; не можеш да разбереш човека, ако не станеш човек. Според вас, мъжът е човек с брада и мустаци, силен, мускулист, енергичен. Заема различни служби: ако е военен, започва от обикновен войник и свършва до генерал. Жената не заема външни служби. Мъжът заповядва вън, а жената — вътре. Тя е генерал у дома си. С други думи казано: Мъжът е умът, а жената — сърцето. Каквито желания да се родят в сърцето, без ума те не могат да се реализират; без него те са плодове, расли без слънце. Дето е умът, там плодовете растат и узряват.

Какво представлява човекът? — Четири елемента съставят човека: ум, сърце, душа и дух. Всъщност, човек не е нито ум, нито сърце, нито душа, нито дух, но четирите заедно съставят човека. — Какво нещо е душата? — Необятно пространство, което включва всичко в себе си. — Какво е духът? — Необятна сила, която твори и съгражда. — А умът? — Необятна светлина, чрез която идат благата в живота. — Сърцето? — Необятни условия, в които се раждат плодовете на живота. Търсиш ли храна и плодове, ще ги намериш в сърцето. Значи, човек се ползува от хляба, от светлината и топлината, от силата и простора. Питаш се: Кой

съм аз? Отговарям: — Ти не си това, което виждаш в огледалото. Виждаш аероплан във въздуха. Аеропланът не е човекът. Виждаш, че аеропланът лети, чуваш да се говори от него, обаче, апаратът не говори. В аероплана има едно същество, което го движи, което говори. Тази идея е отвличена, но искам да кажа, че това, което виждате отвън, не е човекът. Пипаш, работиш с ръцете, но зад тях се крие друго нещо, което ги направлява. Това, което не виждате, но чувствувате и съзнавате, то е истинският човек. Гледаш, млад човек, едва 20-25 годишен, но като пипнеш ръката му, имаш впечатление на стар, 80 годишен човек. Тези дни имах такава опитност. Дойде при мене един 20 годишен момък. Ръкувах се с него и получих впечатление, че ръката е на стар човек. Значи, млад човек с ръка на стар. Старият е човек, на когото огънят постепенно намалява и се превръща на пепел. Огънят на младия е буен. В него става пълно горение. Ръката на младия има особена, приятна топлина. Младият се отличава от стария по силата на неговия огън. Ще кажете, че това е естествено. Огън, който гори и изгаря, постепенно отслабва. Това се отнася до човешкия огън. Обаче, има огън, който гори и никога не изгаря.

Сега вие се питате, какво е Бог. Докато не разбереш човека, Бога никога няма да разберете. Затова, не питайте, що е Бог, а се питайте, какво искате от Него. Вие искате от Него неща, които отдавна ви е дал. Един по-

знат разправяше своя опитност. Един ден той прекарал в усилена работа: чел, превеждал, и не забелязал, как изминал денят. Като свършил работата си, пожелал да си запуши лула. Търсил лулата си тук-там, не могъл да я намери. Пита жена си: Къде е лулата ми? И тя търсила, но не могла да я намери. Най-после, едно от децата казало: Татко, лулата е на ухото ти. Той забранил, че я турил на ухото си и я търсил из цялата къща. И вие търсите лулата си, но не знаете, че е на ухото ви. Ако хората ви говорят, а вие не ги чувате, лулата е на ухото ви. Снете лулата от ухото си, за да намерите това, което търсите. Така и вие искате от Господа това, което имате. Не впрягайте ума си да служи на една лула; не впрягайте сърцето си да служи на една лула. Имаш едно желание и, ако не го постигнеш, гнєвиш се. Това желание е една лула тютюн. Недоволен си от живота — това е запалена лула, която пуши. Аз виждам мъже и жени, млади и стари със запалена лула в устата.

С какво можете да заместите лулата? Бих ви съветвал да я заместите с флейта. Вместо да пушите лула, по-добре свирете. Превърнете лулите на флейти. Оплакваш се, че твоята работа не върви добре. — Това е запалена лула. — Обезверих се. — Това е запалена лула. — Не е добър животът ми. — Това е запалена лула. — Не мога да уча. — Това е запалена лула. — Не мога да пея. — Това е запалена лула. Остарях, обеднях — това са все запалени лули.

Свали лулата от ухото си и, вместо нея, си купи флейта.

Дойде при мене един просяк. Искане ми десет лева. Казвам му: Бръкни в джоба си, ще намериш десет лева. Той бръкна, но нищо не намери. — Бръкни в другия джоб. — И там нищо няма. — Ако бръкна аз, ще извадя сто лева. Бръкнах в единия джоб, извадих сто лева; бръкнах в другия джоб — извадих още сто лева. Бръкнах в третия и извадих сто лева. Значи, всичко триста лева. Той се почуди, как стана това и каза: Ти държиш тези пари в ръката си и, като бръкнеш в джоба, изваждаш ги. Бих желал и аз да правя така. — Като бръкна в джоба, аз разтърсвам ръката си, и от нея излизат сто лева. И той се опита да направи същото, но нищо не излезе. Трябва да знаеш, как да разтърсваш ръката си. Както цветята дават безброй цветове, и плодните дървета — безброй плодове, така и за човека, който възприема Божествената светлина, невъможните неща стават възможни. За него възможностите се увеличават всеки ден. Лесно се предават мислите между хора, които живеят в любов.

За изяснение на горната мисъл, ще изнеса един пример от живота. Мъж и жена си живеят добре. Мъжът излиза сутрин на работа. Жената остава въкъщи да работи, да приготвя обед. Сеща се, че за обед трябва да се купи хляб, захар, сирене, но забравила да каже на мъжа си да купи тези неща. Тя започва да

мисли усилено върху покупката, като я свързва с мъжа си. Той се връща на обяд и донася точно тези неща, за които жена му мислила. Някога тя си мисли: Имам нужда от палто, трябва да си купя. Като се връща от работа, мъжът вижда на една витрина хубави палта и си казва: Ще влезе в магазина да купя на жена си едно палто, тя има нужда от такова. Вечерта ѝ носи палтото. Значи, желанието ѝ се изпълнило. Обаче, това става само между хора, които се обичат. Който има такива опитности, да не ги изнася навън. Шом се похвали някъде, законът вече не работи. Който вдига много шум около себе си, всякога губи. Цената на реката не е в шума, който вдига, но в количеството вода, която я прави пълноводна. Също така, човек не трябва да си задава въпроса, добър ли е, или лош. Той не трябва даже да съзнава това. Мислиш ли, че си направил добро, ако дадеш пет лева на някого? Петте лева са тежест, от която се освобождаваш. Ако тръгнеш за онзи свят и носиш една игла със себе си, няма да влезеш в Царството Божие. Тя ще те спъне.

Най-малкото желание, с което човек тръгва за онзи свят, ще го спъне. Изкажеш ли желание да се сбогуваш с жена си, с децата си и тогава да тръгнеш за онзи свят, това ще ти попречи да влезеш в царството Божие. Под „влизане в Царството Божие,“ разбирам да имаш отношение към него. Влизаш в университета, но не си студент. Само онзи е студент, който има

отношение към студентите и професорите. Че си влязъл в университета, че си слушал една лекция, това не показва, че си студент. За да бъдеш студент, ще слушаш лекции и ще държиш изпити. — Защо идат изпитанията? — Защото сте студенти. Някой казва: Аз няма да държа изпити. Значи, слушател си. Така може да прекараш и десет години в университета, но студент няма да бъдеш. Ще придобиеш известно знание, но тъй като не си държал изпити, знанието ти не е озаконено. За да се озакони, ще държиш изпит по предметите, които си изучавал. Кое е по-добре: с изпит, или без изпит? — По-добре е да си редовен студент, отколкото — слушател.

И тъй, какво искате от този живот? — Ако съм на ваше място, ще искам да се подмладя; ако съм на ваше място, ще заместя лулата с някакъв инструмент; ако съм на ваше място, ще искам една свещ, да чета вечер при пейната светлина; ако съм на ваше място, ще помоля Господа да ме научи, как да обичам хората. И после, ще Го помоля да ме изпита по всички предмети, които съм изучавал. Искам да видя, какво знание съм придобил. Искам да държа изпит по любовта. Такъв е моят избор. Ако вие сега не се подмладите, животът ви ще се обезсмисли. Ако не минете през изпити, да се провери знанието ви, не може да се подигнете. Когато бубата се увие в копринен пашкул, то има смисъл. И като се превърне на пепел-руда и хвъркне, животът ѝ се подобрява. Какво

ще кажете за червея който пълзи по земята? Една ксла да мине над него и ще го смачка. Станете пеперуди, за да бъдете свободни, да не ви сполетяват нещастия. Ако някое същество от разумния свят ме попита, какво искам, ще кажа: Научи ме да мисля право, да виждам красивото в света. Като дойдеш до злото, ще гледаш на него като на корени, а на доброто като на клоне. Корените са в земята, а клонете във въздуха. Дръж злото долу, а доброто — горе. — А любовта? — Тя е плод на дървото на живота.

Казано е в Писанието: „Листата на дървото на живота са за изцеление, а плодът за храна.“ Понеже любовта е плодът на това дърво, тя е хлябът, който трябва да ядем, за да живеем. Докато се храним с любовта, ние живеем. Щом престанем да се храним с любовта, ние умираме. Любовта не е сила, не е светлина, но тя е храна за човешката душа. Без тази храна, човск не може да живее. Христос казва: „Аз съм живият хляб, слезъл от небето. Който ме яде, има живот в себе си.“ — Дотегна ми да обичам. — Щом не обичаш, ще умреш. Който обича, той има живот в себе си. Не се страхувайте от думите на Христа: „Който яде плътта ми и пие кръвта ми, има живот в себе си“. Има смисъл да ядеш плътта Христова. Той ще влезе в тебе и ще изправи всички твои погрешки. Ако не приемеш Христа, животът ти няма да се изправи. Докато студентът решава задачата на дъската, професорът

седи далеч от него и следи работата. Когато професорът се приближи до дъската да провери задачата, студентът остава близо до него и се поучава. Това е процес на съзнанието. Как ще намерим погрешките? — Това е работа на професора. Студентът само учи. Той изучава доброто и злото като сили, които работят в човека.

И тъй, обичай злото, като корени на дървото, а доброто — като клонове. Каго обичаш клонете, ще се грижиш и за корените. От време - навреме ще ги поливаш. Как ще се грижиш за клонете; как ще изявиш любовта си към тях? — Като ги чистиш от яйцата на пеперудите. Дървото ще ти благодари чрез своите плодове. Ако не изпълниш това, ще дойде съдбата в света. — Кой ще изпълни тази съдба? — Казано е в Писанието, че в последния ден Христос ще съди хората. Ще каже: „Болен бях, не ме нагледахте; в затвор бях, не ме посетихте; гладен бях, не ме нахранихте; гол бях, не ме облякохте.“ И вие искате да служите на Христа! Казано е: „Понеже не направихте това на един от моите малки братя, и на мене не сте го направили.“ Това е Христова идея. Новото разбиране казва: Хранете се с любовта! Тя е единствената здравословна храна, от която можете да се ползвате. Останалите добродетели са видоизменение на любовта, т. е. изменено меню на любовта.

„Защото Бог ще докара на съд всяко дело.“ Така казва Соломон. Това е едното поло-

жение. Ще бъдеш студент, ще ти преподават и ще те изпитват. Изпитът е съдбата. Ако свършиш добре изпита си, ще ти турят висока бележка и ще получиш диплом. Христос казва: „Който яде плътта ми, има живот в себе си.“ Когато любовта влезе в човека като храна, тя внася живот в него. Така се създава връзка между човека и любовта. Често срещам гладни хора по улицата, пожълтели, позеленели, оплакват се, че работата им не върви добре. — Не се храниш добре. Как да не се храня добре? Вегетарианец съм, ям само плодове — ябълки, круши — най-чиста храна. — Не се храниш правилно, т. е. не се храниш с любовта. Когато взема една ябълка, първо я прекарвам през пръстите си, да почувствувам, обича ли ме тя. Ако не ме обича, давам я на други, а за себе си взимам такава, която ме обича. Така правя и с крушата. Щом я пипна, аз зная вече, че тя не е за мене. Крушата ми казва: Аз обичам еди-кого си. Занасям крушата на този човек. Други пък ми носят круши, които мене обичат. Имали ли сте такава опитност?

Аз засягам въпроса за хранене с любовта, като предисловие на възвишения живот. — И ние ще отидем в този свят. — Ще отидете, но без знание. Там ще ви посрещнат професори, учещи хора. Те ще бъдат снисходителни към вас, ще изслушат вашите теории и хипотези и само ще се усмихнат. Ще си кажат: Много неща знаете, но вашето знание не е право. Истинско знание е, като бръкнеш в джоба си,

да извадиш пари. Като пипнеш цирся си, веднага да изчезне. Ако си неспазован, опитай се да смениш неспазоваността си в спазованост. — Защо сте тъжни? — Защото Бог ни е забравил. — Това е човешката гордост. Бог ви е забравил! Вие сте Го забравили и сега очаквате Той да ви намери.

Казвам: Хранете се с любовта. Само любовта, като храна, може да ви преобрази, да превърне недоволството в доволство. Дойдѐ една сестра при мене да се оплаква от някого — недоволна, сърдита е. Аз затварям очите си, не я гледам. — Защо? — От очите ѝ излиза голяма енергия. Тя се оплаква и чака да ѝ каже нещо. Като свърши оплакването си, казвам: Добър е Господ. Тя ме погледна, замисли се и каза: Извини ме, прекалих много. И аз, като отивам при Господа, извинявам се, че не съм обичал хората, както Той ги обича. Не съм обичал растенията, както Той ги обича. Спомням си, че не съм ги поливал, не съм се грижил за тях. Един ден седа в стаята си и оттам виждам, как една сестра мие листата на един голям лимон. Тя мие листата, а цветовете един след друг падат. Веднага излязох вън и казах: Сестра, престани да миеш листата на лимона. Като прецъвти, тогава ги мий. Изобщо, никога не мий листата на човек или на растение, когато цъвти. Опасна е тази работа. Като прецъвти, тогава да се мият.

Повтарям: Хранете се с любовта. На всичко гледайте през очите на Бога. Мислете за

Него, за хилядите добрини, които Той ви е направил. Не се самоосъждайте, но още днес си дайте отчет, как сте отговорили на Бога за всички добрини, направени от Него. Колко слу-чай сте пропуснали да изпълните задължението си към Бога! Всички хора са нещастни, а ти искаш да бъдеш щастлив. Защо не се вгледаш в нещастieto на своя ближен?

Носете хляба на любовта със себе си. И като видите, че хлябът на някого е мухлясал, извадете го от торбата му и, вместо него, турете му пресен, чист пшеничен хляб. Така постъпвайте, че никой да не ви съди. Като ви срещне Христос, да остане доволен от вас. Той може да ви срещне, както срещна двама от учениците си, които отиваха в Магдалос. Христос ги запита: Де отивате? За какво се разговаряте? — Ти нищо ли не знаеш? Наверно си странник, от друга земя. Не знаеш ли, че имаше голям пророк на земята, когото видните евреи разпнаха? Ние очаквахме Той да победи Израил, а те Го разпнаха. Какви ли работи не се говорят за Него! Ти не Го ли познаваш? — Така е трябвало да стане. Той да пострада, а те да се спасят. — Хубаво говориш. Остани с нас да ядем. Насядаха на земята и, като разчупи хляба, страиникът изчезна. — Де отиде Той? — Влезе вътре в тях. Следователно, когато Христос влезе във вас, ще стане невидим, и вашите сърца ще почнат да горят.

Хранете се с любовта, с живото Слово на Христа. Живото Слово ще внесе във вас

това, от което всички се нуждаете. Това е новата храна.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

„

23. Утринно Слово от Учителя, държано на 6 март, 1938 г. София. — Изгрев.

Да слушат

Размишление.

Ще прочета 10 глава от Евангелието на Йоана.

При сегашните условия на живота, човек няма ясна представа за себе си. Той не помни, отде е дошъл и къде отива. Че е дошъл отнякъде, това знае, но откъде, именно, не знае. Знае, че отива някъде, но къде, именно, и това не знае. Даже опитностите, които хората имат, са сянка на самата реалност. Например, храненето е процес, общ за всички същества. Ако този процес нямаше известна приятност, и той щеше да бъде тежест. Онова чувство, което заставя живите същества да се хранят, е приятността, която те изпитват при яденето.

Често питате, какъв е онзи свят. — За да ви се говори за онзи свят, трябва да разбирате този свят. Казвате, че знаете, какъв е този свят. Обаче, ако ви накарам да го опишете, как ще го опишете? Как ще опишете, например, в какво се състои красотата на семейния живот? Има някои външни признаци, които определят семейството. Казвате, че семейството е образувано от двама души — мъж и жена. Това е външната страна на семейството. То има и въ-

трешна страна. Как ще се опише тя? За да се опише тази страна, нужно е човек да бъде психолог, да прониква във вътрешните отношения на мъжа и жената. Какво ще кажете за едно семейство, в което и мъжът, и жената са посърнали, с увиснали глави? Щастливо ли е това семейство? Ако и двамата са жизнерадостни, доволни, това семейство е щастливо. Щастието е идеал, към който се стремят всички хора. Потребно е щастието.

Има противоречия в живота, които трябва да се обяснят. Например, някои хора, влезли в религиозния живот, вместо да се радват, те скърбят. Те искат веднага да разберат същината на нещата, да разберат онзи свят и Бога. Религиозният живот се представя такъв, какъвто не е. Говорят за рая и ада, без да ги познават. Адът и раят са вътрешни, психически състояния. Те не могат да се разберат без вътрешни опитности, без вътрешно чувство. — Искаме да ни докажат съществуването на онзи свят. — Той не се доказва. Никой не може да те заведе на онзи свят. Ако очите ти са отворени, ще знаеш нещо за онзи свят. Ако са затворени, нищо няма да знаеш. Ученият и простият говорят за светлината, ползват се от нея; ученият разбира нейната същина, а простият не я разбира. Даже и най-малките същества се ползват от светлината, без да знаят нещо за нея. Ученият познава и външната, и вътрешната страна, а простият — само външната ѝ страна. И религията има две страни: външна и вътре-

шна. Ученият се ползува и от двете страни на религията, а простият — само от външната ѝ страна. Само онзи се ползува от вътрешната страна на нещата, който има вътрешно чувство, т. е. вътрешно отношение към тях. Това се постига с постепенното развиване на сетивата в човека. Следователно, ще виждаш външно и вътрешно, ще чуваш външно и вътрешно. Всяко сетиво има две страни, които трябва еднакво да се развиват.

— Де е мястото на религиозното чувство в човека? — Според учените френолози мястото му е горе на главата. Когато този център, т. е. това чувство в човека е развито, той вижда вътрешно. Ако това чувство в човека не е развито, той нищо не вижда. Можеш ли да убеждаваш слепия, че има светлина? Първо ще му отвориш очите, и после ще му говориш за светлината. Светлината, в своите прояви, е сложно нещо. Такова нещо е и музиката. Лесно се казва: Това е музика, песен. Но колко сложна е тази песен! Всеки звук има определена граница. Например, тонът „до“ има 32 трептения. Това не е достатъчно. За него може да се кажат още много неща. Какво се разбира под „яйце“? В яйцето се крие зародишът на живота и формата, която ще излезе от него. Такова нещо е и тонът „до“. За да го изучиш, трябва да го туршиш под квачката, да се измъти. Яйцето е тон. Около всеки тон има цяла система. Те се движат около един център. Всяко нещо има свой специфичен характер. Това

чени въпроси. Колкото и да се говори за тях, те ще останат неразбрани.

Днес повечето хора имат общо понятие за музиката. Ако при това разбиране взимаха правилно основния тон на живота, те щяха да избегнат много нещастия и мъчности. Значи, нещастията на хората се дължат на факта, че те не взимат правилно основния тон. — Кой е основният тон на живота? — Според някои, основният тон на живота е „до“. Той представя дом, който има условия да расте. Буквата „Д“ означава семка, която трябва да се посее. Буквата „О“ означава условие за растение. Искаш да песш. Какво е нужно за песнето? — Салон и певец. Салонът трябва да бъде добре отоплен и проветрен. Това са условията. Семето е в самия певец, в неговия глас. Като започне да пее, той поставя семето, което почва да расте. Тогава слушателите остават доволни от певеца. Ако семето, т. е. гласът няма условия да расте, публиката не е доволна от певеца.

Сега, не е въпрос за музиката. Тя е външната страна на живота. Важен въпрос е, какви трябва да бъдат отношенията ни към Бога. За да имаш отношение към Бога, първо ти трябва да мислиш. Мисълта е първото условие за създаване на отношения. Второто условие е да имаш същество, с което да се разговаряш мислено. Мисълта трябва да отива до известно същество и да се връща. Така се създава особен вид общение, връзка. Трето условие е музиката, т. е. трептението. Не можеш да мислиш

ните да предаваш мисълта си без проводник, т. е. без среда. Това са трептенията на въздуха, които, щом са хармонични, наричаме ги музика. На първия принцип отговаря мозъкът, на втория принцип отговарят дробовите, а на третия — стомахът и цялата храносмилателна система. Друго сравнение: музиката има отношение към усета, към чувствата; гласът има отношение към ушите, а мисълта — към очите, които възприемат светлината. За да се прояви, човек се нуждае от светлина, топлина и сила.

— Какво търси човек в света? — Господа. Дали съзнава това, или не съзнава, не е важно. Всяка душа търси Бога. Грешката е там, че хората търсят Бога вън от себе си и се питат, има ли Бог, или няма. Щом Го търсиш, ще се качаш горе в главата си, ще отвориш радиото си и веднага ще влезеш във връзка с горния свят, с разумните същества там, и ще започнеш да се разговаряш. Който има радио, знае, как се постъпва. Завърги ключа, тури стрелката, дето иска, и веднага слуша, какво се говори от Москва, Лондон, Париж. Будните души веднага му отговарят. Знае се, че и когато не е съществувало радиото, хората пак се съобщавали с възвишения свят. Пророците, светиите са предавали думите на Господа, както и на разумните същества, от горния свят. Това не става чрез ума, но по вътрешен път. То е достъпно за учените, за просветените хора, които разбират. Колкото да говориш на невежия по този въпрос, нищо няма да разбере. Той не е

просветен. Той казва: Невъзможно е машина да говори. Ако го накараш да слуша, ще каже: Ти си скрил някого в машината, и там той пее и говори. Който не разбира законите на живота, прилича на маймуна. Като туриш пред нея огледало, тя веднага започва да търси зад огледалото, да намери маймуната, която вижда там. Много естествено, тя никога не се е оглеждала в огледало и се чуди. Опитва се да хване другата маймуна — не може. Всъщност, тя вижда някъде една маймуна.

Ученият казва: Аз искам да хвана реалността. — Как ще я хванеш, когато тя е отражение на самия тебе? Реалността е в самия човек. Бог, Когото търсиш вън някъде, е в самия тебе. Той се изявява вън от тебе, но същевременно е и вътре в тебе. Ако познаваш себе си, ще познаваш и Бога. Ако познаеш Бога в себе си, ще Го познаеш и вън от себе си. Ако знаеш причината, ще познаеш и следствието. Кое е по-важно: причината, или следствието? — Искам да бъда добър. — Това е неразбиране на доброто. По естество човек е добър. Той е създаден добър, но трябва да прояви доброто в себе си. Да мислиш, че отсега нататък ще станеш добър, това е неразбиране. Все едно да искаш сега да станеш музикален. Музиката е вложена в тебе. Сега ти трябва само да работиш, да развиеш музиката в себе си, да я проявиш. Искаш да сееш. Имаш пълен хамбар със жито. Сей, колкото искаш. — Имам много ниви. — Жито имаш ли? — Нямам. — Щом

нямаш жито, нищо не можеш да направиш. Следователно, когато казваме, че човек трябва да бъде добър, музикален, умен, религиозен, разбираме даденото, т. е. онова, което е вложено в него. Реалността е даденото, вложено в човека. Тя трябва само да се изяви навън.

Мнозина се питат, говоря ли истината, или не. Ти си музикант, разбираш музиката, и сам пееш и свириш. Излизам и аз на сцената да пся. Ти, който ме слушаш, трябва ли да искаш доказателства отвън, да ти кажат, добре ли пея, или не? Като отворя устата си и взема първия тон, ти веднага ще разбереш, добре ли пея, или не. Трябва ли да търсите човек отвън да ви каже, как пея? Трябва ли да очаквате да дойде някой отвън, или от невидимия свят да ви говори за Бога и да ви убеждава, че Той съществува. И това е добре, но когато дойде едно разумно същество от другия свят да ви говори, ушите ви трябва да бъдат отворени, да чувате и разбирате, какво ви говори. Очите и ушите на човека трябва да бъдат отворени, да вижда и чува добре. И кокошката отваря и затваря очите си. Когато търси нещо, тя отваря очите си. Докато не намери зрънце и не го глътне, тя не затваря очите си. После пак ги отваря, търси нещо за ядене. Сега и аз съм отворил тази книга. Защо съм я отворил? — Да храня кокошки. Имам стотина кокошки. Напълнил съм крината с жито и хвърлям навсякъде по двора. Кокошките ме обикалят и кълват. Казвам за себе си: Ето един учител, който дава

първия урок на кокошките. Сега, като пръскам аз, вие трябва да събирате. Добре е, че събират; лошо е, че нищо не дават. Обаче, човекът, техният господар, е умен, знае, как да вземе своето. Щом се мръкне, той влиза в курника, напипва една от угоените кокошки и казва: Сега ти ще дадеш онова, което взе от мене. Той внася този длъжник вкъщи и направят едно хубаво ядене от него. Така той се изплаща за това, което е получил. Ще кажете, че това е фигуративна реч. — Да, фигура е, но в нея се крие известна идея.

И тъй, ако от невидимия съят слизат разумни същества и щедро хвърлят семената си, а ние само събираме и пищо не даваме, не ни очаква нищо друго, освен съдбата на кокошките. Всички Учители на човечеството, които са проповядвали, имали са пред вид едно — да научат хората да живеят добре. Това значи, да обработят даденото, а след това, те да го предадат на другите хора. Не задържайте нищо за себе си. Каквото обработвате, пращайте навън, и други да се ползват от него. Задържай за себе си само толкова, колкото ти е нужно. Останалото пусни да върви в света. Животът е движение. Следователно, нищо не оставяй в покой. Всичко около тебе трябва да се движи. Умът, сърцето, волята ти трябва да бъдат в движение. — Какво движение? — Разумно. Следователно, ако нещо те измъчва, или ако си в тъмнина, знай, че си в застой. Ако само за момент мисълта ти престане да работи, ти ще се

натъкнеш на голямо нещастие; ако само за момент сърцето и волята ти престанат да работят, пак те очаква нещастие. Казвате, че човек не трябва да мисли много, да чувства много и да работи много. В едно отношение сте прави, а именно, човек не трябва да се товари с ненужни мисли, чувства и преживявания. Обаче, невъзможно е той да престане да мисли, да чувства и да действа. Престане ли да се движи, тови значи, да не живее.

Казано е в Писанието: „Истината освобождава, а лъжата ограничава. Истината носи живот, а лъжата носи смърт.“ Казано е: „Не лъжи!“ — Защо да не лъжа? — За да не умреш, да не изгубиш всичките блага на живота. — Защо трябва да обичам истината? — За да живееш, да бъдеш щастлив, да придобиеш всички добродетели. Ако трябва да обичаш, обичай истината. — Истината е отвлечено понятие. — Така мисли онзи, който не я разбира. Христос казва: „Това е живот вечен, да познаем Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си проводил.“ Това е живот вечен, да познаем Тебе, от Когото излиза всичко. Това е живот вечен, да познаем всички хора, които си създал. Истината излиза от Бога, тя носи живот. Истината трябва да дойде в нас, и ние да я познаем. Ако истината не дойде във вас, и животът няма да дойде. Казваш: Искам да живея. — Обичай истината. — Не искам да умира. — Изпъди лъжата вън от себе си. Лъжата е бирник; дойде ли в дома ти, каквото

намери, ще го задигне и ще си замине. Вие се спирате върху големите лъжи, а върху малките не спирате вниманието си. Оставете големите лъжи настрана. Има лъжи в човека, които гой не вижда; с години трябва да го убеждават, че нещо е криво, лъжливо в него, за да повярва.

Казвам: Не постъпваш добре. — Условието са лоши. — Вията не е в условията, но в светлината, която имаш. Повече светлина ти е нужна. — Ама задачите са трудни, не мога да ги реша. — Ако си решавал редовно задачите си, и трудните ще решиш. Като реши трудните задачи, ученикът получава шесторка. Ако реши две задачи, получава четворка или петорка — от усилията зависи. Ако не реши нито една задача, пишат му нула, т. е. колело за велосипед, без спици. Колелото трябва да се движи, да се впрегне на работа. Как ще накараш това колело да се движи? За онзи, който разбира, лесно е. Не можеш да накараш човека да направи това, за което няма условия. Всеки може да развие дарбите си, вложени в него. За да накараш колелото да се движи, трябва да се посъветваш с някой майстор. Така си помагат учениците в училището. Учителят преподава някой труден урок по математика, и само двама-трима разбират урока. Какво става сега? — Като излезе учителят от клас, около тях се събират останалите ученици и ги молят да им обяснят урока. Способните ученици разказват, а другите слушат. Ако всички не разберат, поче

половината ще използват обясненията. Така, едни на други си помагат, и работата върви. Значи, всеки учител си има асистенти — способните ученици. Често и вие търсите учител, да ви преподава. Кой е вашият учител? — Двама души да се съберете, единият от вас е учител.

Никога двама души не могат да бъдат на една висота. Под „учител“ разбирам нещо специфично. Всяка дума си има специфично съдържание. На понятието майка ще дадете едно значение, на понятието баща — друго. Не може да вложите в известно понятие съдържание, което то няма. Всеки не може да бъде майка, нито баща. Всеки не може да бъде брат, нито може да бъде сестра; всеки не може да бъде слуга, нито господар; всеки не може да бъде добър, нито лош. Това са идеи с точно определено съдържание. Във всяка идея се крият специфични качества. Не е достатъчно да бъдеш майка, но каква майка си ти? — Майката трябва да ражда. — Думата „раждане“ не е обща за всички случаи. Казваме: Кравата се отели. Не казваме, че кравата ражда. Семето пониква, не казваме, че земята го родила. И затова, като кажем, че майката ражда, разбираме, че тя трябва да роди дете, което да прилича на нея. Ако майката роди разумно дете, момче или момиче, тя е майка в правия смисъл на думата. Ако роди хилаво, неразумно дете, тя не е майка. Ако учениците разбират учителя, когато преподава, той е истински учител, добре

познава предмета си. Щом учениците не го разбират, той не е на мястото си, не владее предмета си.

Разказваха ми за един учител, българин, който попаднал в Америка. Понеже трябвало сам да се прехранва, той станал учител в една прогимназия. По нямаме часове по неговия предмет, той бил принуден да преподава аритметика, макар че не бил специалист. За да не се изложи пред учениците, той си служил със следния метод. Като влизал в клас, изваждал на дъската един от способните ученици и му давал да решава една задача. В това време следял, как ученикът решава. Отвреме-навреме се обръщал към останалите ученици, каго ги питал: Верно ли работи другарят ви? Не греша ли някъде? Като чувал тяхното одобрение, той сам се учил. Така, в продължение на една година, той знаел вече материала по-добре от своите способни ученици. Има много такива учители. Това е досетливост, съобразителност. И на вас, като учители, препоръчвам да си служите понякога с този метод.

Като ученици, и вие правите погрешки. Какво е грешката? Изнасяне на един въпрос така, както не е. Ние приемаме само ония неща, които са изнесени правилно. Желанието ми е да се научите да слушате. Бог говори на всички. От вас се иска да различавате гласа на Бога. Много гласове чувате, някога и вие сами си говорите. Изкуство е да различите гласа на Бога. Както познавате гласа на майка си и на ба-

ща си, на брат си и на сестра си, така трябва да познавате и гласа на Бога. Рядко говори Той, но трябва да познавате гласа Му. Той всякога говори последен. Щом се изредят всички, тогава Той започва да говори. Този ти говорил, онзи ти говорил, и всички остават разочаровани от тебе. Казват: От този човек нищо няма да излезе! Ти оставаш захвърлен на пътя, в голяма скръб и отчаяние. Казваш: *Моята работа се свърши вече!* В този момент Бог ще ти проговори. Ти сам ще се убедиш, че невъзможното за тебе е възможно за Бога. Само при тези условия, ти ще чуеш гласа на Бога. Ще Го чуеш и никога няма да Го забравиш. Когато паднеш на дъното на кладенеца, тогава Бог ще простре ръката си и ще те извади. Казваш: *Паднах в кладенеца. Извади ме една мощна ръка оттам. Само така ще познаеш Онзи, Който ти е помогнал.* И тогава, като те пита някой, в какво вярваш, кажи: *Вярвам в Онзи, Който ме извади от кладенеца.* Глупава ли е тази вяра? Не трябва ли да вярваш в Съществуото, Кое то ти дава живот, светлина и сила? Ако животът ти се осмисля, не трябва ли да вярваш в това Същество? — Де е това Същество? — Във вас и вън от вас. Докзто търсите Бога отвън, и очаквате Той да ви обича, вие сте на крив път. Днес, и мъже, и жъни търсят някой да ги обича отвън. Майката не може да обикне детето си, ако не го е обикнала, преди да дойде то на света. Ако го обикне, преди да се е явило на бял свят, тя ще го роди.

Закон е: Не можеш да познаеш Бога, ако не Го обичаш. Щом е вътре в тебе, ти ще Го обичаш. Бог е пробуждане на твоето съзнание. Той е първият, Който те учи. Като се родиш, Той казва на майка ти: Ще бдиш, ще следиш за това дете. И на птичката - майка Бог казва: Ще лежиш върху тези яйца, докато ги излюпиш. Като отгледаш малките си, тогава ще бъдеш свободна. И, наистина, докато пиленцата са малки, майката ходи и се връща, носи им храна. Щом пораснат, те сами изхвъркват от гнездото. Ако не искат да хвъркнат, тя ги кълве, застава ги сами да си търсят храната. Отчасти, птичките са разрешили семейния въпрос. Една кокошка има по 10 — 15 пиленца и за всички се грижи, но все пак към някое от тях тя има по-голяма любов. Онези, които тя обича, се въртят повече около нея. По същия начин постъпват и хората. Онзи, когото обичате, е по-близо до вас. Когото не обичате, съзнателно го държите далеч от себе си. За да се създаде едно отношение с вас, трябва да се вмъкнат други помежду ви, да се направи верига.

Питате: Защо човек държи близо до себе си онзи, когото обича? — Не зная. Всъщност, аз зная причината, но понеже вие не знаете, влизам в положението ви и казвам, че и аз не зная. Ако бяхте глухи, щях да мълча, нищо нямаше да ви говоря. Понеже имате уши и чувате, вие ме заставяте да говоря. Каквото зная аз, за себе си го зная. Но аз не зная това, което вие знаете. Аз лесно мога да ви позная. Доста-

тъчно е да ви покания на обяд, за да разбера вашия характер и да видя, дали можете да цените. Слагам пред вас чиния, вилица, нож, кърпа, хляб, и наблюдавам, как започвате да ядете. Така ще позная, учен човек ли си, или невежа; възпитан ли си, или не. Колкото и да се прикрива човек, все ще прояви нещо скрито в него. Който е набожен, ще се спре малко, ще отправи молитва към Бога и тогава започва да яде. Който не е набожен, веднага започва да яде. Той казва: Много съм гладен. Едно нещо е гладът, друго е лакомията. Гладът усилва в човека стремежа към живота. Чрез глада Бог изявява своята скрита любов към човека. От любов Бог ни заставя да отидем до извора. Така, Той казва: Ползвайте се от извора, от въздуха, от храната. Той внася в нас непреодолим стремеж към благата на живота, към самия живот. Това значи, да се прояви Божественото в човека.

Сега, като ви говоря, у вас се създава едно разбиране, което постоянно се изменя. Наблюдавам хората и виждам, как менят характера си: когато са здрави, те се проявяват по един начин; когато са болни — по друг начин. Те стават нервни, взискателни, искат да имат двама-трима души около тях, да им помагат. Те са нетърпеливи, дразнят се лесно. Има болни, които са много внимателни, деликатни, признателни. Те стават меки, говорят тихо, спокойно. От грижите на окръжаващите към болния се съди за любовта им към него. Приятелите,

познатите му се интересуват, питат, как е съ здравето си. Майката и бащата, братята, сестрите му също се интересуват, следят температурата му, очакват да дойде лекарят, да каже нещо за болния. Ако температурага му се повиши, те веднага тичат за лекар. Колко се повишила? — Отива до $39 - 40^{\circ}$. — Няма нищо страшно. Числата $3 + 9 = 12$ — число на зодиаците. Значи, болният трябва да изучава астрологията. — Сложна наука е астрологията. — Каквато и да е, той трябва да я изучава. Ако температурата на болния се е повишила до 41° , положението му става опасно. Числата $4 + 1 = 5$. И двете числа са мъжки. Значи, двама мъже се бият за една жена. Ако са умни, единият от тях ще отстъпи; ако не са умни, ще се бият. Болният е момата, за която се бият. Ако умре, момците са били неразумни, бой е имало между тях. Ако болният оздравее, момците са били разумни, отстъпили са. Единият казва: Отстъпвам момата на тебе. Нека си живее на земята, да се радва на света. Следователно, когато умира някой, това показва, че за него се бият момци. Ако оздравее, това показва, че момците са разумни, спогодили се. Това е моята диагноза.

Един наш брат, добър поет, заминал вече за другия свят, се обади оттам и разказа, как е положението му. Според него, животът в другия свят е по-мъчен от този на земята. — Много естествено. На земята ти си пратен като дете, да учиш. Баща ти е работил, грижил се за тебе, подържал те е. На онзи свят

ти си самостоятелен, пратен да работиш и помагаш на другите. Цял ден работиш, ходиш от едно място на друго, учиш хората, но малцина те разбират. Ти отиваш при някого, нашепваш му, как да постъпи, но той махне с ръка, не иска да слуша. Ти се връщаш недоволен, неразположен. Ако не успеш да помогнеш на някой човек на земята, ти губиш. Веднага пишат за тебе в книгата, че нищо не си постигнал. Питате: И на онзи свят ли ще работим? — Ако не работите, животът ви ще се обезсмисли. Ще изпратят другиго в една кръчма, да въздъсствува на някой добър човек, но пияница, да не гие. Друг ще изпратят в някой голям дом, дето домакинята е разсипница, измъчва мъжа си. Ще ѝ нашепва да не пилее толкова много пари, да бъде по-скромна в облеклото си, в храната. — С такива дребни работи ли се занимават там? — Няма дребни и едри работи. Там всичко е важно. Колкото е важно да се грижиш за краката си, толкова е важно да мислиш и за главата си. Какво по-важно от това, да знаеш, как да се obuеш, т. е. да се облечеш с добродетели; да знаеш, какви ръкавици да туриш на ръцете си, т. е. да се облечеш в правдата; да знаеш, как да си служиш с езика си — да приложиш любовта; как да гледаш с очите си — да се облечеш с истината; да знаеш, как да слушаш — да се облечеш с дрехата на знанието и светлината. Всички хора имат език, но не знаят да говорят. — Защо? — Не са облечени в дрехата

на любовта. Външно те мажат къщата си парфюмират се, но вътрешно не я поддържат. Говоря за човешкото тело, като къща, в която душата живее. Ако питаг някого, защо не измаже къщата си и отвътре, той ще се оправдае, че няма пари. Аз предпочитам да я измажа първо отвътре и, когато имам пари, тогава да я измажа отвън.

И тъй, измажете къщите си, първо отвътре, после отвън. В това няма никакво противоречие. Ако уреждате живота си първо отвън, и това не е лошо. Обаче, по-естествено е да го уредите отвътре. Щом е уреден отвътре, ще го уредите и отвън. Това значи, да приложите следния закон: Вложи любовта първо отвътре, после отвън. Вложи истината първо отвътре, после отвън. Вложи мъдростта отвътре, после отвън. Вложи правдата отвътре, после отвън. Вложи добродетелта отвътре, а после отвън. Сега Бог очаква от нас да проявим любовта си към Него, да бъдем готови да Му служим. Без служене на Бога, и най-простият живот е безсмислен. Няма по-достойно същество от Бога. Който Му служи, ще придобие всичко, към което се стреми. Никой не може да даде на човека това, което Бог му дава. На когото и да служиш в света, в края на краищата, нещастен ще бъдеш. — Аз искам да бъда щастлив. — Служи на Бога, там е твоето щастие. Първо ще служим на Бога, после Той ще ни прати да служим на другите. Този е правият път.

Мнозина са идвали при мене с желание, аз да ги уча. Казвам: Най-напред ще служите на Бога, а после ще дойдете при мене. Аз не искам никой да ми служи. Като излезете от Бога, тогава ще дойдете при мене. Ако има нещо, което не сте научили, тогава аз ще ви уча. — Какво ще научите от мене? Дребни работи. Като ученици, най-напред ще служите на учителя си, който ви преподава. След това ще дойдат двама от способните ученици, след тях още двама, докато най-после дойдат и последните двама. Те вървят в пътя и си приказват. И семейството представя двама ученика. И те се разговарят, учат се. Някъде жената учи мъжа; някъде мъжът учи жената. — Защо е така? — Защото другояче не може да бъде. Ако и двамата разберат, какво говори професорът, те и взаимно се разбират. Ако не са го разбрали еднакво, който по-добре го разбрал, той говори, а другият слуша.

Казва се, че жената трябва да се покорява на мъжа. — Не е въпрос за покоряване. То е друго нещо. — Жената трябва да слуша, в смисъл, да се покорява. Послушанието не подразбира покорство. Можеш да бъдеш послушен, ако имаш знания, които прилагаш. В този смисъл, послушният е свободен човек. Който не е свободен, не е послушен. Който обича, също е послушен. Не може да обичаш някого и да не го слушаш. Не може да обичаш Бога и да не Го слушаш. Следователно, послушанието е закон, който се отнася първо към Бога, а после

към хората. Ако Го обичаш, ти знаеш, как да постъпваш и с ближния си, и със себе си. Каквото имаш, ти си готов да го споделиш със своя ближен. Пътуваш с един другар. Носиш в торбата си пресен хляб и 10 ябълки. Другарят ти нищо не носи. Сядате да си починете. Ти изваждаш хляба и ябълките и ги делиш наполовина с другаря си. Той ще бъде доволен от тебе. Това е справедливост. Който не е готов да се жертвува за другите, не може да разбере Божиите закони. Ако семето, посято в земята, се разпуква на две, колко повече човек трябва да раздели благото, което му е дадено, със своя ближен. Любовта изисква жертви. Жертвата е семето, което се посява. Да жертвуваш нещо, това не подразбира, че губиш. Ако не сесш, не можеш да жертвуваш. Щом сееш, след време ще жънеш, т. е. ще придобиваш.

Учете се да обичате Бога и да Го слушате. Когато Той говори, не Му възразявайте. Ако ви каже да направите нещо, не казвайте, че не можете. Бог каза на Иона да отиде в Ниневия, но той се отказа под предлог, че не може да свърши тази работа. Когато Бог ти възлага една работа, приеми я. Можеш, не можеш, ще я направиш. Никога не отказвай на Бога. Каквата работа ти възложи, опитай се да я направиш. Ще видиш, че няма нищо невъзможно. Кажеш ли, че това не можеш да направиш, няма да усетиш, как животът ти ще се обезсмисли. Ако ти не изпълниш думата на Бога, друг ще я изпълни, но ти вече си про-

пуснал нещо. Тази е причината за нещастията на хората. Човск живее и нарежда живота си по свое разбиране, по свой избор. Каквото е мислил в миналото, сега го живее. Каквото днес мисли, в бъдеще ще го живее. Бъдещето ви зависи от вас. Каквата основа си поставите днес, такова бъдеще ще си изработите. Ако поставите любовта, като основа, животът ви коренно ще се измени. Не мислете, че сегашните ви вярвания могат да оправят миналото и да създадат светло бъдеще. Миналото трябва да изтече.

Казваш: Толкова години вече работя, нищо ли не съм постигнал? — Постигнал си нещо, но още не можеш да забележиш промените, които са станали в твоя живот. Всъщност е постигнал нещо, но с това, което печелите, изплащате стари дългове. Щом изплатите старите си дългове, тогава ще разберете, какво представлява новото учение — учението на Любовта. То изключва смъртта. Старото учение включва смъртта, а новото я изключва. Старото учение носи смъртта, а новото учение носи безсмъртие. „Това е живот вечен, да познаем Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си проводил.“ Познайте Господа в себе си, Който ви е дал живот. Слушайте гласа Му и гласа на онези посредници, които Бог изпраща до вас. Като познавате Бога и Неговите посланници, ще изпълните Неговата воля. В изпълнение на Божията воля е повдигането на цялото човечество. Бъдете готови да служите на Бога, като мъчениците в миналото. И сегашните мъченици трябва

да бъдат готови да служат на Бога. От всички хора се иска жертва за Божествената любов. Да няма нещо невъзможно в света. За Бога всичко е възможно.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

*

24. Утринно Слово от Учителя, държано
на 13 март. 1938 г. София. — Изгрев.

Добрите плодове

Размишление.

Ще прочета 15 глава от Евангелието на Матей.

Често човек очаква нещо от живота. Още със ставането си от сън, той очаква да се случи нещо особено в живота му. Какво ще се случи, и той не знае, но очаква. Някога се случва точно онова, което не е очаквал. Например, не е очаквал неприятност, но се случва. Не е очаквал някакво добро, то му се случва. Някога се случва това, което човек очаква. Това е съвпадение с Божествения порядък на нещата. Някой има особени възгледи за живота. Той иска да застави разумните същества, които са над него, да постъпват според неговите възгледи. Детето често се сърди, плаче; иска да накара майка си и баща си да постъпят така, както то желае. В известен случай, майката и бащата са снизходителни към детето. Те постъпват според неговото желание. Обаче, понякога не става, както то иска. Значи, в случая, бащата и майката са капелмайстори. Те дирижират детето, те дават такта на пиесата. Погледнеш, детето започнало да пее в специална, миньорна гама. Казваш: Дете е! — Не е дете, то е въз-

растен човек, защото има определена идея, която иска да постигне. Ако е дете, как му е дошло на ум да заповядва на родителите си? Детето никога не заповядва. Щом заповядва, то ни най-малко не е дете, а стар господар.

Днес всички хора искат да станат господари, но не знаят, какви са последствията от господаруването. Малцина желаят да бъдат ученици и слуги. Те учат по неволя, а не от любов; служат по неволя, не от любов. Всеки, който иска да стане господар, и на него ще се намери господар. Той е в положението на житното зърно, което заравят в земята. Откак свят светува, нито един господар не се е освободил от този закон. Който иска да заповядва, в земята го заравят. Хората умират по единствената причина, че искат да станат господари. Ако още първите хора се бяха задоволили с ученичеството, и донес те нямаше да излезат от рая. Понеже пожелаха да станат господари, като Господа, те излязоха от рая и се намериха на земята. Така, те изгубиха всичко, каквото имаха. Закон е: Бог не позволява да има много господари в света. Един господар е достатъчен. Ако пожелаеш да станеш господар, ти си в стълкновение с Бога. Само така ще се убедиш, че Бог е всемогъщ; няма да те остави да станеш господар. Това значи, да опиташ тоягата на Бога.

Мнозина ме питат, защо идат страданията в живота. Отговарям: Защото искате да бъдете господари. Послушното дете, което изпълнява волята на баща си и майка си, никога не

страда. В момента, когато детето иска да се наложи на родителите си, да им стане господар, те проявяват грубото си естество към него. Ако питате детето, защо родителите му го наказват и бият, то отговаря: Лоши сганаха, не са такива, каквито бяха по-рано. Сега съм още дете, не мога да се справя с тях, но като порасна, тогава ще им покажа, кой съм аз. Казвате: Дете е, не знае, какво говори. — Не, така постъпват не само децата, но и възрастните. Някой влиза в едно общество и в първо време се слага, не се проявява. Щом стане господар, той казва: Не ме убеждавайте, аз имам свое мнение.

Съберат се двама вярвачи. Единият казва: Аз вярвам. И другият казва, че вярва. Започват да спорят, кой от двамата е на правата страна. И двамата искат да се наложат. — До нас ли се отнася това? — Не, вие не сте от тези двамата. Ще кажете, че ви иронизирам. Ето какво искам да кажа. Всички спорове в семействата, в обществата се дължат на господарите. Големият син иска да стане господар, а малките да му се подчиняват. Някога голямата сестра иска да стане господар, малките да ѝ се подчиняват. Кой ще бъде господар, това зависи, дали братът, или сестрата е по-силна. Дето има господарство, там редът и порядъкът е крив. Някога този порядък е бил на място, но в бъдеще той не може да се използва. Някога каменарят, с чук в ръка, е ходил да чупи канарите и да троши камъните.

Но днес, когато камъните са станали живи хора, какъв смисъл има да ги трошите? Ако градите къща от тухли и камъни, има ли нужда да ги трошите? Щом натрошите тухлите, стените ще се съборят. Ако камъните са малки и добре прилягат в постройката, защо ще ги трошите?

Помнете: Без любов новото учение не може да се разбере. Нужно ли е учителят или професорът, след като е държал една хубава лекция, да изслушва учениците или студентите отново да му я разказват? В случая, ученикът прилича на грамофонна плоча, на която видният професор предал една лекция. Този професор е длъжен да слуша, как е възпроизведена лекцията му на грамофона. Ако грамофонът предаде лекцията, както професорът я изказал, ще получи шесторка; ако не я предаде, както трябва, ще получи по-долна бележка. Ако нищо не знае, ще получи единица. На място ли е този порядък? В духовния свят има място и за този порядък. Обаче, има и друг порядък, според който, когато професорът предаде лекцията си, студентът я заучава добре и отива в света да я приложи. За професора не е важно, как студентът е разбрал и заучил лекцията. За него е важно, как той я приложил, и какъв е резултатът от прилагането. На химика дават задача да изследва едно съединение в лабораторията. В случая, професорът не се интересува от това, какво знае студентът по аналитична химия, но какъв е ре

зултатът от анализата, т. е. как е решил дадената задача.

В какво се заключава новото учение? — В изправяне живота на миналите векове. Дойде една сестра при мене, да ме пита нещо. Тя минава за много напреднала. Този ден аз не приемах никого. Като дойде тя, реших да не я връщам, но да ѝ говоря откровено, както тя не очакваше. Казах ѝ: Ти искаш да се представиш за напреднала, но не знаеш, че приличаш на сестра си и на брат си. На сестра си приличаш по това, че си светска жена, като нея; на брат си приличаш по това, че си скържава, като него. Тя се разплака. Казах ѝ: Плачът няма да ти помогне, но мисли, как да се изправиш. При това, ти си доста щеславна. Ако не признаваш, че думите ми са прави, не остава нищо друго, освен аз да изправам твоите недъзи в себе си. Такаъв е законът. Слушам някога, как мърморят моите ученици. Те казват: Дотегнаха ни вече молитвите. Искаме да бъдем самостоятелни, да отидем в света, да си поживеем свободно. — Хиляди години сте живели като хората от света, опитали сте този живот. Ако и сега го опитате, нищо ново няма да научите. Слушам прасето от кочината да роптае: Дотегна ми това положение, цял ден да ме подкарва свинарят и вечер да ме прибира в кочината. Искам свобода, да влезе в тинята на локвата и там да се повърдалям. Много години се е върдаляло това прасе в локвата! В края на краищата, пак прасе си е останало, нищо ново не е придобило. Опасно

е да се къпеш в тропическа река по обяд. Лесно може да попаднеш в корема на някой крокодил. — Искам да се окъпя в топлата тропическа река. — И това може да направиш, но ще знаеш, че по това време, именно, излизат крокодилите.

Казвам: Естествено е човек да се стреми към свобода и самостоятелност. Този стремеж не е само индивидуален, но общ за цялото човечество. Благодарение на този стремеж, човек някога върши неестествени, неправилни неща. Не е достатъчно само да се констатира това, но неправилните неща трябва да се изправят. Кривото се изправя чрез музиката. Следваш музика, но учителят ти още не е доволен от тебе. Ухо имаш, способен си, но ръката ти още не е привикнала, ухото ти — също. Ще се упражняваш, докато станеш господар на ухото и на ръката си. Ще изучаваш правилата на музиката и така ще се изправяш. Много пъти ще те поправя учителят, докато започнеш да взимаш чисти тонове. За да се изправи, ученикът трябва да има любов към музиката. Сто пъти ще изпееш песента, докато я научиш правилно. И учителят трябва да има любов към работата си, за да изправи ученика си, да го научи добре да пее и свири. И животът може да се изправи, ако имате любов към него.

Като казвам, че не трябва да се къпете в реки, дето има крокодили, с това не искам да кажа, че съм против удоволствията. Приятно е да се къпе човек в реките. Приятно е и да оти-

деш на банкет. Аз съм ходил и на банкет, и на концерти; къпал съм се и в реки — не съм против това. Важно е да се използва всяко нещо. Например, има случаи, когато отиваш на концерт болен и неразположен, а се връщаш здрав. Отиваш на театър беден, с убит дух, а излизаш оттам богат, вдъхновен. Само веднъж през живота си аз отидох на борсата в Ню-Йорк. Заведе ме един американец на галерията. Слушахме един да говори; той викаше, махаше с ръце. Американецът ми каза: Тука е нашето висше общество. Някой влиза горд, самонадеян, с уважение и почит от всички хора, а после го извеждат като последен бедняк. Изпъждат го вън от борсата. Той влиза милионер, а излиза последен бедняк. Такава борса съществува и в религията, и в науката, и в музиката. Значи, има религиозна борса, научна, търговска борса и др. Много естествено. Ако влезеш в едно научно общество, между учени, и ти ще станеш учен. Ако не си учен, ще изгубиш и това, което имаш.

Ще ви приведа един пример, да видите, какво става в така наречените „религиозни борси.“ Това е действителен случай. Един младеж от едно русенско село проявявал интерес към религиозни въпроси. Веднъж срещнал един евангелист, който започнал да го убеждава да влезе в тяхната черква. Така младежът станал евангелист. Но в селото почнали да го преследват, като изменник на православието. По едно време той се запознал с баптистите, които пожелали да

го кръстят, да мине в баптиската черква. Той се отказал и от евангелистите. Значи, от правослаивната църква минал към евангелистите, а после към баптистите. Последните го харесали и, за да го задържат при тях, пратили го да проповядва.—Как ще проповядвам, когато съм още нищо не зная! Дайте ми някаква работа между вас, да се уча. — Няма за тебе работа. Един търговец — баптист му казал: Ти си наш брат, не мога да те взема слуга при мене. Светските хора могат да слугуват при нас, а ти ще отидеш да слугуваш на тях.

Младежът решил да замине в Ромъния, там да си търси работа. Обаче, попаднал между чужди хора, той се съблазнил и не издържал на условията. Научил се за мене, той ми изпрати писмо. — Двадесет и две годишен съм, искам да дойда при вас. Отговорих му да дойде. Един ден виждам, пристига този младеж, с скъсани дрехи, обувки, съвсем изпаднал. Той ми каза: Виж в какво положение съм! Бях православен, станах евангелист, после — баптист. Сега искам да остана между вас. Един от нашите братя, лекар, който вярваше в духовете, веднага го прие: облече го, даде му обувки, риза; прати го на баня да се окъпе и му осигури прехраната за един месец. Той ми каза: духовете са го изпратили при мене да му помогна. В това време младежът беше постоянно около доктора, който искаше да го настани на работа. Заведе го при един варненски книжар и му каза: Дай на този младеж да продава

книги срещу известно възнаграждение. Книжарят му даде книги за повече от 1500 лева.

Младежът взе книгите и вече не се върна. За да му помогна, и аз го препоръчах на книжаря. Пигаха ме после: Къде отиде младежът? — Да проповядва. — Та ти нали минаваш за ясновидец? Не виждаше ли, че той ще ви завлече? — Духовете ви изпитват чрез него. — Да пише поне едно писмо, а той изял парите и не се обажда. Повече не видяхме този човек. Понеже аз го препоръчах, платих на книжаря сумата 1500 лева. Докато беше православен, евангелист и баптист, той се вставяше, но като стана спиритист, изчезна. Казвам на братята: Ще се нареди работата. И, наистина, като платих, работата се нареди. Извиних го пред книжаря, че е забравил сметката. Най-напред, преди да беше получил парите, книжарят беше готов да се нахвърля върху спиритистите, но каго му платих каза, че младежът бил чесен човек. Аз намерих, че погрешката беше моя. Може би, от миналото нещо да му съм дължал. И днес се изплатих. Готов съм да платя и лихвите. Аз разбрах, защо младежът минавал от едно верую в друго — той търсел истината. Тя е същественото, което той трябваше да задоволи. Според мене, ако не бях срещнал този младеж, нямаше какво да ви разказвам днес, а така можах да ви изнеса един действителен случай от живота. Той струва повече от 1500 лева, за нищо не го продавам. — Защо не го продаваш? — Защото ще го кажа и на други. Ка-

то го разказвам на различни места, оставям всекиго свободен, да плати за примера, колкото иска. Православните направили добре, че го кръстили като православен; баптистите го кръстили, а спиритистите го облякоха и нахраниха. И той направи добре, че изяде парите на спиритистите. Младежът искаше да каже: Не са нужни пари на хората, те са само средство.

Като се разговаряхме с доктора, той често ме питаше: Ти не позна ли онзи момък; не знаеше ли, че той ще ни излъже? — Знаех, но съзнателно го оставих да ме излъже. Ще оставиш човека да се прояви и тогава ще го познаеш. За да го познаеш, той трябва да направи едно добро или едно зло. Така постъпва Бог, така постъпва и невидимият свят. Те ни оставят да се проявим, за да ни познаят, какви сме. Ние познаваме дявола, след като ни направи някое зло. Познаваме Бога, след като ни направи добро. Бог ни познава чрез доброто и злото, на които служим. Той ни оставя свободни, за да види, какво можем да направим. Казвате: Не знае ли Бог хората, не ги ли познава? — Какво Бог знае, това е друг въпрос. Важно е, как ти ще се проявиш, дали служиш на Бога, или не. Служенето не е механически процес. За да служиш на Бога, ти трябва да дадеш нещо от себе си. Бог трябва да живее в тебе, да Му дадеш гражданство, свобода, да слушаш Неговия съвет. Тогава Той оставя Духа си да те ръководи. Ако не се подаваш на Неговите съвети, ти изяждаш и изпиваш благата,

които ти се дават и се връщаш при Баща си, като блудния син, и казваш: Сгрехих пред небето и пред Тебе; не съм достоен да се нарека Твой син. Приеми ме като един от Твоите слуги.

„Защо твоите ученици престъпват преданието на старите? — понеже не си мият ръцете, когато ядат хляб.“ А Той отговори: „Не осквернява човека, което влязва в устата, но което излязва из устата, то осквернява човека.“ Ако човек не е добре облечен, това ни най-малко не го осквернява. Че обувките на някого са скъсани; че шапката му е стара, и това не го осквернява. Отговорът на Христа има широк смисъл. Онова, което осквернява човека, е неразбирането на Божествения план. Казваш: Не мога да търпя хората! Причината за това се крие дълбоко някъде в човешкото естество. Има случаи, когато някоя мома е крайно нетърпелива. Като стане майка, тя е вече нетърпелива. Не майката, а детето в нея е нетърпеливо. Като роди детето, в желанието да изпълни неговата воля в дадения момент, тя пак проявява нетърпение. Тя трепери над детето си, иска да го задоволи. Ако една мома се влюби в човек с пороци, по закона на любовта, неговите пороци ще минат и в нея. Ако обичаш музикант, музиката ще мине в тебе; ако обичаш крадец, тази слабост ще се яви и в тебе. Всеки недъг, всяка болест се предава от човек на човек. Разбирайте това правилно.

Казвам, че трябва да обичате всички хора. — Кои хора? — Божествените — хората на любовта. Без Божествената любов човек не може да се прояви. Човешката любов е опасна: опасно е да те обичат, опасно е и ти да обичаш. — Защо е опасно да обичаш? — В тази любов има недъзи. Влезете ли в общество, дето се прилага Божествената любов, вие ще се спасите. Важно е да сте силни. Ако сте силни, каквото външно влияние на любовта няма да ви засегне. Ако не сте силни, и най-слабите недъзи ще ви повлияят.

Новото учение изисква от всички хора, да имат един център, на който да разчитат. Единственото, на което човек всякога може да разчита, това е неговото висше, Божествено съзнание, Косто никога не спи. Във всички живи същества, особено в нисшите, има един пропуск, един промежутък в съзнанието, който им пречи да бъдат будни. За да запазим съзнанието си будно, спри се върху стиха, дето е казано: „Да възлюбиш Господа, Бога Твоего с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила.“ Значи, цялото същество на човека, трябва да се изпълни с Божията любов. Това значи да се проявиш като човек. — Аз обичам Господа. — Ако ти обичаш Господа с всичкия си ум, сърце, душа и сила, ти никога няма да боледуваш — ще бъдеш господар на болестта; ще бъдеш господар на всички недостатъци. Ако не се изпълниш с Божията любов, ще опиташ всички про-

тиворечия в живота. Сиромашията се дължи на самите вас. В любовта ви има нещо криво.

Сега аз разглеждам въпроса по същество. Ако вие обичате Бога, както трябва, то всички ония души, свързани с Него, в най-трудните минути ще ви се притекат на помощ. Каквато нужда имате, те ще ви задоволяват, както майката задоволява пуждите на своето дете. Заради любовта си към Бога, майката е готова на всички жертви за своето дете. Докато майката, т. е. любовта е с вас, всички хора ще ви услужват. Щом майката умре, услужията се измислят. Любовта е майката на живота. Дето е любовта, там всичко се нарежда добре. Дето любовта отсъства, там майката не е жива. Дете, лишено от майка, е изложено на големи страдания. Вярвам, че никой от вас няма да остави майка си да умре. — Любовта умира ли? — Любовта не умира, но си заминава. Малка пръчица може да застави любовта да си замине. Това се случва и в светския, и в религиозния живот. Тогава човек губи най хубавото от себе си. Всички светли мисли, светли чувства и постъпки изчезват от неговия живот. Слушал съм да казват: Какво беше едно време! Колко се обичахме! Какво се случи? — Случило се нещо — любовта си заминала.

Питате: Как можем да се обичаме? — Ако ви кажа, как да се обичате, а вие наскърбите любовта, по-добре не се захващайте с нея. Затова, живеете и се обичайте, както е било досега. Ще ви кажа, как да се обичате, когато

приемете любовта в себе си. Общество, дето любовта царува, там никакви бележки не се правят. Ако бяхте хора на любовта, това, което сега ви говоря, щеше да бъде безпредметно. Там аз ще мълча. Защо? — Защото и вие сте хора като мене. Даже сега, като ви говоря, не постъпвам правилно. Защо ще ви говоря? Ако аз греша, на кого ще говоря? Следователно, ако и вие грешите, трябва ли да изнасям грешките ви? Мога ли да се осъждам за моите погрешки? Както съм снисходителен към себе си, такаъв трябва да бъда и към вас. Ще кажа: Счу-лих една стомна. Ще призная грешката си, без да се съдя, без да се оправдавам. Кажа ли, че пътят не бил равен, че стомната не била здрава, нищо не печеля. Значи, своята грешка намалявам, а грешката на другите увеличавам. Това не е прав път на работа.

„Наближило е Царството Божие на земята.“ — Кога ще дойде то? — Когато любовта влезе между хората. Вие искате да дойде Царството Божие на земята без любов. — Това е невъзможно. Когато Христос дойде втори път на земята, ще дойде и Царството Божие. Идването на Христа подразбира идване на страданията. Без страдания няма да влезете в Царството Божие. Наблюдавал съм, какво става с малките деца, които играят на пътя. По цели часове играят и не мислят да се прибират вкъщи. Но като дойде по-големият им брат с пръчка в ръка, те веднага бягат и си отиват вкъщи. Значи, страданията ще заставят

хората да се приберат в домовете си, т. е. да влезат в Царството Божие. Богомолците от любов ли отиват на черква? — От страх. Ако не отидат, тоягата ще играе по гърба им.

Вчера дойде една госпожа от града, да ме пита нещо. — Какво ще ме пита? Видяла ме, та иска да знае, какво може да направи за мене. Щом ме е видяла, трябваше тогава да ме пита, а не сега. Значи, тя не е сигурна в това, което е видяла. Това е все едно да пита свещта, гори ли, или не. Щом свещта гори, няма защо да пита, гори ли, или не. Друг е въпросът, ако свещта е загаснала. Ако свещта гори, отвори книгата си и чети. — Можеш ли да четеш? — Мога. — Това показва, че свещта гори и можеш да се ползуваш от светлината ѝ. — Обича ли ни Бог? — Вие сами можете да си отговорите. Ако ставате по-добри, Бог ви обича. Любовта си има признаци. Турям едно дърво в огъня. По какво познаваш, че е в огъня? — Защото в огъня дървото изгаря и се превръща на пепел. Ако и вие разбирате любовта, както дървото разбира огъня, ще изгорите. — Как да разбираме любовта? — Както житното зърно я разбира. Посято в земята, то покълва, израства и дава изобилно плод. Слънчевата светлина и топлина дават потик на зърното да расте. Те представят любовта. Следователно, онова начало в нас, което обединява нашите мисли и чувства, е любовта. Обаче, онази сила, която ни изгаря, както огънят изгаря дървото, и ни превръща в дим и пепел, е

неестествена проява на любовта. Тя не е за разумните хора.

Казвам: Дървото да гори и да изгаря! Ние нямаме нищо общо с него. Ние сме жътни зърна, които растат, развиват се и дават изобилно плод. Ние сме плодни дървета, които дават добри плодове. — Какво ще стане, като дойде Христос на земята? — Според някои, земята ще изгори. — Това е криво разбиране. Земята няма да изгори, но ще мие през огън и ще се пречисти. На тази земя ще живеят и ще работят праведните.

„Не осквернява човека, което влиза в уста, но което излиза из уста.“ Човек се познава по своя ум, сърце и воля. В духовния свят имат представа за човека по неговите мисли, чувства и постъпки. Там те играят такава роля, каквато плодовете на земята. Както ние сценяваме овощните дървета по техните плодове, така в духовния свят ни оценяват по нашите мисли и чувства. Съществата в духовния свят се хранят с нашите мисли и чувства, като с плодове. Те се грижат за нас като за растенията в Божията градина. Както ние изкореняват растението, което не дава добри плодове, така и в духовния свят изкореняват всеки човек, който не дава добри плодове. И Христос казва за такъв човек: „Изкоренете го.“ Ние казваме: Ели-кой си заминал за другия свят.

Казват: Само лоши хора ли заминават за онзи свят? — И добри, и лоши. Някой човек е толкова добър, че решават да го вземат в другия

свят. Две градини има Бог: едната градина е астралният свят, наречена „адовата градина“, а другата е „райската градина.“ Едни хора посадят в рая, а други — в ада. Едните дават сладки плодове, а другите — горчици. Като отидете в рая, там ще ви оценят според плодовете, които сте родили на земята. Вашите мисли, чувства и постъпки ще ви следват. Като влезете в другия свят, след вас ще видите наредени мислите и чувствата си. Ако си бил вегетарианец, там ще видиш, доколко си бил такъв. Някога си ял прасета, кокошки; там ще ги видиш наредени около тебе, искат да им върнеш месото. Ще чуваш: Върни ми крилцето, върни ми крака! Ако си ял риба, и тя ще иска своето. Всички животни, от които си взел нещо, ще те обикалят и, докато не им върнеш това нещо, няма да те оставят. Така се отне на Иова всичкото богатство, което не беше на място. Второто богатство, което той придоби, дойде по пътя на любовта. — Защо трябва да живея? — За да придобиеш истинското богатство. Ако влезеш в другия свят със своите камили, волове, овце, ще намериш ли място за тях? Затова Христос учил хората да се отрекат от богатството на земята; да се отрекат от лошия живот и да станат ученици на новото учение, да започнат отново. Всеки ще мине през опитността на Иова: Всичките камили, овце, волове ще отидат в другия свят; синовете и дъщерите също ще отидат в другия свят. Ще остане само жена ти, мърморката. Тя казваше: Кажи

поне една дума против Господа, да се освободиш. — Как да кажа, когато Той ме благословил?—Ще търпиш като Иов. После ще дойдат и приятелите ти, които ще те осъждат. Като минеш и този изпит, ще дойде новото просветление — светлината на новия живот. Иов каза: Много съм слушал, Господи, за Тебе; много съм говорил и аз, но вече няма да говоря така, както съм говорил; няма да живея така, както съм живял.

Праведен беше Иов, но не беше човек на любовта. Като дойдоха страданията върху него, той прокле деня, в който се родил. Дано и Бог забрави този ден — той е деи на безлюбието. В огорчението си, Иов намери, че е безполезно да живее. И вие, като минавате през изпита на Иова, проклинате деня, в който сте се родили. Трябва да дойде денят, когато ще изгубите всичкото си богатство. В какво се заключава това богатство? — В онези братя и сестри, които ви обичат, които всякога са били на ваше разположение. Като ги изгубите, тогава ще разберете, какво са били те за вас; тогава ще разберете, че и вие сте готови да направите всичко за тях. — Може ли без имане на този свят? — Щом има, кой да ви обича, може и без имане. От коя крава вадите въздуха? Въздухът е благо на онези, които ви обичат. От коя крава взимате водата? Хубавото мляко взимате от кравата, но отде иде светлината? Значи, има блага в света, които идат от Боже-

ствения свят. Хлябът иде от онези, които ни обичат; водата иде от онези, които ни обичат; въздухът иде от онези, които ни обичат; и светлината иде по същия път. Някога, тези, които ни донасят хляба, ни заставят да плащаме скъпо за него.

И тъй, ако вярвате в това, което ви говоря, няма да се оскверни вашата душа. Ако вярвате в това, което сега ви проповядвам, няма да се оскверните. Вярвайте, че хлябът, водата, въздухът и светлината идат от съществата, които ви обичат. Ще кажете, че давате на хората дърва, хляб, но никой не ви благодари. От вас ли изгичат тези блага? Те не излизат от вас. Това учение, при което продаваш хляба на хората и мислиш, че правиш добро, то е старото учение. От този хляб умират хората. Човек живее с всяко Слово, което излиза от Бога. Той живее с всяко Слово, което излиза от светлината и топлината на Бога. Това подразбира онзи, живият хляб, който излиза от Бога. Той носи вечния живот.

Приемете Божията светлина. Приемете Божията мъдрост.

Приемете Божията любов. Приемете живия хляб, за който Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето.“ Само така ще минете през изпитите на праведния Иов и ще се възродите. След това ще минете пътя на възкръсналия Христос.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

25. Утринно Слово от Учителя, държано на 20 март, 1938 г. София. — Изгрев.

Великите пътища

Размишление.

Ще прочета 10 глава от Евангелието на Иоана.

Тази глава представя част от една реч, която някога Христос държал. Защо тогава хората не вярваха? Защо не можаха да разберат истината? Аз съм засягал този въпрос. Хората не могат да разберат истината, защото имат три съзнания: едното съзнание е външно, обективно; то се занимава с физическия свят. Другото съзнание е вътрешно, субективно; то се занимава с вътрешния свят. Третото съзнание включва първите две. Следователно, докато се занимава с физическата страна на живота, човек има външно разбиране. Той се занимава само с външната форма на нещата. Ако избира хляб, ще гледа да е голям, с хубава форма. Това е външната форма на хляба. Друг дойде, не търси голям хляб, но да е добре опечен и от хубаво брашно. Първият обръща внимание на физическата страна на хляба, а вторият — на духовната. Третият, в когото Божественото съзнание е пробудено, не купува хляб за себе си, а за другите. Той има пред вид децата на някой беден, нещастен човек. Първата и втората

категория хора се грижат за себе си, а третата категория — за другите. Човекът с физическо съзнание търси голям хляб, а духовният — малък хляб. Той казва: Не искам много. — Не искаш много, но да бъде скъпоценен камъкът. Значи, да не бъде голям като паче яйце, но поне като гълъбово. Такъв камък струва скъпо. Стойността му е няколко килограма злато.

Има нещо, което препятствува в живота на човека. — Кое е то? — Еднообразието. Слушаш някой ученик пее „Цвете мило, цвете красно.“ Дето отиде, все тази песен пее. Най-после дотяга и на него, и на окръжаващите. Започва да пее друга песен. Един ден и тя му омръзва. Не оставяй да ти омръзват нещата. Някои се обличат в цветни дрехи — бели, червени, сини. Това особено обичат децата. Възрастните също обръщат внимание на цвета на дрехите си, но повечето са тъмни. Старите пък носят черни дрехи. Старият казва: Всичко изгубих! — Какво изгуби? — Младостта си. Значи, за стария младостта е вече умряла. Той изгубил младостта си, която му носела радост, свежест, сила. Той вижда, че няма вече, кой да му помага, и кой да го утешава. Казвате: Остаряхме, няма какво да правим. Не можем да работим. — Докато младостта беше с вас, работата вървеше напред. Щом си замина тя, нищо не върви. Отиде си Младенка, а остана Старка. Казваш: Този е млад, а онзи — стар. — Какво от това? Така не се разрешават въ-

просите. Докато разглеждаш поотделно младостта и старостта, всякога ще се спъваш.

Външната страна не разрешава въпроса. Четете във вестниците, по афишите, че знаменит певец ще дава концерт. Всички се произнасят много добре за него. Това е едната страна на въпроса. Важно е, как пее той. Това е другата страна на въпроса. Често се произнасят за някого, че е добър, млад, учен. Това е само обявление. Трябва да опитате, дали човек отговаря на качествата, които му приписват. Ще излезе на сцената, и вие ще проверите, доколко е верно всичко писано във вестниците за него. Концертът решава въпроса. За предпочитане е да пресилич малко добрите качества на човека, отколкото да изнасяш отрицателните му качества. Най-добре е, обаче, да изнасяш фактите, както са.

Съвременните хора се интересуват от окултните науки. В Англия се явил един окултист, който злоупотребил с доверието и интереса на хората към тези науки, с цел да ги обере. Дал обявления, в които съобщавал за големите чудеса, които вършел. С мисълта си могъл да спре експреса във време на движение. Обаче, за да демонстрира това, необходимо било злато и скъпоценности, да използва тяхната магнетична сила. Явили се много любители на този опит и щедро предлагали златните си украшения и скъпоценни камъни. В определения час за опита, всички заинтересувани отишли на мястото, дето той ще се про-

изведе. Там бил и окултистът. В момента, когато експресът минавал, той, с голяма ловкост и бързина, се хвърлил в трена и бързо изчезнал пред очите на публиката, без да спре експреса. Експресът продължил пътя си, а с него заедно и знаменитият окултист.

Често хората се излагат в живота си, като този окултист. — Как? — По различни начини. Някои минават за силно вярващи, а като се намерят в затруднение, не могат да си помогнат — вярата им се излага. Един наш брат, сега е в другия свят, беше се парализирал, гръбначният му стълб се схванал. Дохождат двама братя да ми кажат, какво е положението му. — Лесна работа, ще се лекува с вяра. Идете при него, хванете го за ръцете и мислено направете молитва, да стане от леглото. Вярата ви ще помогне. Те отишли, направили, каквото им казах, и след два деня идат при мене отчаяни, обезсърчени. Казват: Учителю, тази работа не е за нас. Освен, че нищо не направихме, но болестта му се предаде и на нас, едва се движим, гръбнакът ни се схвана. Тази работа е за тебе. Втори път не отиваме да лекуваме такива болни. — Според мене, тази болест е проста, някое дете от невидимия свят си играло с болния и по някакъв начин го свързало.

Един стар човек ми разказваше една своя опитност. Един ден, като си седял, дошло едно от внучетата му, подало му една голяма макара и казало: Дядо, дръж малко макарата. Дядото взел макарата, а детето започнало да

обикаля. Той започнал да се смее на ума на детето, което си мислело, че ще излезе нещо от тази игра. Обиколило веднъж, два, три пъти, и конецът се увивал около дядото. Когато конецът се свършил, детето казало: Дядо, я стани сега! Опитал се той да стане, не може. Ръцете и краката му били здраво свързани, не могъл да ги движи.

Ще кажете, че ви забавлявам, занимавам ви с приказки. Мислете, както искате. Аз отидох да видя болния брат. Седнах при него, гледам, вързал го някой, както внучето вързало лядо си. Братът ме следи, да види, какво лекарство ще извадя от джоба си. Лежи той със вързани ръце и крака, не мърда, гледа ме, какво ще направя. И аз, от своя страна, гледам, отде да започна да развивам въжето, без да режа. В това време се разговарям с него. Казвам му: Ще полежиш малко и ще си починеш. Толкова години работиш като адвокат, не си почивал. — Остави тази почивка. Големи болки имам в ръцете и краката. Страшно е да не може човек да се мръдне. Кажи нещо за положението ми. — Бъди спокоен, тази работа не е толкова сериозна, не си нужен в онзи свят. Там не са нужни адвокати. Ти още имаш работа на земята. — Не зная, какво ще стане с мене, но болките са големи. Пък и за смях станах на хората. Знаят, че съм окултист, а лежа със вързани ръце и крака, не мога да се мръдна. Кажи, как ще ме освободиш. Аз развивам въжето и се разговарям с него: Как са

жената, децата? — Те са добре, но аз се мъча, не мога да се обърна, не мога да се движа. Аз отвличах вниманието му върху различни въпроси, за да не ми пречи. Като развих цялото въже, казах му: Хайде, опитай се да станеш. Той забрави, че е болен, и се вдигна от леглото, спусна си краката и стъпи на земята. — Хайде, разходи се из стаята. Той обиколи няколко пъти, спря се и ме гледа. — Разходь се и по другите стаи. Той обиколи всички стаи и пак дойде при мене. Гледа ме, мисли и се чуди, какво става с него, не може да си отговори. Обаче, за мене работата е ясна. Аз само развих въжето, с което бяха вързани ръцете и краката му. След няколко деня той отиде на работа. Един ден го срещнал лекарят, който го преглеждал, и го запитал: Как оздравя? — Много просто. Дойде Учителят, поговори с мене, после ми каза да стана и да се разходя из стаята. Станах, разходих се по всичките стаи, и след няколко дни бях съвършено здрав. — Как стана това? — Не зная. — Даде ли ти някакъв цяр? — Цяр не ми даде. — Не може да бъде! — Във всеки случай, фактът е на лице. Лекарят искаше да знае, какъв цяр съм дал, та и той да го приложи.

Казвам: Някога е лесно да отмотаеш въжето около човека, а някога е мъчно. Стават възли, оплитания. Всичко това трябва да се премахне. Закон е: Който иска да се лекува, трябва да бъде абсолютно чист и физически, и духовно. Той трябва да има непоколебима вяра

в онзи велик закон, който работи в света. Когато помислиш, че си болен, това показва, че внучето е започнало да увива конеца около тебе. — Боли ме коремът. — Много естествено. С храната, ти прие в стомаха много въздух, и той предизвика разширяване. Понеже не се упражняваш да дишаш дълбоко, диафрагмата се вдига нагоре и причинява задуха. Освен това, не дъвчеш добре храната си. Щом се храниш бързо, стомахът и коремът страдат. Ти не даваш работа на зъбите си и товариш стомаха си.

Ще ви приведа още един пример. Един наш брат, окултист, дошъл по Коледа на гости в София. Излязъл в града, видял някъде, че се продава хубава халва с леблебии. Купил си от нея и доста хапнал. В малко време изял почти всичката халва, несдъвкана. Иде при мене и се оплаква от болки в стомаха. Питам го, какво е ял. — Нищо особено. Обиколих няколко улици, разходих се и се връщам. — Не може да бъде без причина. Все има някаква грешка. — А-а, спомних си. Купих четвърт килограм чиста, бяла халва с леблебии. — Разбрах сега причината: не си дъвкал добре халвата. Гледам, той се превива от болки чак до изпотяване. Дадох му рициново масло да се пречисти. Като се облекчи, казах му: Втори път, не яж такава халва. Ако пък искаш да си хапнеш, дъвчи я добре.

И тъй, ако в ума ти се сблъскат две противоположни мисли, те ще произведат разстройство, подобно на това от халвата. Ако едно-

временно се обнадеедиш и обезвериш, ти ще се натъкнеш на голямо противоречие. Такова противоречие ще преживееш и при сблъскване на две противоположни чувства. Една отрицателна мисъл може да парализира човека, а една положителна може да го освободи. Вярата е нужна на човека, абсолютна вяра в Бога. Надежда му е нужна. Тя представя една трета от основата на живота. Надеждата не решава всичко, но тя урежда всички въпроси на физическия свят. Що се отнася до чувствата, това е работа на вярата. Дойдете ли до въпросите на Божествения свят, те се уреждат от любовта. Значи, надеждата се занимава с физическия свят; вярата се занимава с духовния свят, а любовта — с Божествения свят. Това са три сили, които работят в човека; това са три пътя, по които той се движи. Надеждата има сила за сегашния живот, за настоящето; вярата — за бъдещето, а любовта включва всичко в себе си.

Казваш: Аз не обичам този човек. — Това не е любов, това е работа на надеждата. Не го обичаш, понеже нямаш материален интерес, нищо не очакваш от него. Ако може да ти услужи в нещо, ти го обичаш, т. е. обнадееваш се. Има хора, които не могат да ти услужат с пари, но могат да ти предадат своето изкуство. Например, някой е певец, музикант; той може да те научи да пееш, да свириш. Ти обичаш този човек заради изкуството. Значи, едного обичаш за парите, другото за изкуството. И в двата случая се обнадееваш. Щом изгубиш па-

риге, и надеждата изчезва. Обаче, изгубиш ли силата, вярата ти изчезва. Докато имаш сила, имаш и вяра. Затова, именно, вярата трябва да действа вън от силата. Силата, като качество на духовния човек, може да бъде в услуга на вярата, но не и да я управлява. Вярата има отношение към човешкия ум. Тя се проявява чрез него, но не зависи абсолютно от него. Казваме, обаче: Надеждата е проява на физическото в човека; вярата е проява на ума, а любовта — проява на душата и духа.

Питате: Какво трябва да бъде дадено учение, за да живее човек добре, да бъде самостоятелен? — Щом си дошъл на земята, не може да бъдеш самостоятелен. — Не съм ли свободен? — Свободен си, но относително. Клонът е свободен дотолкова, доколкото е свободно дървото. Значи, свободата на клона е в зависимост от свободата на дървото. Ако дървото е здраво, и клонът ще бъде здрав. И обратно: ако дървото не е здраво, и клонът няма да бъде здрав. Много паразити има в човешкия живот, както и в растенията. Те развалят хармонията в него. Достатъчно е да мине през ума ти една отрицателна мисъл, за да наруши твоята хармония и разположение. Най-малката съблазън на физическия свят е в сила да смути човека. Кажат ти: Лъже те твоят възлюбен. Твоят мир е вече нарушен.

Веднъж Ломброзо посетил Толстой в Ясна поляна. Понеже се занимавал с изследване на паталогически типове, през всичкото време на

разговора с Толстой, Ломброзо внимателно го следял с цел, да намери нещо паталогично. Според теорията на Ломброзо, всички гениални хора имат нещо паталогично. Толстой чувствувал мисълта на Ломброзо и се смущавал — не бил свободен пред него. Като ви наблюдавам, намирам, че и вие подържате теорията на Ломброзо. В каквото общество влезете, вие спирате вниманието си върху погрешките на хората, търсите патологични прояви в тях. Вие искате да намерите съвършени хора. Такива хора на земята няма. Дето има клозети, не може да има съвършенство; дето има касапници, не може да има съвършенство; дето стават пожари, там няма съвършенство; дето има смърт, не може да съществува добър живот; там няма съвършенство; дето съществуват противоречия, там не може да има щастие.

Вие търсите щастieto там, дето го няма. Здрави може да бъдете, но щастливи — никога. На земята щастieto може да се опита така, както опитвате сладкото, с което ви черпят. Като поседите известно време на гости, предлагат ви една лъжица сладко, и след това вие си отивате. Така ви изпращат по един благоприличен начин. Някога след сладкото донасят и кафе. Това е евтин начин за посрещане и изпращане на гости. Хората се подслаждат едни - други, но, въпреки това, животът им не върви добре. Все ще ги сполети някое нещастие, или ще им причинят някоя неприятност. Чудят се, защо става това. Цели 20 — 30 го-

дини живееш добре, не правиш големи погрешки, но не ти върви. Ще ви обясня, де е причината за неуспехите в живота ви. Виждаш едно малко, красиво дете. Всички го обичат, радват му се. То расте, става 19 годишен момък или мома, но положението му вече се изменя. Ако е момък, искат да го впрегнат на работа, да оре и копае. Ако е мома, дават ѝ мотика и я изпращат на лозето да копае. Докато беше дете, родителите му го пращаха на училище да се учи — нищо не изискваха от него. Отвреме-навреме ще помогне малко вкъщи и пак беше свободно. Сега всички го запитват, защо не се ожени. И на момата казват: Време е вече! Ожени се, докато си млада и красива. Роднини, приятели търсят за момъка и за момата богати хора, да имат имот и пари. Външните хора се месят в Божествения ред на нещата. Всеки, който се е месил в Божествения план, нищо добро не е принесъл. Мислите ли, че, ако дървото има четирипет големи клона, не е определено на всеки клон в каква посока да върви? — Точно определено е, един клон да върви на изток, друг — на запад, трети на север или на юг.

— Какво представя човек? — Ето една задача за разрешаване. Искате да ожените момъка или да омъжите момата. Това не е задача на човека. Знаете ли, какво е женитбата? Да се ожениш, това значи, да се свържеш с любовта. Това е женитба. Какво ще стане с тебе, ако не се ожениш за любовта? Какво ще стане с тебе, ако твоята любов не се свърже

с Духа? Любовта е отношение към души. Животът е също отношение. Казва се, че любовта ражда всичко. — Очасти е така. Бог се проявява чрез любовта, но тя не е най-великото нещо в света. Велико нещо е любовта, но има по-велико от нея — Божият Дух. Любовта е плод на Духа. Следователно, щом имате този плод — любовта, и Духът ще влезе във вас. Любовта не е плод, като обикновените плодове, но понеже от нея произлиза дървото на живота, затова се счита като плод. В любовта е скрита силата на растенето. И човек расте, цъфти, връзва и узрява, благодарение на тази сила в себе си, т. е. на любовта. Човек не може да расте и да се развива, нищо не може да направи, ако любовта не е работила и не работи в него. Без любов няма живот, няма здраве, няма сила. Без любов нищо не може да се прояви. Да мислиш и да чувствуваш, това не е любов. Гледаш една картина, която представя изгряващото слънце. Всъщност, тази картина не е истинска. Слънцето на картината не е реално. Светлината му също не е реална.

Да мислиш, че и слънцето изгрява в тебе, както на картината, това е заблуждение. Реален ден е, когато слънцето изгрява въвн, и всички могат да го видят в един и същ момент. Гледате на киното, че слънцето изгрява, но това слънце не ви ползува. Слушаш някой да ти говори за Бога, но Бог не е в него. Това е картина, представена на кино. Като слушате така да ви се говори за Бога, вярата ви постепенно

се разколебава. Казвате: В това вярвах, в онова вярвах, но вече в нищо не вярвам. Това са все неверни работи. — Верни са, но са отражения на истината. Те са верни, но на картината. Че картината е хубава, в това няма съмнение. Това е все едно, да гледате плод, направен от восък, например, ябълка. Хубава е тази ябълка, но ако я вкусите, ще видите, че не е истинска ябълка. Ябълката може да бъде от гипс, но пак не е реална. Истинският плод се познава по онова, което съдържа в себе си.

— Какво е човекът? Какъв е неговият характер? Той се познава при изпитанията. Само при изпитания и страдания се познава истинското съдържание на човека. Ако при изпитания захарта ви ферментира и от образуваното вино се опивате, това показва, че чувствата ви не са устойчиви. Щом чувствата ви не се вкисват, захарта ви не е ферментирала. Не е лесно да устоиш на големите изпитания — все ще се вкиснеш. Ако праведният Иов се вкисна, какво остава за обикновения човек? Първоначално Иов не се вкисна. Взеа му говедата, овцете, камилите; дойде буря, събори къщата му, уби синовете и дъщерите му. Той понесе всичко това съзнателно и казваше: Бог даде, Бог взе. Обаче, дойде последният изпит, който засегна телото му. Докато изпитанията бяха външни, той лесно понасяше. Щом дойде вътрешното изпитание, той прокле деня, в който се родил. Е да бъдете по-силни от Иова. Като д

следното — вътрешното изпитание, и вие ще прокълнете деня, в който сте се родили.

Какво да кажа за изгревчани? Колко пъти и те са проклинали деня на своето раждане! Слушал съм да казват: Откак влязохме в новия път, всичките ни работи тръгнаха назад. Ето, на светските хора всичко им се подава, всичко им върви напред, а нашите работи остават назад. — Така ли е всъщност? Какво ще кажете за онези светски хора, които пълнят лудниците? Какво ще кажете за онези стотици и хиляди хора, които пълнят затворите? Какво ще кажете за онова множество хора по целия свят, езекутирани само за това, че не изповядват известна идея? Това са хора на старите идеи. Това става и в политическия, както и в религиозния живот на народите. Едно време езичниците гонеха християните. После християните се гонеха едни-други, сами се езекутираха. Изпитанията се явиха и в самата черква. Четете историята, да видите, какво е ставало през религиозните борби между народите.

И тъй, не е въпрос само до външните изпитания. Страшни са вътрешните изпитания, когато човек може да възстане сам против себе си. Колко красиви мисли, чувства и постъпки е езекутирал човек в себе си! Как ще се оправдаеш сам? Изгубваш равновесието си и започваш да колиш наляво — надясно. Мнозина идат при мене, и всеки ми предава нещо от своя характер. Дойде някой нетърпелив. Веднага възприемам нетърпението му и ставам като

него: искам да го изпъдя, да му се карам. Той пък приема моето състояние, става спокоен, търпелив и започва да ме морализира: Бъди търпелив, изслушай ме. Дойде друг, със сприхав характер. Аз ставам сприхав, а той спокоен, кротък. В това отношение, аз възприемам всичко от хората, но различавам чуждото от своето. Така, някой се оплаква от ревматизъм и казва: Аз познавам, какво ще бъде времето цяла седмица, преди да се развали. Започвам да усещам болка в ръката, в крака, в гърба. Това не е ревматизъм, но апарат в тебе, с който възприемаш и най-малките атмосферни промени. Благодарни на своя ревматизъм, на главоболието, на коремоболието. Това са привилегии, с които се ползвате на земята. Болестите са благословение за човека. Благодарение на тях, той оценява красивите неща в живота.

Веднъж посетих един болен. Той казваше: Учителю, ако оздравея, ще дам половината си богатство на бедните. Слушам го и си казвам: Колко навреме дойде тази болест! Когато беше здрав, той нямаше желание да даде нещо на бедните. Като срещаше беден, казваше: Работи, няма защо да очакваш на другите. Щом заболя, готов беше да даде половината си богатство за бедните. Сега и вие искате да ви освободя от болестите. Какво обещавате срещу това? Питам: Трябва ли да ви освободя от болестта? Тя е едно благо за вас; тя е лотариен билет, който един ден ще се тегли и срещу него ще получите десетки или стотици хиляди лева. Ако

ви отнема този билет, ще изгубите щастието. Почакайте малко, докато се тегли лотарията. — Да се махне болестта; не искаме такива лотарийни билети! — Почакайте още малко и ще забогатеете.

Какво са болестите? — Те са духове, същества от невидимия свят, които упорито преследват известна цел. Като знаете това, не се карайте с духовете, но гледайте разумно да се справите. Един ден дойде при мене един упорит дух, първокласен псувач. Веднага започна да псува на общо основание. Слушам го и нищо не му казвам. Наблюдавам го, колко майсторски псува по източен маниер. Можех да го изпъдя, но не исках да се карам с него. Изобщо, аз не пъдя духовете, а ги пращам да орат на нивата. Пущам ги да влезат във воловете, в конете и така вършат отлична работа. Отвреме-навреме аз потупвам ту единия, ту другия вол. Те отвътре ме поглеждат и казват: За тебе е добре, за селянина е добре, но за нас не е добре.

И на вас казвам: Всички непослушни духове са във вас. Небето ги е пратило у вас на работа, да се възпитават. Често и вие правите работа като децата, затова са ви изпратили на земята да ви възпитават. Вие искате да се върнете на небето. Не, учене е нужно за вас. Лопият дух има нещо, което не е постигнал. Той е дошъл на земята да постигне известно желание, да намери изгубеното. Който изгубил парите си, е недоволен и казва: Парите си из-

губих. Който е изгубил здравето си, също е недоволен. Какво не е изгубил човек! Всеки е недоволен за нещо.

Ще кажете на недоволния, че Бог иска от него да търпи. — Как ще търпя, пари ми трябват! Вместо да търпя, не е ли по-добре да имам пари, да имам един хубав апартамент? — По-добре е да имаш апартамент, отколкото да нямаш; по-добре е да имаш пари, дрехи, отколкото да нямаш. Ще каже някой, че заради Господа ходи окъсан, бос. Не се говори така. Като влезе в тебе един бос, окъсан дух, облечи го; ако е гладен, нахрани го. Всеки дух, който влезе в човека, има някаква цел. Той е в положението на онзи маниак, който искал да хване един пръст на ръката си със същата ръка. Понеже не могъл да се успокои, обърнал се към един лекар да му помогне. Лекарят бил съобразителен и си послужил с една предвидливост. В момента, когато болният пъхнал пръста на дясната си ръка в лявата и се готвел да го хване, лекарят бързо пъхнал своя пръст в ръката на болния. Като успял да хване в ръката си пръста на лекаря, вместо своя, болният се успокоил и казал: Хванах го вече! Така той оздравял. Често и вие се натъквате на известни мисли, които ви измъчват, като пръста на болния. Трябва да се намери разрешението на тези мисли. То може да стане чрез закона на надеждата, чрез закона на вярата и чрез закона на любовта. Без тези начини човек се натъква на големи противоречия. Щом

сте на физическия свят, ще разрешавате противоречията си с надеждата; в духовния свят, ще ги разрешите с вярата; в Божествения свят ще ги разрешите с любовта. Дето са надеждата, вярата и любовта, там е щастието на земята.

Облечете се с надеждата, като дреха на живота. Вложете вярата, като кръвообръщение на живота. Вложете любовта, като светла мисъл на живота. Правете маневри, за да се калявате. Представете си, че сте богат като Иова; че изгубвате всичкото си богатство; изгубвате синовете и дъщерите си, здравето си и, ако при това положение можете да запазите духа си, да оставете тих и спокоен, само така ще опигате вярата си и ще я калите. И най-после, ако можете да издържите и вътрешните изпитания, да се засегне вашето здраве, вашия живот, вие сте дошли до областта на любовта, вярата и надеждата. Страданията са път за познаване и разумно действуване с надеждата, вярата и любовта.

Решете в себе си: Когато Бог ви говори отвътре, каквото и да чувате, не противодействувайте. Най-малкото нарушение, което можете да направите, когато Бог ви говори, носи лоши последствия. „Бог поругаем не бива.“ Каквото ви каже Бог, изпълнете го. И за най-малкото, което правите за Него, Той ще ви благослови. И за най-малкото послушание към Него, Той ще ви благослови. Но и за най-малкото непослушание страданията ще дойдат вър-

ху вас. Ще плащате с лихви. Не мислете, че лесно ще минете, затова слушайте Божественото! Имате желание да направите микроскопическо добро — направете го. Недоволен си от нещо, не давай ход на недоволството си. Дали Бог ти говори отвътре, или отвън, това е все едно. Това са два важни свята. В случая, ако аз съм във физическия свят, а вие в духовния, и обратно, ако вие сте във физическия, а аз в духовния свят, и в двата свята се чува гласът на Бога. Божественото трябва да се прояви, да обхване и тебе, и мене. Да дойде плодът — Божественото. Като влезете в Божествения свят, всичко се обръща с главата надолу. Там ти чувствуваш, че животът и на най-малките същества е твой живот. Ти живееш в тях, радваш им се и не гледаш всъщност на тях като на биоживни същества. И най-малкото същество разрешава трудна задача. И в най-малката форма се крие един ангел, но хилядите и милиони години ще изменят неговата форма, и той ще покаже знанието, което носи със себе си. То ще се яви в нова форма, с по-големи възможности и условия. — Бубулечка ли съм бил някога? — Минал си през условията на бубулечката: бил си растение, риба, птица, млекопитаеще и най-после си дошъл като човък. Днес идеш да докажеш, че не си певсжа, но едно учено, мощно същество.

Някога ти си бил в животинско състояние, но не помниш. Питаш: Как се познава това? — По желанията, които сега изпъкват в тебе.

Имаш желание да се облечеш хубаво, да се нагиздиш. Това е желанието на райската птица. И царската дъщеря не носи такава разкошна дреха, като на райската птица. Като я погледнеш, и ти пожелаваш да бъдеш като нея. Колко птици са облечени красиво! Какво ще ти допринесе красивата дреха на птицата? Имаш гласа на славей, но не го използваш. Защо ти е този глас? Трябва да обработиш гласа си, да пееш на хората и да ги утешаваш. Някой се оплаква от живота си, попей му. Красноречив си, имаш дар да говориш. Срещнеш някого обесърчен, отчаян. Кажи му няколко думи да го насърчиш. Казват за някого, че не е добър певец. Не, който мисли, чувствава и постъпва добре, той е добър певец. Който говори красноречиво, той е добър певец.

Всички хора са пратени на земята да вършат Божията воля. От хиляди години Бог изпраща своите слуги на земята, да видят, как работят Неговите малки деца. Един лекар по психиатрия, като обикалял лудниците из Европа, разправя интересни случаи от техния живот. Между другото, той разказва, че видял един луд, който по цял ден пренасял сламки от едно място на друго. Правел от тях купчини и отново ги пренасял. Ако и вие правите такива купчини и ги пренасяте от едно място на друго, нищо не придобивате. Като изпраща своите посланици от небето, Бог им казва: Вижте, какво правят моите деца. Още ли събират сламките на купчинки? Казвам: Престанете да събирате

сламки и да ги нареждате на купчини. Смесете ги с кал и измажете къщите си. Вместо сламките, купете си един инструмент и свирете на него. Даже тъпан да е, за предпочитане е пред сламките. Като види, че мъжът е неразположен, жената да вземе тъпана и да удря. Вместо да се гневи и да бие децата, да вземе тъпана и да удря. Вместо да биете децата си по задницата, като по тъпан, купете си един тъпан и удрайте. Дали ще си купите тъпан, или дазре, не е важно. Всеки трябва да свири и пее, да трансформира състоянието си.

Като ученици, от вас се иска права мисъл. Мислете право и прилагайте самообладанието. Някога не можеш да се въздържаш, искаш да кажеш на човека нещо, но не се решаваш, да не го обидиш. Добро нещо е търпението, но не всякога е полезно. Някога се налага да бъдеш търпелив. — Кога? — Когато имаш отношение с груб, силен човек. Той е груб, но ако и ти си груб, ще те набие. На грубия ще говориш меко, кротко. ще го гледаш право в очите. И на упоритие духове говорете тихо, мекичко. Ако си служите с груб език към тях, те ще ви създават големи неприятности. Лошият език е причина за страданията на хората. — Много страдам. — Страдаш, защото говориш глупости.

Доведоха при Христа една жена, хваната в прелюбодеяние, и Го запигаха: Как да постъпим с тази жена? Мойсей казва да убиваме такива с камъни. Ти какво ще кажеш? Христос

отговори: „Който е безгрешен, нека пръв хвърли камък върху нея.“ Ако искаш да кажеш нещо на тази жена, бъди разумен. Ние не сме дошли на земята да съдим хората. Има кой да съди. Който има отличен ум, отлична душа и отличен дух, само той може да съди. Вие трябва да бъдете снисходителни, да прилагате любовта. Ако критикувате, на място критикувайте. Критикага ви да почива на истината. Ако изнасяш недостатъка на човека, или грешката му, изнеси ги, както трябва. Не можеш да пееш и да свириш, и да критикуваш другите; не можеш да рисуваш винаги и да критикуваш. Не критикувай, но покажи, как се пее и свири, как се рисува, как се говори. Не осъждай човека за това, което ти сам не можеш да направиш. Дошъл някой от света, цял потънал в кал, и ще критикува старите братя, че не живеели добре. — А той как живее?

Хващали тези дни един брат, че бере череши без позволение. Аз, който съм събоден, сам не си позволявам да късам плодове. Една-две череши мога да си откъсна, не попече. Не искам да постъпвам така, че да се хули името на Бога. И на вас казвам: Постъпвайте така, че да не ставате причина да се хули Божието име. Ще кажете, че като говоря, засягам ви. Аз и себе си засягам. Важно е, като говоря, да не правя грешки. Като си давам отчет, виждам, че не правя грешки. Обаче, няма грешка, която да не съм опитал. Какви ли мисли, желания, чувства не са минали през мене! Всичко човешко

е минало през мене. — Защо? — Защото съм ви изслушвал. След това е трябвало да се чистят, да не остане помен от човешката нечистота. Всичко в света се е отразило в мене. И след това, ще говоря, че съм голямо величие! Не е важно, какво съм по отношение на хората. Важно е, какво съм по отношение на Бога. Бог е велик! — Никой друг. Само Неговата Любов е свършена. Той заслужава всичко.

Питаш: Какво да правя? — В надеждата ще се крепиш за земята. Във вярата ще те разпъват. В любовта ще гориш. Ако имаш любов, ще гориш. Ако не те разпъват, вяра нямаш. Кръстът, на който си разпънат, трябва да поклъне, да цъвне и плод да даде. Това показва, че вярата ти е Божествена. Според мене, кръстът е лърво, което се посажда, за да даде плодове. Ще минеш през всички страдания — от най-малките до най-големите. Ще видиш великите пътища, през които Бог прекарва хората.

Като минеш през закона на надеждата, благославяй Господа. Като минеш през закона на вярата, благославяй Господа. Като минеш през закона на любовта, благославяй Господа.

Използуй условията, които ти са дадени на физическия свят. Използуй условията, които ти са дадени в духовния свят. Използуй условията, които ти са дадени в Божествения свят.

Учители и ученици, приемоте любовта! Всякога и навсякъде благославяйте Господа.

Благославяйте всички, които служат на Бога.

Благославяйте всички хора — грешни и праведни.

Благославяйте и онези, които се отдалечили от Бога. Божията милост да дойде над всички.

Служете на Бога!

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

26. Утринно Слово от Учителя, държано на 27 март, 1938 г. София. — Изгрев.

Под тебе и над тебе

Т. м.

Ще прочега една неразбрана глава от Исаия (60). Тя е била на времето си неразбрана, неразбрана е и сега. Ще я прочета, без да я разберете.

„И славата Господня изгря на тебе.“

Животът, сам по себе си, е велика загадка. Не мислете, че когато казвате, какво нещата са незнaйни, всъщност, са незнaйни. Това, което е незнaйно за едното, знaйно е за другото. Това, което детето не знае, бащата и майката го знаят. Изобщо, който седи по-високо, знае повече от онзи, който седи по-ниско. Защо идат изпитанията в живота? Има едно мистическо тълкуване на въпроса. Човек се изпитва по единствената причина, да знае, кой е под него, и кой е над него. Така той се учи да различава нещата. Това, което е над него, носи светлина; това, което е под него, носи тъмнина. Като сгрешил, ти обръквал нещата: считал тъмнината за светлина, а светлината за тъмнина. Ще опиташ, кое от двете е верно. Щом искаш да победиш това, което е над тебе, ти ще бъдеш победен. Ако искаш да победиш този, който е под тебе, той ще бъде победен. Това, което е

над тебе, е Божествено. Следователно, на Божественото ще се подчиниш. Също така, ти можеш да вярваш на това, което е над тебе. Не може да вярваш на това, което е под тебе. То е извървян път и колкото прах е имало, ти си го погълнал. Какво ще вярваш в този път, който си изминал вече? Може да вярваш в пътя, който ти предстои да минаваш. Без да съзнаваш, ти вярваш в мъдростта, която те ръководи. Онова, което тя може да направи за тебе, е за твое добро. Тя никога не злоупотребява с твоето доверие. — Защо Господ е направил така света? — Тсва не е ваша работа. Колкото и да ви говори Господ няма да Го разберете. — Защо раждат жените? — Как ще отговорите на този въпрос? — Не може ли да не раждат? — Може, но с това въпросите свършват.

Запитали веднъж Паганини, може ли да свири на три струни. Той дал концерт и свирил на три струни. Пак го запитали: Може ли да свириш на две струни? — Мога. И той свирил на две струни. — Ами на една струна можеш ли? Свирил и на една струна. — Ами без струни можеш ли да свириш? — Може и без струни. Всички очаквали с нетърпение да го чуят, но той не се явил. Наистина, изкуство е да свири човек на една струна. Колкото и да е голям майстор, на две струни ще свири по-добре; на три, на четири струни ще свири още по-добре. Ако свириш на инструмент с 25 хиляди струни, ще излезе нещо много хубаво. Обаче, кой може да свири на толкова струни? Каква памет се

иска за това? Даже на 200 струни не се свири лесно. Колкото повсече ви говоря в този дух, вие ставате все по-неспокойни. Защото и вие, като малките деца, търсите лесния път, искате да разберете всичко изведнъж.

При елин богат човек отишъл един апаш, голям виртуоз в изкуството си. Богатият му казал: Чувал съм за тебе, че си владееял много изкуства. Покажи ми едно от тях. — Мога да ти покажа, но очите си ще затвориш само за пет минути. — Ще направя, каквото искаш. Богатият затворил очите си. В това време апашът, с голяма сръчност, обрал всичкото му злато и скъпоценности и изчезнал. Същото става и в живота. Когато искате изведнъж да се домогнете до истината, непременно ще ви оберат. Какво научи като те обраха? Ще кажеш, че поне поумня. — Въпрос е, дали си поумнял. Да те обере такъв виртуоз, това е изключителен случай. Ако богатият нямаше желание да научи едно от изкуствата на апаша, не щеше да пострада. Той щеше да бъде с отворени очи и да следи, какво прави апашът.

Ще ви приведа още един пример с комен-тarii. Един крайно беден човек, отегчен от живота си, постоянно се молел на Господа, да го избави по някакъв начин от беднотията. Молитвата му била чута. Един ден дохожда при него човек, който му донася торба със злато, тежка десет килограма. Той му казал: Вземи тази торба и разполагай с нея, както искаш. Беднякът се зарадвал, благодарил на Бога и

си казал: Най-после, тури се краи на бедността. Весел и доволен от положението си, той нарамил торбата със злато и тръгнал с нея, да я скрие някъде на сигурно място. Дошъл до една дълбока река, с много тясно мостче, едва единият крак да стъпи. Стъпил на мостчето, но кракът му се подхлъзнал, и той паднал в реката. Апашът, който го следел заради парите, веднага се хвърлил във водата да го спаси: бързо снел торбата от гърба му, извадил го от водата и офейкал със златото. Кой от двамата е направил добро: който подарил торбата със златото на бедния, или апашът, който го спасил и задигнал торбата. Според мене, апашът е по-добър, а дарителят е по-умен. — Защо? — Ако апашът не беше добър и не знаеше да плува, бедният щеше да се удави под тежестта на торбата със златото. Ако дарителят не беше умен, нямаше да изпълни Божията воля. Той знаеше, че бедният ще изгуби торбата си, но изпълни волята на Бога, Който искаше да усили вярата на бедния. Последният благодари на Бога и за златото, и за апаша, който дойде на време да го извади от водата. Като видя, че се дави, той каза на апаша: Моля ти се, вземи торбата за себе си, само спаси живота ми. Ще кажете, че дарителят и апашът се наговорили. И това е възможно. Има ли нещо лошо в това, че апашът освободил бедния от торбата със златото? — Нищо лошо няма. Преди всичко това е подарък, бедният не е спечелил парите с труда си. Все едно, че той

натоварил магарето си да носи торбата му и после го разтоварил. Има ли нещо престъпно в това? Апашът казва: Аз показах изкуството си, като добър плувец. От друга сграна, пожертвувах живота си за бедния, затова на мене се падат парите. Ако той беше умен, щеше да задържи парите си. Той нямаше да минава през толкова тесен мост, да рискува и живота си, и парите. Следователно, той не заслужава тези пари. Много такива случаи има в живота.

Срещате млада, красива мома. Гледате я и се възхищавате на красотата ѝ. Бог ѝ дал голямо богатство — красота. Тя разполага с магическата пръчица. С красотата си тя може да помага на хората: да ги утешава, насърчава, да повдига духа им. По едно време в ума ѝ дошла мисълта да се жени, да си намери един възлюбен. — Защо иска да се жени? — Да има кой да я храни. Ще се ожени, но какво ще остане от нейната красота след десет години? Нищо няма да остане. Като роди няколко деца, тя ще изгуби красотата си. И кравата, като се отели няколко пъти, за нож става. Господарят и се отказва да я храни. Той казва: Тази кравка вече не дава мляко, ще я заколя, да използвам месото и кожата ѝ. Кравката е добра, докато дава мляко. Тя е добра за онези, които използват млякото ѝ, но не и за себе си.

Днес повечето хора живеят с философията на младата мома, която иска да се жени, и с философията на търговеца, който използва кра-

вата докрай. Аз наричам тази философия „ледена философия“ и уподобявам тази философия на замръзнало блато. Каквато е водата на блатото, такъв е и ледът. — Може ли да се очисти блатото? — Може, но след като се стопи ледът. Тогава водата ще се утаи и ще се избистри. Друг начин няма. Живоът на сегашните хора, поради сгъстената материя, не е нищо друго, освен заледяване, т. с. замръзване на водата. Техният живот не е още организиран. В този смисъл, организираният живот не умира. Това, което не се топи и не умира, е организирано. Това, което гори и изгаря, е неорганизирано. Хората се смущават от много неща. Това е в реда на нещата. Щом живеят в неорганизиран свят, естествено е да се смущават. Имаш къща, но един ден я изгубваш. Къщата е твоето тело. Можеш ли да разчиташ на него? Дете си, растеш, радваш се на живота. Всички казват: Голям юнак ще станеш. Колко голям ще станеш? — Най-много два метра. Не можеш да станеш като планинага. Колко силен ще бъдеш? Ще носиш 100, 120 или най-много 250 кгр. товар. Това се случва рядко. Има атлети, които могат да вдигат с една ръка кон с кончето. Обаче, това са единици. Досега не съм срещал човек, който може да вдигне един тон тежест. В бъдеще може да се явят големи юнаци, но те ще разбират законите на материята.

Що е реалност? Какви качества има тя? — В нея има нещо неизменно. И в човека е реално само онова, което не се изменя. В този

смисъл, корените не са реални, и клонеге — също. Листата, цветовете и плодът са нереални, защото те се изменят. Наистина, листата, цветовете и плодовете на дърветата окапват, клоните и корените пък изсъхват. Дървото може да живее 4—5 хиляди години, но, в края на краищата, и то умира. Кое е реалното в дървото? — Семката. — От нея излиза преходната реалност. На какво отговаря семката в човека? — На душата и на духа. От тях излизат умът, сърцето и всички дарби и способности в човека. Ние сме дошли на земята да учим делата на Бога, Неговите пътища. Той ни се явява чрез тях. Който не е дошъл до това знание, той пита: Кой създаде Господа? Този въпрос не е на място, не е разумен. Да допуснем, че си отговориш на този въпрос, веднага ще се яви друг въпрос: А кой създаде Твореца на Бога? Чрез такива въпроси ще дойдеш до една безконечност от въпроси. Така ще дойдете до философията, според която вселената се развива в две противоположни възможности, като безкрайно голяма и безкрайно малка. Значи, една част от материята на природата се увеличава, а друга — се намалява. Малките части непрекъснато се намаляват а големите постоянно се увеличават. Когато едните и другите достигнат до крайния предел, те се съединяват: голямото се хваща за опашката на малкото, а малкото се хваща за главата на голямото, — Какво става после? — Става това, което и с нас е станало.

Колкото и да се говори за голямото и малкото, вие нямате ясна представа за тях.

Учените говорят за светлината, за звука, но малцина разбират тяхната същина. Говори се за разстоянието на звездите и планетите от земята, но и това мъчно се схваща. Как ще измерите разстоянието на една звезда от земята, за която се казва, че светлината ѝ достига до земята за един милиард години? Говори се и за звука, но виждате ли трептенията, които го произвеждат? Знае се, обаче, че всяко трептене на въздуха се възприема от ухото, като звук. Като се съединят 32 трептения, те се организират и се чуват като един тон. — Кой е основният тон на живота? Как се образуват тоновете? — От съчетанието на различен брой трептения. Значи, те се образуват от съединяването на 32 трептения нагоре. Колкото по-малък е броят на трептенията, толкова по-гъста е материята. Във връзка с материята се говори и за измеренията. Колкото по-голямо е измерението, толкова по-дребни са частиците на материята. Например, в първото измерение частиците на материята са по-едри, а в четвъртото, петото и нагоре — частиците на материята са по-дребни. Изкуство е да минава човек от по-долното измерение в по-горното. Това значи, да минаваш от студа в топлината, от безлюбието — в любовта. Ако си в пустиня, дето всичко е замръзнало, как ще задоволиш жаждата си? — Ще стопиш леда с топлината си и ще го превърнеш във вода. Любовта е сила, с която ва-

дите соковете от земята. Любовта не е чувствуване, тя е сила, която внася живот, здраве, знание и светлина в човека. Бог ни се изявява чрез любовта. При сегашните условия, любовта е най-достъпната форма на живота.

Питат: Де е Бог? — Навсякъде: и в светлината, и в тъмнината; и в доброто, и в злото. Ние ходим в Божия свят, но не сме доволни от него, не вярваме в това, което ни се дава. Зеделец си, посял си нивата, но се безпокоиш, не вярваш, че Бог ще го възрасти. Безпокоиш се, дали ще има достатъчно дъжд, да порасне житото. Безпокоиш се, дали ще узрее, и какво количество ще излезе. Ако с малко, безпокоиш се, че не можеш да напълниш хамбара си. Живеете в Божествения свят, а само за ядене и пиене мислите. Кръчмарят и земеделецът се безпокоят, какво ще бъде гроздето, ще даде ли много вино. В това отношение, вие приличате на красивата циганка, която се оженила за царския син. Тя живяла в дворец, но била недоволна от живота си. Казвала си: Всичко имам, но хлябът не ми е вкусен. — Защо? — Защото нямала възможност да си прави хляб от изпросено брашно. Този хляб ѝ бил сладък. За да задоволи вкуса си, тя, отвреме-навреме, взимала от най-хубавото брашно и го сипвала на десетина места в стаята. С торба, препасана през кръста, тя обикаляла купчинките брашно и си взимала по малко. Като напълвала торбата, тя си представяла, че брашното е изпросено. После си казвала: Ето, това е сладък хляб! И вие

правите същото: живеете в царски дом, но ходите от къща на къща да просите брашно, да си направите изпросен хляб.

При един американски милионер в Ню-Йорк, отишъл един апаш да му иска пари. Като влязъл в кантората, веднага се отправил към него с думите: Изеднико, искам от тебе една голяма сума. Няма само ти да ядеш и пиеш. — Ти не ядеш ли, не пиеш ли? — Ям и пия, но ти имаш много милиони. Милионерът му казал: Седни да направим сметка, колко пари ти се падат. Прав си, че милионите не са мои. Те принадлежат на всички християни. Аз имам 500 милиона долари. На земята има около 500 милиона християни. Значи, на всеки християнин се пада по един долар. Ти си християнин. Ето, вземи твоя долар. Нека дойдат останалите християни да си вземат своя долар. Питам: Имате ли право да гледате на хората като изедници и да искате парите им? Щом търсите справедливост, ще се задоволите с един долар. Ако в България отидете при един български милионер, той трябва да има шест милиона лева. В България има шест милиона жители, значи, на всеки се пада по един лев.

Много стремежи имат хората, и всеки стремеж е на мястото си. Обаче, начинът, по който човек иска да постигне стремежите си, не е правилен. Стремежът да се облечеш добре, с хубав костюм е на място, но да имаш десетина костюма, и всеки ден да сменяш, този стремеж не е правилен. Какво е нужно на човека в

един живот? Една сестра ми казва: Учителю, помогни ми, че няма да издържа. — В какво не може да издържи: В знанието, в товара, или в любовта? Друг брат ми пише: Учителю, помагай, ще се самоубия. Мисля си: Какво иска този брат? Иска да му помогна, но не пише, от какво се нуждае. Той е доста страхлив, не може да понесе това, което му е дадено, а ще се самоубие. Голям герой иска да стане! Да се самоубиеш, това е геройство. Малкото страдание не може да понесе, а иска голямото — да се самоубие. Това е лъжа. — Какво представя самоубийството? — Голямо геройство. Невидимият свят съди самоубийците, като страхливци. Те се самоубиват, а после започват да охкат. Паднеш на земята, удариш се и започваш да охкаш. Това е страхливост. Де остава вашето геройство? Който иска да се самоубие, по-добре да отиде на фронта, други да го убият. Нека отиде на война, да освободи народа си! Нека отиде да работи за другите хора, да ги освободи от робство.

Сегашните хора се молят на Господа, Той да работи за тях, а те само да ядат и да пият. Това не е молитва. Ученикът на новото учение трябва да бъде доволен и от най-малкото. Който се задоволява с най-малкото, той е истински човек. Това е закон, който работи навсякъде в природата. Заровете един голям камък в земята и вижте, какво ще стане с него. Посейте едно семе в земята и вижте, какво ще излезе от него. След няколко години то ще се

превърне в голямо дърво, милиарди пъти по-голямо от семето. — Кой човек се самоубива? — Който е недоволен от малкото. Няма човек на земята, който при известна мъчнотия да не е пожелал да се самоубие. И Толстой пише за себе си, че, като играл веднъж комар, изгубил 12,000 рубли. Понеже се намерил в голямо затруднение, той се молил на Бога да му помогне по някакъв начин. Той обещал, че ако Бог му помогне да спечели една сума, да си плати дълга, никога вече няма да играе на комар. Един приятел му дал една рубла, и той започнал играта. Действително, той спечелил 12,000 рубли, платил дълга си и оттогава никога не престъпил обещанието си. Какво печели човек от играта на комар? Не само че не печели, а губи.

И досега още хората се държат за старото, не са свободни. Не смесвайте старото учение с новото. Някои казват, че ви проповядвам това, което едно време се е проповядвало. Вие не говорите истината. Няма защо да ви уча на стари работи, нито да ви уча на това, което едно време сте учили. Аз не говоря за това, за което Христос е говорил. Днес аз говоря за неща, за които никой не е говорил. Който дойде след мене, и той ще говори за съвсем нови неща. Изобщо, всеки, който иде от Бога, говори нещо ново. Всеки говори върху въпроси, за които никой преди него не е говорил. Защо ще изнасяте, какво казал Христос, или какво казал Учителят. Така говорил Учителят преди две хиляди години, така говори Учителят днес.

Не разделяйте Учителя, не делете и Христа. Говорите за стария Христос и за новия Христос. — Няма стар Христос, няма и нов Христос — един е Христос. Един е Бог в своите прояви. Така разбирам аз. Божественото е вечно младо, вечно ново. Бог се е проявил в миналото, проявява се сега, ще се проявява и в бъдеще. Пазете убеждението, с което сте родени. Един брат се оплакваше, че го следели, да видят, какви убеждения има. Ще кажат, че е окултист. Това е човешко тълкуване. Човек не се ражда нито християнин, нито окултист. Това са имена, с които впоследствие го кръщават. Човек се ражда човек, както рибата се ражда риба, а птицата — птица. Човек стъпва на земята, рибата плува във водата, а птицата хвърчи във въздуха. Всеки се проявява такъв, какъвто е роден. Дойде някой при мене и казва: Ще ме извиниш, малко съм сприхав. — Нищо, аз пък съм спокоен. Колкото е ценен човек като сприхав, като лош характер, толкова е ценен и като спокоен. Някога е нужен човек със сприхав характер, а някога е нужен кротък човек. Всеки на мястото си ще свърши известна работа. Сприхавият ще свърши работата бързо, а спокойният — бавно.

Новото се заключава в това, което Бог е вложил в човека. Закон е: Всеки ден проявявай вложеното в своята душа. Дойде ти една добра мисъл, едно добро желание, не го отлагай. Щом е Божествено, трябва да се реализира. Пробуждаш се сутрин, но ти се спи. Не-

що отвътре ти казва: Стани! Ти се потриваш, не ти се става. Не, стани, измий се и не философствуй. След това, направи си молитвата и благодари за всичко, което ти е дадено. Молитвата е най-красивата работа. Молитвата е слизане от заледения планински връх в долината. Докато си на върха, ще мръзнеш и гладен ще стоиш. Като слезеш в долината, в Божествената градина, там ще се нахраниш и ще благодариш за благата на живота. Това е молитвата. Да отвориш Библията и само да четеш и да философствуваш, това не е молитва. Вземи каква и да е книга, прочети я и благодари на Бога, че е пратил учени хора на земята, да пишат такива книги. Прочети нещо от книгата, затвори я и пак благодари. Да благодарим за всичко, което срещаме в живота си.

Желая ви тази година да се научите да благодарите. Не търсете щастието, но благодарете за всичко. Не говорете за любовта, докато не я познавате. Това, което вие наричате любов, не е любов. — Обичам този човек. — Не говориш истината. Да обичаш някого, това значи, в даден момент да направиш за него всичко, което правиш за себе си; да направиш за него това, което Бог прави за тебе. Бъди последователен в себе си. И аз мога да кажа, че обичам кокошката, но каква е тази обич? И аз обичам плодовете, но това е обикновена любов. — Обичам някого. — Това са старомодни думи. От тази любов хората умират. Всички ще умрем от старата любов. Предупреждавам ви:

Ако в нас не влезе новата любов, всички до един ще измрем. Ще умрем, т. е. ще влезем в по-долен свят, дето ще страдаме повече. Животът ни ще се влоши десет пъти повече, отколкото е сега. Защо ще слезеш долу, като червей, и там да страдаш? И сега имате страдания, но трябва да се новородите, да се освободите от страданията. Да се новородиш, това значи, да се качиш на десет стъпала по-високо, отколкото си бил. Желая ви да се качите десет стъпала по-горе, а не да умираете. Казваш: Аз съм роден. — Ще проверя. Ако утре - друг ден те носят на носилка, не си още роден.

Наскоро замина за онзи свят един наш брат поет. Питат ме, къде е той сега, какво е положението му. Аз нямам намерение да ви разказвам чуждите работи. Как е той на онзи свят, това е интимен въпрос. Как е живял този, онзи, как живее сега, това е запечатана книга. Нямам право да я отпечатвам и да чета от нея. Можете ли да си представите, какво значи да се доближиш до едно тело, нагрято до 45 милиона градуса? Ако е нагрято до 40° — 50°, до 100° или до 3 — 4 хиляди градуса, както и да е. Тези температури са измерени, но за повече няма инстумент. Как ще измерим 45 милиона градуса? Това е работа на бъдещето. Един ден ще дойдете до тази топлина, защото увеличаването на температурата има отношение към пречистването на живота. Как ще се справите ако дойде някой да ви кори? На колко съм помагал, за колко съм се молил и след това се

обявяват против мене. Мнозина постъпват хитро. Дойдат при мене, искат да се моля за тях, значи, да им стана майка, да ги храня. Това няма да направя. На такива казвам: За тебе не мога да се моля, но мога да те науча, как да се молиш.

Христос казва: „Не се моля за света, но се моля, Отче, за тези, които ми даде.“ И на вас казвам: Молете се за онези, които Бог ви е дал, а не за света. Някои сестри и братя искат да се молят за България, за цялото човечество. Вие не сте оправили своята работа, че за цялото човечество ще се молите! Това е щеславие. Новото учение изисква от вас да изпълнявате волята Божия. Всеки ден си пожелавайте, да дойде Царството Божие на земята и да работите за Божието име и за Неговата слава. Това да бъде вашият идеал. Като свършите тази работа, тогава мислете за себе си. Щом си ученик на новото учение, ти ще останеш на последен план. Ти ще работиш за Господа, а Той ще работи за тебе. Каквото Бог ти даде, то е твое право. Досега хората са работили за себе си, благодарение на което са дошли до безизходно положение.

Казано е: „Ако не се отречете от себе си, ако не приемете новото разбиране, вие ще се намерите в положението на Ананий и Сапфира. Те пожертвуваха всичко, но после отделиха и скриха една малка част за себе си. Апостол Петър го запита: Ананий, това богатство не беше ли твое? Ако дадеш нещо от себе си,

всичко дай. Ако не даваш, нищо не давай. Вие искате да служите на Господа, но не сте готови да пожертвувате всичко за Него. От Него искате всичко, а вие не давате всичко. Значи, не сте готови да направите една жертва, благоугодна на Господа. Някои са готови само на думи за изпит, иначе приличат на младия брат, който казва: Учителю, или ми помогни, или ще се самоубия. Значи, не може да издържи изпита си. Аз виждам, че той е голям страхливец. Казвам му: По-добре се ожени. Щом е дошло до самоубийство, това показва, че в него има нещо, което се отказва. По-добре убий злото в себе си. Мушни с ножа злото в себе си, отколкото — сам себе си. Имаш едно ненаситно желание. Мушни го! Мушни всичко лошо, отрицателно в себе си, а работи за доброто. Мислите ли, че по друг начин може да се поправи светът? Хората отиват да гласуват за една или друга партия, но това оправя ли света? Вие само гласувате, но не знаете, как ще дойде Царството Божие на земята. Онзи, за когото си гласувал, ще му кажеш: Аз дадох гласа си за тебе. Ти ще бъдеш депутат и няма да лъжеш. Ще работиш за доброто и за свободата. За тебе има още пет хиляди гласа. Тези пет хиляди души трябва да се изредат и да му кажат, че са гласували за него; че искат да върви той в правия път. Ако се отклони от пътя, от дадените бюлетини за него, ще направят въже, на което ще го обесят.

Герои са нужни на света, да проявят любовта си. Само любовта ще ви направи свободни, силни. Само силният може да търпи. Само силният може, като Христа, сам да се предаде. Тогава всички Негови неприятели се качиха на гърба Му и Го питаха: Познаваш ли ни? Всичко, което проповядваше, не е верно и няма да се сбъдне. Христос се разтърси, и те паднаха на земята — Той отгоре, те отдолу. Той ги запита: Сега познавате ли, кой съм аз? Както аз пострадах, и вие ще пострадате. Светът трябва да пострада, за да покаже Христос пътя, по който човечеството ще върви. Това няма да се постигне лесно. Христовата кръв тече, и вашата кръв ще тече. Може да се намери някой да ви носи кръста, но гледайте, вие да се качите на гърба на противниците си, те да останат отдолу, да не се засият. Силен е онзи, в когото Бог живее.

Желая на всички да възкръснете и да кажете на ония, които са под вас: Слушайте онова, което ние ви казваме, както ние слушаме и изпълняваме Божията воля.

Желая ви да слушате онова, което Бог отгоре ви говори. Приемете Божията заповед и я предайте на онези под вас.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

„

27. Утринно Слово от Учителя, държано на 3 април, 1938 г. София. — Изгрев.

Даде ми се всяка власт

Размишление.

Ще прочета 28 глава от Евангелието на Матей.

Христос казва: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята.“

Не е добре да бъде човек слаб; не е добре да бъде болен; не е добре да бъде ограничен в живота си. Сгремежът на всяко живо същество, колкото и малък да е, се заключава в желанието му да живее. Възгледите на хората за живота са различни, но желанието им да живеят е едно и също. То е Божествен импулс. Това е и желанието на Бога да се прояви. Той живее в човека. Следователно, когато се казва, че човек трябва да бъде безсмъртен, това подразбира, да стане той Божествен. Хората умират по единствената причина, че Божественият живот не се е вселил в тях. Затова, именно, човешкият живот е кратък. На земята човек не може да постигне това, към което се стреми. Например, той не може да бъде щастлив, той не може да разполага с онази сила, с която да урежда работите си.

Нов живот е нужен на хората. В какво се изявява новото? — В следните думи на Хри-

ста: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята.“ Преди да Му се даде тази власт, Той премина през големи изпитания. И Христос трябваше да се изпита, да се види, доколко Той е верен на Бога. Който иска да изпълнява Божията воля, непременно се изпитва. Тогава ще му се даде всяка власт. Властта е вътрешен процес. Да имаш власт, това значи, да станеш господар на своя ум, на своето сърце и на своето тело. Само така, каквото изработи човек, ще бъде разумно и добре направено. То ще има пред вид самия него и неговите ближни. Всички искат да бъдат умни, богати, силни. Силата на човека се определя от великия закон на Битието. И за извора се казва, че е силен, бързотечащ. За водата на щерната не може да се каже, че е силна; напротив, там водата е в застой. Силно е слънцето, което дава светлина; силен е огънят, от който излиза топлина; силен е човекът, от ума на когото излиза светлина. Той може да упътва хората в правата посока. Ако в един дом, между членовете се яви недоумение, там всички страдат. — Защо? — Няма светлина. Щом майката и бащата не се разбират, и децата страдат. Неразбирането между хората гаси светлината на техните умове.

Един човек имал в градината си стотици охлюви, които отглеждал за продаж. Един ден той искал да направи опит с тях, да види, какви възприятия имат те от външния свят. За да не излизат вън от оградата на градината, той поставил на пътя им електрическа

жица, през която минавал слаб ток. Всяка сурин градинарят наблюдавал, кои от охлювите се опитвали да минат през жицата. Всеки охлюв, който минал веднъж, още отдалеч се отклонявал от пътя. Той турил знак на тези, които минали през оградата. Той си извадил заключение, че нито един от белязаните охлюви не се опитал да мине втори път оградата. Ще кажете, че охлювът е глупаво същество. — Глупав е, но от една опитност не престъпва вече закона. Те си казват: Тази градина ни е достатъчна; няма защо да се впускаме в широкия свят. И ние сме в Божествената градина. Ако искаме да излезем вън от нея, не ни очаква добро. Някой не иска да живее на земята. Де ще отиде? Може ли да отиде от земята до слънцето?

Сегашните хора са изгубили първичната мярка за връзката си с Бога, т. е. с любовта. Казано е, че любовта ражда живота; дето е животът, там са и благата. — Кога хората не се разбират? — Когато живеят в недоимък. През деня, на светло, хората не се спъват, но вечер често се спъват. Значи, при недоимък на светлина, всеки може да се спъне. Ако изтеглите въздуха от една стая, хората ще почнат да се задушават. И тук има недоимък. Ако лишите хората от храна, те ще страдат пак от недоимък. Значи, в органическо отношение, човек трябва да има здрава храна, а в умствено отношение — трезва, права мисъл.

Често хората спорят по въпроса, кой е на правата страна. Според мене, прав е само онзи, който обича Бога и Му служи. Това е закон, на който всички, големи и малки, се подчиняват. Който не обича Бога и не Му служи, той не е на правата страна. Който обича ближния си, той е на правата страна. Който обича себе си, и той е на правата страна. Да обичаш себе си, това значи, никога да не си пакостиш; никога да не си създаваш лоши навици; да не допускаш в ума си нито една лоша мисъл; да не допускаш в сърцето си нито едно лошо чувство и нито една лоша постъпка във волята си. От това гледище, който не спазва тези правила, той не обича себе си. И тъй, не можеш да обичаш себе си, ако не обичаш Бога. Ние живеем благодарение на това, че Бог ни обича. Ако Той не ни обичаше, ние щяхме да умрем. Без любовта на Бога няма условия за живот. Понеже живеам, ние виждаме великата Божия любов, която се излива върху нас. Мнозина си купуват лотарийни билети с цел да спечелят милиони, но много често нищо не печелят. Има едно дружество на Божията Любов, от което всеки може да си купи билет. Там всички билети печелят. В човешката лотария малко билети печелят, а в Божествената — всички до един. Въпреки това, малцина си купуват билети от тази лотария.

„Даде ми се всяка власт на небето и на земята“. Сегашният свят минава през голяма криза: индивидуална, семейна, обществена, об-

щочовешка. И земята претърпява едно видоизменение. Никой не е господар на себе си; никой не може да избегне тази криза, но каквото става, всичко е за добро. Който не разбира законите на живота, на цялото Битие, се смущава. Много естествено: той живее отгоре на леда. На леда хората могат да се забавляват, но не и да орат, да сеят и да жънат. Когато ледът се стопи, водата се използва за поливане на градини и ливади. Тогава започват да цъвтят цветята, плодните дървета да зреят. По-добре е да се топи ледът, отколкото водата да замръзва. Ние сме дошли до фазата, когато ледът е започнал да се топи. Това се дължи на Божията Любов. Бог слиза на земята да тури нов ред и порядък. Затова е казано, че всяка власт е от Бога дадена. Има една сила в света, която е по-голяма от силата на оръжието. Има една сила, по-мощна от силата на взривните вещества. Какво ще кажете за онази сила, която може да приспи една армия от 50 хиляди души? Що е смъртта? Не е ли такова приспиване? Понеже не изпълняваме това, което Бог ни казва, най-после, Той сам идва и ни приспива. В известно отношение, човек проявява голямо лакомство за пари, за богатство.

Един рибар намерил кост от човешко око и го занесъл да го продаде на царя. Царят го попитал, колко пари иска за окото. Рибарят казал: Толкова злато, колкото тежи окото. — Лесна работа! — казал царят. И той турил една жълтица на едната страна на везните, а на другата

страна — окото. Но везните не мръднаха. Турили още много жълтици, но везните пак не мърдаха. Царят се намерил в трудно положение. Най-после той се сетил за един мъдрец и заповядал да го извикат. Като дошъл той, царят му разказал всичко и го попитал, какво да се прави. — Лесна работа, — казал мъдрецът. Сипете малко пръст на окото. Щом турили пръстта, окото веднага олекнало. Така царят заплатил на рибаря само една жълтица за окото.

Какво ви очаква днес? — Малко пръст. Понеже сте неблагодарни и недоволни от живота, ще сипят малко пръст върху очите ви и ще станете доволни. Това е неразумно разрешаване на въпросите. Не е нужно да умре човек, за да научи истината. Тя се учи при любовта в училището на земята. Човек е дошъл на земята да служи на Бога, на своя ближен и на себе си. Разумният живот включва три неща: да познаеш Бога чрез любовта — великото благо на живота. После, да познаеш ближния си пак чрез любовта. Най-после, да познаеш себе си. „Познай себе си!“ Така са казвали още старите гръцки философи. Сегашните хора обичат себе си, но не са минали през първите два закона. Предстои им да се качват нагоре: от третия закон — любов към себе си, да минат към втория — любов към ближния, а оттам към първия — любов към Бога. Този е еволюционният път на развитие. Бог живее в нашата душа и в нашия дух. Следователно, като познаеш Бога, ще почувствуваш такъв мир и радост в себе си, които ще

осмислят твоя живот. Любовта към ближния е пъпка, която започва да се разпуква и цъвти. Тази любов дава условия на пъпките да цъвят и зреят. Божията Любов дава живот. Любовта към ближния дава условия за цътене и зряне на плодовете. Любовта към себе си е узрял плод. Това е човек с убеждение, който знае, че има една сила в света, наречена Бог. При всички грешки на хората, Той седи тих и спокоен, само наблюдава, без да говори. Така, Бог проявява своята любов. Каквато грешка и да направиш — в умствения, чувствения или физическия свят, Той казва: Изправете грешката си!

„Даде ми се всяка власт на небето и на земята.“ Това е новото в света. Всеки се бори за тази власт. — С кого се бори? — Със смъртта. Всеки е насочил дългобойните си оръдия срещу нея. Време е вече човек да победи смъртта, да не бъде нейн роб. Който е роб на смъртта, той не може да бъде свободен. Тя е заробила, както отделния човек, така и обществата, и народите. Много народи е покосила тя, и още много ще коси. Ако и нашата земя не възлюби Бога, и тя ще изчезне. Обаче, земята признава Бога и Го слуша. По Негова заповед тя се движи около себе си и около слънцето. И слънцето признава Бога. Каквото Той му заповядва, всичко изпълнява. Той му заповядва да изгрява и да носи благословение на всички живи същества. Да бъдем като земята, да се въртим около своята ос и право да мислим! Да бъдем като слънцето, щедро

да раздаваме богатата, които Бог ни е дал. Казано е в Писанието: „Така да просветнаг делата ви пред човеците, че като ги видят, да прославят Отца вашето, Който е на небеса.“

Приемете властта, която Бог ви дава чрез любовта. Научете се да любите Бога! Научете се да любите своя ближен! Научете се да любите и себе си! Това е новото. Само така ще имате ново разбиране, нова култура. Тогава, като се срещнат двама души, няма да се гледат като неприятели, но като братя, които служат на един Бог. Само тогава хората ще разберат, че светът е създаден за тях. И животът им ще се осмисли. При това положение, разсъжденията на философите за Бога, дали Той съществува, или не, ще пропаднат. Човек чувства това по вътрешен път. Той е свързан с физическия свят чрез телото си, с духовния — чрез чувствата си, а с Божествения свят — чрез онова, което дава от себе си. Човек взима повече, дава по-малко. Той се страхува да бъде щедър. Трябва ли планинският извор да се страхува да дава? Колкото повече дава, толкова повече се излива Божието благословение.

„Даде ми се всяка власт на небето и на земята.“ Идете и проповядвайте не от страх, но от любов и кажете: Даде ни се всяка власт да мислим добре, да чувствуваме добре и да постъпваме добре. Който не върви в правия път, ще се намери в положението на турците през земетресението. Земята се разигра, и цели 38 села загина-

ха. Ако хората се откажат да служат на Бога, цялата земя ще се разиграе, и то така, че помен няма да остане от сегашната култура. Кой ще спечели тогава? Аз не бих желал земята да се разиграе. Какво ще стане с колата, ако луд кон я кара? Той ще се разлудува, но от коларя и хората в колата помен няма да остане.

Пазете се от крайните резултати. Казваш: Не ми се живее, ще се самоубия. — Внимавай, че лудият кон те кара. Той е без гем и на лош край ще те изведе. Защо ще се самоубиваш? Бог не те е създал да се самоубиваш, нито да правиш зло на своя ближен. Той ти е дал всяка власт и те е пратил на земята да Го прославиш.

Питате: Жив ли е Христос? — Жив е. Той е толкова силен, че ако дойде на земята втори път, никой не би могъл да Го разпне. Преди две хиляди години Го разпнаха, тогава се намери дърво за Него. Обаче, днес Христос е толкова голям, че не може да се намери съответно дърво, на което да се разпне. Кое дърво да извикат днес да послужи за разпъването на Христа, непременно ще се откаже. — Защо горят дърветата? — По единствената причина, че послужиха за разпъването на Христа. Всички хора, които разпъват Христа в себе си, ще горят като дървата. Това са страданията, през които минава цялото човечество. Всички, които дават път на Христа в себе си и признават, че Той е възкръснал, ще се ползват от благата на живота.

Човек е дошъл на земята не да се откаже от живота, но да придобие живот и да получи своето наследство — Божията Любов. Наследството на човека е Божията Любов, Божията Мъдрост, Божията Истина. Наследството на човека е животът, знанието и свободата.

„Даде ми се всяка власт на небето и на земята.“ — Защо Му се даде тази власт? — За да бъде щастлив и Той, и всички онези, които вярват в Христа и обичат Бога.

Желая ви, властта, която Бог ви е дал, да я употребите за ума, за сърцето и за душата си.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

28. Утринно Слово от Учителя, държано на 24 април, 1938 г. София. — Изгрев.

Даром давайте

Размишление.

Ще прочета 10 глава от Евангелието на Матей.

„Даром сте взели, даром давайте!“

Всеки знае, кога се дава нещо даром. Когато младата мома се жени, тя дарява близките си, дава дар без пари — даром дава. И сватбарите, от своя страна, дават дар на невестага, кой каквото може. Тъй щото, тя дава даром, и те дават даром. Единственото нещо, което всякога дава даром, е любовта. Другите неща не дават даром. Следователно, всяко нещо, което иде от любовта, даром се дава. Това е вътрешен закон, вътрешно правило. Щом не даваш нещо даром, то не произлиза от любовта. Ако нещо не ти се дава даром, не го изисквай. То не е дадено от любов. Само любовта дава доброволно. Всяко нещо, дадено насилствено, без любов, произвежда противоречие.

Казват, че животът е дар от Бога. Значи, и той се дава даром. Въпреки това, с проявата на живота, явява се една вътрешна борба. Това се наблюдава в цялата природа. Тази борба е неизбежна. Благодарение на нея, живите същества едни-други се ограничават. Котката огра-

ничава мишката, змията ограничава жабата, а човек ограничава всички. Няма живо същество в природата, което човек да не е ограничил.

Един от основните закони на живота гласи: Всичко, което си приел даром от Бога, даром ще го дадеш. Като дойдеш до любовта, ти започваш да си правиш сметки, да подчъртаваш, че обичаш даден човек. Това е неразбиране на любовта. Няма защо да подчъртаваш, че обичаш. Щом обичаш, ти ще оживееш, т. е. ще се пробудиш. Това е първата проява на любовта. После ще станеш — втората проява. И най-после, ще възкръснеш — третата проява. Докато не дойде възкресението, любовта не се е проявила в своята пълнота. Казваш, че живееш, но имаш и радости, и скърби, които извеждат противоречия. После ще се питаш, на какво се дължат радостите и скърбите. Докато не си възкръснал, ще имаш и радости, и скърби. — Аз се пробудих. — Ще се пробудиш, но пак ще имаш противоречия. Ще станеш — пак ще имаш противоречия. Щом възкръснеш, ти си завършил един процес в себе си и разбираш, че това, което си взел даром, ще го дадеш даром.

Първа природата дава такива образи. Виждате извора, как дава. Той спазва закона: даром дава. В това даване, именно, е изобилието. Дето е изобилието, там е щастието. Докато не опита изобилието в Божествения свят, човек не може да бъде щастлив. Тази идея е още неясна. — Защо? — Защото изобилието има отношение към любовта. Казваш, че обичаш Бога, но вед-

нага прехвърлиш любовта си към известен човек. Тази любов те ограничава, и ти излизаш от закона на изобилието. Казваш, че Бог е огън всепождащ и, ако Го обичаш, ще изгориш като дърво в огъня и ще се превърнеш на пепел. Значи, обичаш Бога, но те е страх от Него. — Как ще обичам Онзи, за Когото е казано, че никой никога не Го е видял? — Не видя ли Христа, Сина Божи, излязъл от Отца? Само очите на любовта са в състояние да видят Бога. Без любов можеш да се приближиш до Бога, но не можеш да постигнеш онова, което искаш. Ще имаш знания, но не такива, каквито искаш.

Христос казва: „Ако ме любите, ще опазите моите заповеди — заповедите на любовта.“ Една от заповедите на любовта: Даром давай! Ако даваш и се смущаваш, това не е любов. Любовта подразбира жертва. Как ще се жертвуваш? Ако жертвуваш живота си за някого, какво си спечелил? Той ще живее, а ти ще умреш. Това не е жертва. Ако това е жертва, природата е пълна с такива примери. Мишката става жертва на котката, жабата — на змията, овцата — на вълка. Това е насилие, не е жертва. Има смисъл да жертвуваш, но само онова, което смущава твоето сърце и твоя ум. Пожертвувай в себе си това, което те смущава. То е временно. Например, като млад, ти се интересуваш от нещо и си доволен. Щом остарееш, то не те интересува и ставаш недоволен. Имаш пари, радваш се, доволен си; щом ги изгубиш, ставаш недоволен. Това е крива фи-

лософия на доволството. Пожертвувай тази философия.

Мнозина очакват всичко от Бога и то даром. Ако Той не ги задоволи, те се чудят, защо не са богати, учени, силни. Те не знаят, че единственото нещо, което се дава даром, е любовта. Всичко останало не се дава даром. Например, парите не се дават даром. Знанието, силата също не се дават даром. Ако искаш хората да те почитат и уважават, трябва да заслужиш това. И то не се дава даром. Искаш да станеш певец. Ще работиш по 4 — 5 часа на ден. Наготово певец не се става. Искаш да станеш богат. Ще ставаш рано, ще работиш с часове, докато си създадеш известно положение. Богатството не се дава даром.

Казвам на всички: Този въпрос трябва да се разреши чрез новото учение, чрез религията. Ако оставите за най-послед „даването даром“, животът ви ще си отиде напразно. Най-напред ще започнете с любовта, тя трябва да бъде основата. Когато получавате нещо даром, вие сте свободни. Също и когато давате даром, вие се чувствувате свободни, чувствувате една радост в себе си. Когато даваш пари с лихви, при известно условие, това е цяло главоболие. Ти си мислиш, че с това си направил добро. Може да е добро, но то не произтича от любовта. Тогава вие задавате въпроса: Къде ще му отиде краят? — Като давате даром. Това не се отнася до вас. Само любовта е, която дава даром. Пари даром не се дават. Ако по-

лучиш така пари, кисело ще ти излезе. Обясняват с кармата, че в миналия живот ти си направиш добро някому, и сега ти се изплащат. Или, ти имаш да даваш; според кармическия закон, не можеш да се освободиш от този дълг. Трябва да го платиш. Ако не можеш и този живот да го платиш, друг живот с лихви ще го платиш. Мнозина гледат така да мине. Нищо не може да мине така. Единственото нещо, което може да мине даром, то е даденото от любов. Вземеш ли от любов, то е благословение, щастие за тебе. За другите работи, трябва да бъдеш много внимателен. Ако си неизправен, едно малко благо може да ти донесе в бъдеще голямо нещастие.

Слушал съм мнозина да казват: Аз го обичам, но той не ме обича. Ти продаваш ли любовта си? Какво те интересува, че той не те обича? Щом искаш да знаеш, дали той те обича, ти не си разбрал закона. — Защо да не знаеш, обича ли ме той? — Щом искаш да знаеш, ти си в материалния живот. Разправяш се с материални работи. Трябва да знаеш, че щом правиш услуга някому, и той ще ти услужи. Даваш пари в заем, и ти взимаш пари в заем. Любовта даром дава. Казваш: Той трябва да ме обича. — Не можеш да искаш, да те обичат, това не е твое право. Ако обичам някого, никой няма право да се меси в моята любов, нито аз мога да се меса във вашата любов. Това е Бог, Който се проявява във вас. Няма право да се месите в Неговите работи. Не тър-

сете сметка на Господа, кому какво дал. То е все едно, ако имате извор в двора си, да търсите, откъде иде той, през къде минава и кому дава от своята вода. Значи, всички, които се ползват от този извор, трябва да ти плащат данък. Така влизате в спор с хората, но те не искат да ви плащат. През колко държави минава Дунав? Трябва ли те да плащат за водно право? Даром сте получили това благо. Трябва да се разбере законът на свободата. Когато Господ обича, ти радваш ли се на този, когото Той обича? Кого обичат, как го обичат, знаят или не знаят това хората, тебе да не те интересува. Единственото важно нещо: Ти имаш връзка с Бога, която ще пазиш свято; имаш връзка с Онзи, Който носи щастие за човека. Там е вечното богатство.

И тъй, който дава даром, даром взима. Като обича, човек трябва да има съзнанието, че служи на един велик закон, според който не трябва да мисли за онова, което е дал. От това, което даваш, всички се ползват. Такова нещо е любовта. Даваш, не мислиш, че си дал, и от никого нищо не искаш — нито слава, нито почит, нито обич. Сега, аз не казвам, че трябва да станете такива. Ако ви кажа, как да постъпвате, вие ще се уплашите, понеже още живеете в материята. Ако при сегашните условия ви повикам в любовта, вие ще се превърнете на въглен. Какво ще бъде отношението ми към майка ми и баща ми, към братята и сестрите ми? — Това е старото разбиране. Какви са сегашните ви отношения? Според мене, голяма е още вя-

рата ви в старото учение. Искаш да си запазиш вярата, която си имал някога. Каква е тази вяра? Мислиш, че с една гънка нишка, като паяжиба, можеш да вдигнеш цялата земя и да я носиш навсякъде из пространството. Друг се усмихне на някого, и той казва: Топло ми стана на сърцето. Обича ме този човек. — Вярваш, че те обича. Мислиш, че като те обича той, каквото поискаш, ще ти даде, и каквото той ти поиска, ще му дадеш. Служили ли сте на човек, който ви обича? Според мене, който те обича, той не иска да му служиш. Който не те обича, той изисква да му служиш. Щом искаш да ти служат, ти не обичаш. Като обичаш, ти освобождаваш другия да ти служи. Следователно, ако не искаш да ти служат, ти си започнал вече да обичаш. Не можеш да придобиеш любовта, докато очакваш да ти служат и да те обичат.

„Даром сте взели, даром давайте.“ Без любов не може да разбере този велик закон. Христос даде власт на учениците си и на апостолите да изцеляват болни, свободно да проповядват Словото Божие. Това подразбира даване даром. Ще ходиш да проповядваш, без да носиш със себе си тържик и дреха. На който параход се качиш, навсякъде ще бъдеш приет даром. В хотел ли отидеш, в гостилница ли влезеш, навсякъде даром ще взимаш. Нито хотелджията, нито гостилничарят искат нещо от тебе. Те считат за голяма привилегия, че си ги посетил. Влезеш във влака — пак даром.

Дето отидеш, никой нищо не иска от тебе. Казвате: Колко е хубаво това! Хубаво е, но има ли някой между вас, който да излиза и влиза даром? Трябва да бъдеш с отворени очи, да видиш, че има такива хора. И слепият казва, че иска да вижда. — Как ще виждаш, като нямаш орган на зрението? За да виждаш, трябва да си научил даром да взимаш и даром да даваш. Ти сам трябва да почувствуващ, че даром си взел и даром си дал. Това е мярката на любовта, мярката на вътрешния закон. Някои се спират върху тази идея и питат: Дали всички са разбрали това? Всички да разбирате еднакво нещата, това е невъзможно. Няма защо да мислите, как разбират другите. Важно е, как вие разбирате. Дойдеш ли до любовта, трябва да почувствуващ, че всичко ти е дадено даром. Вътрешното чувствуване е резултат на съзнанието, то е резултат на интуицията; то е най-висшето. — И като дадеш даром, и вземеш даром, какво ще стане в края на краищата? — Щом поставяш известно ограничение на пътя си, ти сам се спъваш.

Като наблюдавам живота на сегашните окултни учени и философи, намирам, че те са потънали до колене в калта, а някои още по-дълбоко. След всичко това, те искат да проповядват за любовта. Любовта не се проповядва. Даром сте взели, даром давайте. Иди в света, и там проповядвай Божията Любов, без да мислиш, кого ще обърнеш към Бога и кого няма да обърнеш. Важно е да чувствуващ и да съ-

знаваш, че ти си обърнат към Бога. Няма какво да обръщаш другите хори. В Америка съществува една секта, според която, всичко предоставят на Бога. Те казват: Сам Бог ще обърне сърцата на хората. По този повод, те често се шегуват, като казват: Вярваме в такова обръщане на човека, че като се обърне сърцето, да се обърне и кесията. Някои хора обръщат сърцата си, но кесията си не обръщат. Като влезеш в дома им, виждаш, че всичко там е обърнаго: и воловете им, и овцете, и котката, но не и кесията на човека. Как ще разберете това обръщане?

Думата „обръщане“ има двояко значение. — Кой е начинът за обръщане? — Един от начините е — да се отвори нещо в човека. Значи, даром да излезе онова, за което ти не си мислил. Да дадеш и да се радваш, че излязло от тебе. Само това, което даваш даром, то представя вечната основа на живота. Докато даваш даром, животът ти всякога ще се обновява. В този закон младият постоянно се обновява и усъвършенствува. Ще кажете, че човек трябва да бъде щастлив. — Само ако спазваш закона. Ако подържаш в себе си мисълта, че си грешник, нищо не си дал даром. Мислиш ли, че, като отидеш при Бога, Той ще те пита, защо си толкова грешен? Ти нямаш представа за Бога. Огънят на Бога има толкова висока температура, че каквато нечистота имате, може свободно да се приближите при Него. Той ще ви очисти. На каквото разстояние да се намирате,

този огън ще ви стопи, ще ви превърне на пара. Нищо няма да остане от вашата нечистота. Мислите ли, че с една лоша дума, излязла от устата ви, може да отидете при Бога? Достатъчно е само да се докоснете до тази топлина, за да се разложи и разтопи всичко, каквото носите със себе си.

Казвате: Как ще се представя пред Бога в този вид? — Че вие имате криво разбиране за Бога. Радвай се, че отиваш при Отца си, макар и грешен. Казва се: Лесна работа! И грешникът се пречиства. — Така е, но какво печели грешникът от греха? Знаете ли, колко коштува един грях? За един грях могат да снемат десет кожи от гърба на човека. Но и тук не се спират. Докато си на земята, всяка година ще свалят по една кожа от гърба ти. — И това не е мъчна работа. — Драли ли са кожа от гърба ти? Мъчно зараства одраната кожа, а още по-мъчно расте нова кожа.

Казват: Да бъдем силни! Човек е силен само в любовта. Когато обичаш, давай даром; и когато те обичат, пак същият закон действа. Не туряй в ума си мисълта, че, като обичаш някого, той ти е длъжен. Не хвърляй сянка върху него. Нека той не знае, че го обичаш. Щом знае, ти туряш преграда на любовта. Тя не търпи никакво препятствие, никакво съпротивление. Яви ли се някакво противоречие в любовта, хората започват да я измерват: този обича по-малко, онзи обича повече. Ако в любовта се яви изкушение, това показва,

че не сте я разбрали. Обикнеш някого и го следиш, дали те гледа. Ако не разбираш закона, оплакваш се, че не те погледнал. Който люби, даже с крайчеца на окото те вижда, но дава вид, че не гледа. Някога и двамата се преструват, че се сърдят. Това е „любовно сърдене.“ Тези неща вие ги знаете по-добре от мене, но аз ги обяснявам научно. Единият върви напред, другият назад. Първият казва: Не искам да те видя! Всъщност, той всичко вижда. Той направил десетки фотографии, а казва, че не иска да го види. Като се върне у дома си, разказва, какво видял. И двамата се намръщили, като че ли светът им е крив. В случая, и двамата не разбират любовта. Защо се сърдят, защо се гледат под око? Аз се интересувам от научната страна на въпроса, от повода за сърденето. Така постъпват младите, така постъпват и възрастните. Синът греши, а бащата се сърди, не иска да го види. И синът има желание да даде гръб на баща си. Това са прояви, които трябва да се изучават. Те са крайно интересни от гледище на психологията.

Няма да се спирам много на тези прояви, но питам: Кой не е ял попарата на любовта? Няма човек на земята, който да не е ял любовна попара. Понякога тази попара е много гореща. Отишъл един кумец у своя кръстник на гости. Сложили на трапезата чорба от кокошка. Сипали му една чиния. Кумецът бил много гладен и започнал бързо да сърба чорбата. Понеже била много гореща, той си изгорил устата. Срам

го било от кръстника, затова той си отворил устата и погледнал нагоре. — Отде купихте тези греди? — попитал кумецът. — Ог Лаком дол — отговорил кръстникът. Защо кумецът си отворил устата? — За да му мине по-скоро опареното. Той не искал нито себе си да изложи, нито кръстника си. Не го интересували гредите, но с това искал да прикрие лакомията си. От лакомия хората се изгарят, както от любовта. Това става във всекидневния живот.

Човечеството е дошло до една фаза, дето Христос казва: „Даром сте взели, даром давайте.“ Туй изисква любовта. Вие живеете още по стария начин. Време е вече да потърсите нов начин на живот. Щом дойдете до разбирането на любовта, спрете вниманието си върху стиха: „Бог толкова възлюби света, че даде своя Единороден Син в жертва, за да не пострада всеки, който вярва в Него.“ Който разбере този стих, много ще научи. Той ще види, как Бог жертвува. Иначе, Той никога не е казал, какво е направил за човека. Питал ли ни е Той, защо не оценяваме това, което е направил? Бог е създал света; дали вие го оценявате, или не; дали го приемате даром, Той не ви пита. Христос казва за Бога, че е винаги благ. Никого не съди и не се интересува за греховете на хората. Един брат ми казваше: Учителю, ти всичко знаеш. — Прав си, аз зная всичко, което се отнася до истината. Обаче, това, което се отнася до лъжата, аз не го зная. Като ви наблюдавам, аз зная, в кого живее истината, и в кого — лъ-

жата. Ако истината хлопа на вратата ти, лъжата е вътре в тебе. Ако лъжата хлопа отвън, истината живее вътре. Важно е мъдростта да хлопа отвън, и истината да хлопа отвън. Това е моята диагноза. Добродетелите са живи същества. Те са ваши приятели, които хлопат отвън, за да ги приемете вътре. При онзи, който даром дава и даром взима, лъжата никога не хлопа отвън. Обаче, щом похлопат любовта, мъдростта и истината, за тях вратата винаги се отваря. Те влизат в човека, както светлината — през прозорците. Щом намери отворена врата, светлината свободно, безпрепятствено влиза, като у дома си. Така влизат всички добродетели. Това е смисълът на живота. Остане ли да хлопат при затворена врата, нищо добро не ви очаква. Ще дойде слугинята да пита, кой хлопа и после ще докладва на господаря си.

„Даром сте взели, даром давайте.“ На онези от вас, които разбират закона, казвам: „Даром сте взели, даром давайте.“ Който прави сметка, какво е дал и какво трябва да получи, неизбежно изпада в противоречия. Законът на даването разрешава всички въпроси, недоразумения, сиромашия, здраве, свобода — всичко се разрешава. С даването започва разумният живот. Тогава Духът се излива върху човека. Това означава стихът: „Ние няма да умрем, но ще се изменим.“ — Какво ще стане с грешниците? — И те ще се изменят. Как ще съди Бог света, това не ме интересува. Аз имам пред вид благата, които Бог е дал на човека. Те ще бъдат

общии за всички, които са страдали. Бог ще даде даром на всички. Това е бъдещата съдба на човечеството. — Какво ще стане със света? — Ще стане това, което никога не е ставало.

Казано е в Писанието, че мъртвите ще възкръснат, ще минат от смърт в живот. — Как ще стане това? — Като се изпълни законът на даването. Бъдете готови! Когато дойде времето да се дава всичко даром, вратите трябва да бъдат отворени. Противоречията трябва да бъдат разрешени. Това значи, да не носите никакъв тържик. Христос знаеше, че учениците Му не бяха готови за Неговото учение, затова им каза да не посят тържик. Сега, като ви гледам, виждам, че всички носите кесии, също и по две дрехи. И това има смисъл, но когато тръгвате на екскурзия. Ако при сегашните условия на развитие искам да приложите закона, това ще бъде насилие върху вас. Затова ви оставям свободни. Този закон не е още за вас. Онези, които искат да го приложат, и те са свободни: даром ще дават, даром ще взимат.

На какво почива новото учение? — На закона за даването. Този закон е основа на новото общество, на новото братство. Всички майки и бащи, братя и сестри, господари и слуги, приятели, приложете този закон. Само така хората могат да се обичат. Без този закон, любовта е далеч от вас. — Как можем да се обичаме повече? — Колкото повече давате, толкова повече ще се обичате. Аз лесно мога да

ви накарам да ме обичате. Давам ви по една жълтица, вие ме обиквате. Давам ви по две жълтици, повече ме обиквате. С три жълтици още повече ме обиквате. Така не се разрешават въпросите. Докато вие се осъждате един - друг, нищо не сте разрешили. Казваш за някого, че не те обича. Много просто! Затворил си вратата. Той хлопа отвън. Вие седите с приятели, ядете и пиете и мислите, че онзи, който хлопа, ще влезе при вас и ще седне пред трапезата. Зависи, кой е хлопнал на вратата. Щом седне между вас, той ще извади от торбата си най-хубавото и даром ще го сложи на трапезата. След това пък другите ще се изредят — ще има взаимно даване. После, ще се разделите и пак ще се срещнете. Вие питате, дали ще се срещнете. — В новия живот няма раздяла, няма и излишни приказки. След това ще тръгнеш свободно по пътя и ще кажеш: Дарм дадох, даром взех. Да бъде името Божие благословено!

Желая да се насърчавате без да се обезсърчавате. Сегашният живот е почва за новия, върху който ще расте всичко.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

..

29. Утринно Слово от Учителя, държано на 1 май, 1938 г. София. — Изгрев.

Отворени за доброто

Размишление.

Ще прочета 13 глава от Евангелието на Матей, от 1 — 24 стих.

„Който има уши да слуша, нека слуша.“ Това е казано преди 2,000 години. Сега ще кажа нещо, което не е казано в тази глава: „Който има очи да гледа, нека гледа. Който има сърце да разумява, нека разумява.“

Тези дни четох във вестниците, че един от най-големите французки параходи се запалил в едно от пристанищата и изгорял. Загубата била грамадна, възлизала над пет хиляди милиона франка. Французкото правителство изпратило свои хора да намерят причината за пожара. При най-щателно издирване, те не могли да намерят причината. В бъдеще, може би, ще се открие, но засега казват, че причината е изключителна. Казвате: Какво представя един параход, че трябва и ние да се занимаваме с него. — Добрият човек е един скъп, ценен параход. И той може някога да се запали и изгори, но може и да се изгаси. Ако изгори, този човек ще струва на държавата над 5,000 милиона франка.

Ще кажа нещо, което и друг път съм изнасял. То е следното: В събота не приемам по-

сетители. Ще кажете, че този ден аз се занимавам със себе си. — Мислете, каквото искате. Понеже шест деня през седмицата се занимавам с работите на хората, решил съм един ден — събота, да се занимавам с моите работи. Въпреки това, вчера дойде една сестра при мене и ми казва: Учителю, една госпожа от провинцията дошла тук и желае да ви види, иска някакъв съвет. Да отстъпя ли от правилото си, или да гледам своите работи? Питам сестрата: Млада ли е тази жена? Защо питам? Зная, че ако е мома, ще ме пита, кога ще се ожени. Ако е женена, ще ме пита, защо не живее добре с мъжа си. Най-после реших да я приема, но като свърша своята работа. Ако има търпение, нека почака вън. Сестрата каза: Тя изглежда учена жена, ще си поговорим докато чака. Аз започнах да се занимавам със своите работи, но отвреме-навреме поглеждах, какво правят двете вън. Видях, че се разговаряха добре. Сестрата я учеше нещо. Като свърших моята работа, около два часа след обяд, извиках госпожата в стаята, да каже, какво иска от мене. Запитах я, кое ѝ дало повод да ме търси.

Младата госпожа започна да говори: Преди десетина години бях студентка. Искях да дойда при вас, но отложих. Ожених се и сега, понеже ми се случи голямо нещастие, реших да ви потърся. Мисля си: Какво ли ѝ се е случило? Да не е умрял мъжът ѝ, или едно от децата? Аз зная причината, но се правя, че нищо не разбирам, искам тя да каже, защо е дошла. Тя

продължи: Ожених се един път и се разведох. Ожених се втори път и сега съм пак пред развод. От втория мъж имам две деца, момчета. Той иска да ги вземе, но аз не ги давам — обичам децата си. Казах ѝ: Едното дете много прилича на баща си. Това дете ще му дадеш, а другото ще задържиш при себе си. Бащата е голям хитрец. Тя се съгласи с мене. Попитах я, защо иска да се разведе с него. — Той е лош човек, бис баща си и майка си. — Бие баща си и майка си, но и нея бие. Последното тя не иска да каже. Като я наблюдавах, аз разбрах истинското ѝ положение. Тя не могла да живее нито с първия, нито с втория си мъж, защото искала да ги възпитава. Първият мъж бил много недодялан, и тя искала да го додядла. Казах ѝ: Ти си направила голяма грешка по отношение на себе си. Твоята интуиция е добре развита. Тя ти подсказвала, какво трябва да направиш, но ти не си слушала. Втората грешка произтича от това, че си искала да възпитаваши мъжа си. Колкото да възпитаваши мъжа, той ще си остане такъв, какъвто си е. Колкото да възпитаваши жената, и тя ще си остане същата. Който се опитал да възпитава мъж или жена, непременно е претърпял фиаско. Помни: Никой никога не може да възпита. Всеки си остава такъв, какъвто Бог го е създал.

Всички хора грешат като тази жена. Те искат да възпитат някого. — Това е невъзможно. Никой никога не може да възпита. Човек не може лесно да възпита и себе си. Нека се опи-

та да се справи със страха. Нека се опига да се справи със своя чрезмерен апетит. Това се дължи на силно развития център зад ушите. Българинът казва: Яж така, че ушите ти да плюшат. — Тежко и горко ономува, на когото ушите плюшат при ядене! Той е осъден на страдания. Според мене, ушите са предназначени за слушане, а устата — за ядене. Ще ядеш и пиеш умерено, иначе ще страдаш. Преди да ти плюшат ушите, първо ще се обърнеш към носа, а после към вкуса, те да се произнесат за яденето. И тяхното мнение не е достатъчно. Ще се вслушаш и в стомаха, да чуеш, какво казва той. Стомахът опитва храната и казва: Господарю, тази храна не е за тебе. — Не, ще ям, на мене ми харесва. Ядеш, но скъпо плащаш.

Питате: Защо светът е такъв? — Този въпрос е безпредметен. Важно е всеки да се вслушва в Божественото начало в себе си и да Му се подчинява. Всъщност, като започне То да говори във вас, вие казвате: Човек може да отстъпи малко от този глас. Колкото и да отстъпвате, няма да подобрите живота си. От какво зависи доброто разположение на човека? Някога една дума е в състояние да подобри или да влоши разположението му. Някога една лоша постъпка е в състояние да развали доброто разположение на човека за цял ден. Човек е дошъл на земята да учи търпението и послушанието. Още Адам трябваше да учи тези уроци, но не издържа изпита си. Бог му каза да не яде от плодовете на дървото за позна-

ване на доброто и злото, но не му обясни, защо да не яде. Като дойде изкусителят в райската градина, той започна да говори на Ева за тайните и силите, които се крият в това дърво. И започна да я убеждава, че ако ядат от това дърво, ще станат като Бога, ще придобият знание, сила, свобода. Няма да зависят от никого. Увлечени от думите на изкусителя, Адам и Ева престъпиха Божиата заповед и сгрешиха.

Да се върнем към примера за младата жена, която се женила два пъти и сега е втори път пред развод. Казах ѝ: Ти си следвала по математика, следователно, трябваше да приложиш теорията на вероятностите, да видиш, каква възможност има да бъдеш щастлива. Пред тебе се разкриваше задача с три неизвестни, която не можа да решиш. — Наистина, учих математика, но не можах да я приложа в живота си. Казвам: И Ева прие думите на изкусителя за абсолютно верни и се зарадва, че ще станат като Бога. Тя не се запита, каква вероятност има да станат подобни на Бога. И Адам си каза: Защо да не станем като Бога? Всички условия за това ни са дадени. И двамата ядоха от забранения плод, но след това се почувстваха като пияни. Щом изтрезняха, сами разбраха грешката си, но късно. Адам се засрами и се скри, не смееше да се яви пред лицето на Бога, Който го търсеше из райската градина. Той почувствува, че с него е станало нещо особено — той оголял.

Пак ще се върнем към младата жена. Не исках да я утешавам; станалото е станало, не може да се поправи. Виждам, че се отчаяла, животът ѝ се обезсмислил. Питам я, какво мисли да прави по-нататък. — Ще напусна учителството и ще отида, дето ми видят очите. Гледам, тя турила бяла шапка, елипсовидна форма. За мене това е добър признак, работите ѝ ще се оправят. Не ѝ казах, че бялата шапка ще я спаси, но казах, че отсега нататък работите ѝ ще започнат да се оправят. Мъжете ѝ са добри хора, и тя е добра, но, като характери, не се сходят. Това се случва често в живота. Ако двама пътника се срещнат и трябва да продължат пътя си заедно, те могат да се сближат, а могат и да се разделят. Ако и двамата носят празни торби, непременно ще се разделят. Обаче, ако торбата на единия е пълна, те ще се сближат и ще станат добри приятели. Торбите на твоите мъже, както и твоята, са били празни, затова не сте се сприятелили. Сега не ти остава нищо друго, освен да благодариш на твоите другари, че станаха причина да дойдеш тук, да потърсиш истината.

Благодарете и вие на вашите скърби и страдания, че станаха причина да потърсите истината и любовта и да ги оцените. Без любов, нищо не се постига. Каквото и да придобие, щом нямате любов, неизбежно ще се натъкнете на страдания. Без любов, знанието, силата и красотата носят страдания. Ожениш се за една млада и красива жена и мислиш, че си

постигнал щастието. Лъжеш се. Не само че не си щастлив, но всичко изгубваш. Всички дяволи започват да те атакуват. И те обичат красивите жени. Изобщо, красотата привлича човека. Както котката се стреми към рибата, така и човек — към красотата. Веднъж отидох на гости у едни познати. Котката им беше вън. Щом влязох аз, и тя влезе с мене. Веднага тя се спря сред стаята, застана мирно; вдигна глава нагоре, като че се моли, и започна да мяучи. Мисля си: Защо ли мяучи? После разбрах, че горе имало окачена риба. Каквото друго да беше окачено, тя нямаше толкова да мяучи, но за рибата не престана да мяучи, докато не ѝ дадох едно парче. Като поглесжда към рибата, котката иска да каже: Обичам рибата, 'за да се науча от нея на мълчание.

Всяко животно и растение са символ на нещо. Още първите християни си служили с рибата, като символ на мълчание. Понеже тогавашните християни виждали лошото в света и често го критикували, за да избегнат критиката, употребявали в писмата си, вместо думата мълчание, образа на рибата. Не е лесно човек да се откаже от критиката и роптанието. Не можеш да заставиш човека да не си каже думата за нещо.

Един селянин от шопските села поканил кумеца си на обяд. Яли, пили и, накрая, кръстникът казал на кумеца си: Кумчо, можеш да си поиграеш, но ако се въздържаш да не ви-каш, нху - ху, ще ти подаря една крава с те-

ленцето. Кумецът играл, скачал, въздържал се да не извика, но най-после казал: Кръстник, не мога повече да се въздържам. Ритам ти и кравата, и телето и викам иху - ху! Това не е право. — Не е важно, какво ще постигна. Важно е, че си казах думата.

В турско време, един българин от варненските села отишъл във Варна да си купи чехли. Ходил от магазин на магазин, но не могъл да си намери по мярка. Най-после влязъл в един магазин, дето се продавали много чехли, но и тук не могъл да си намери по мярка. Крайно ядосан, турчинът му казал: Сен калъпсъз! Това значи: Ти си човек без калъп. Българинът се обидил, но премълчал. Тръгнал за селото си и, когато се качил на един баир, на края на града, той се обърнал назад и извикал: Сен калъпсъз! Като се прекатури колата, тогава човек вижда грешката си.

Като ученици, вие трябва да дойдете до мълчанието на рибите, но разумно мълчание. Не говоря за невежеството на рибите. Ще кажете, че рибата е глупава, затова живее във водата. Не, рибата живее във водата, за да научи закона на чистотата и да се справи с плавателния мехур, да слиза на големи дълбочини и да излиза на повърхността на водата. Изкуство е да се справяте с всички условия на живота, както рибата се справя и с дълбоките, и с плитките води. Учените са открили в моретата риба-стрелец, която стреля като с пушка. Така тя убива своята жертва и се храни. Ин-

тересно е, как е изработила тя своето оръжие. И хората се научиха да воюват. Не е лошо, че воюват. Лошо е, когато ги побеждават, че трябва да плащат контрибуция. Когато народите воюват, всеки мисли, че ще победи. Ето, японците и китайците воюват няколко години, и войната още не е свършена. Японците вярват, че ще победят, защото китайците не са добре въоръжени. Китайците разчитат на своята многочисленост и казват: Ако японците избиват всяка година по два милиона китайци, ще им са нужни 200 години, за да избият всички. Днес повечето хора са в положението на японците, искат да завладеят Китай.

Човек трябва да бъде предвидлив, да предвижда работите. Има гадатели, които предвиждат бъдещето. Гадатели е имало и в миналото. Важно е добре да гадаят, да дават добри съвети на хората. Един от нашите приятели ходил при някакъв гадател в града. Той му казал, че в най-скоро време му се отваря път за Индия. Братът се чуди, как ще стане тази работа. Той едва се прехранва. Отде ще намери пари за път? Под „Индия“ се разбира друго нещо. Наистина, много време мина след това, но братът не замина за Индия. Ако някой гадател ви каже, че ще придобиете богатство, ще знаете, че ще изгубите и това, което имате. Каже ли гадателят, че ще придобиеш голямо благо, това значи, че ще имаш опитност, която струва милиони. Тази опитност ще следва чо-

века и на този, и на онзи свят, ще свети в пътя му като скъпоценен камък.

Няма по-желанно нещо за разумния и просветен човек от това, да служи на Бога. Няма по-хубаво нещо за ученика, който обича музика, да се научи добре да свири. В който дом влезе добрият цигулар, веднага му се отварят вратите. Той навсякъде си пробива път. Няма по-хубаво нещо за човека от това, да е сладкодумен. Всяка дарба, всяка добродетел е благо, което с нищо не се купува. Казах, че само любовта дава даром. Всичко друго, което искаш да придобиеш, трябва сам да го изработиш. На всеки човек е дадено по една дарба или изкуство, но той трябва да работи, за да го развие. При Христа дойде една майка да иска, единият ѝ син да седне отляво на Христа, а другият — отдясно. Христос отговори: „Не знаете, що искате. Бог определя местата.“ Това значи: Всичко се дава по заслуга. — Какво разбирате под „лява и дясна страна“? Лявата страна е адът, а дясната — райт, небето. На небето ще ти дадат работа, която не можеш да свършиш. В ада ще се натъкнеш на такова изпитание, което няма да издържиш. Какво ще правиш тогава? Ако ме питат, кое място искам, бих желал да бъда пред лицето на Бога, да Го видя.

Адът и райт са училища. Адът е черната лежа, а райт — бялата лежа. И в двете школи човек учи, придобива знания и опитности. В развитието си, човек минава и през двете школи.

Някой иска да седне отдясно или отляво на Бога, да вземе почетно място. — Остави това, кажи ни, какво мислиш за нас. — Какво мисля за вас? Ще ви кажа, какво отговорих на жената, която се оплакваше от живота си. Казах ѝ: Ти не използваш здравето въже — своята интуиция, но си послужи с тънки въжета. Трябваше да слушаш интуицията си, която ти подказваше: Не се жени за този мъж. Твоята самонадеяност те обърка. — Прав сте, не послушах интуицията си. — Повечето хора не слушат своя вътрешен глас. Като среща някого, аз веднага познавам, дали този човек има послушание. Ако слуша Господа, работите му се нареждат добре. Ако не Го слуша, много ще страда.

Христос говореше на учениците си, защото те Го разбираха. И на вас казвам: Вие сте от онези, които можете да слушате и да разбирате. Не се съблазнявайте нито от мъже, нито от жени, нито от пари. Това са временни неща. Светът може да се съблазнява от тях, но вие, които искате да служите на Бога, не трябва да се съблазнявате. Не се спъвайте от идеята за Царството Божие. Питате, кога ще дойде това Царство. То е дошло вече в сърцата на мнозина. От вас зависи, още днес да бъдете в рая, т. е. в Царството Божие. Когато Христос беше на кръста, от двете Му страни имаше по един разбойник. Този, който беше отдясно на Христа, каза: Господи, помени и мене в Царството си. Този, който беше отляво, каза: Нали си Син Бо-

жи, слез от кръста, та освободи и себе си, и нас. Първият влезе с Христос в рая, а вторият отиде в ада. Ако и вие очаквате, Бог да ви нареди всички работи, ще останете вън от рая. Кolkото и да философствувате, наготово нищо не се дава. Ако очаквате Бог да ви нареди всичко, ще се намерите в положението на втория разбойник. Обаче, ако живеете разумно и уповавате на Бога, ще влезете заедно с Христа в рая. Желая ви да влезете в Царството Божие. Мъчно се влиза в това Царство. Мъчно се влиза и в ада. Който минава през страданията на Христа, той е на кръста. Той използва последния случай, който му се дава, и казва: Господи, помени и мене в Царството си. Той влиза в рая. Който не признава Бога и се гаври с Него, отива в ада.

Како се натъквате на страдания, вие постъпвате или като първия разбойник, или като втория. Първият влезе в рая, а вторият — в ада. Като изучавам човешкия живот, в миналото и сега, виждам, че от единия до другия край, той върви все по линията на непослушанието. Човек не послуша в рая, но и доднес, 8,000 години оттогава, все не слуша. Той постоянно живее по закона на непослушанието. Разправяш нещо на някого, но той не те слуша; той си знае своето. Не го съди, защото съдбата ще дойде върху тебе. Ако искаш да работиш, работи върху същественото, което Бог ти е дал. — Кое е същественото? — Това са твоята душа, твоят дух, твоят ум и

твоего сърце. От тази работа зависи твоето щастие.

Пазете се от грешката на разбойника отляво на Христа. Другият каза: „Господи, помени ме в Царството си!“ Дойдете ли до първия разбойник, не го осъждайте, но потърсете една добра чърта и в него. Двамата мъже на тая сестра аз не считам за лоши. Ако бяха лоши, тя и толкова нямаше да ги търпи. Съгласили се доброволно да се разведат. От отнoшенията им към нея, аз виждам, че и двамата са умни мъже, имат добри наследствени чърти. Те виждат погрешките си и са готови да ги изправят. Не се изправя човек лесно. Например, разгневил се, изгубил равновесие. Виждаш слабостта си, но не можеш изведнъж да я изправиш. Някой взел от тебе десет лева на заем. Понеже не може да ги плати навреме, като го срещнеш, ти искаш парите си и го нагрубяваш. Какво са десет лева! Зачеркни ги и забрави. А ти цели две години се безпокоиш за тях. Какво ще направиш с десет лева? Ако си на Изгрев, ще си осигуриш два обяла, а в града, какво ще направиш с десет лева? Можеш ли да направиш една закуска? Ако живеете разумно, вие можете взаимно да си помагате.

Дадеш обещание, изпълни го. Аз никога не отстъпвам от думата си. Има случаи, когато може да не изпълниш обещанието си. Например, някой те пита, можеш ли да минеш през реката. Казваш, че можеш. Отиваш на реката, виждаш, че е дълбока повече от два метра. Да

плуващ, не можеш. Кажи: Отстъпвам, не мога да мина реката. В случая, ти си свободен да не изпълниш думата си. Върни се назад и потърси плитко място, отдето можеш да минеш. Ако си дал дума при дълбоката вода, откажи се от думата си и намери по-плитко място на реката. Сега, и вие, като младата жена, трябва да изучавате математика. Хикс е мъжът, игрек е средата, а зет е резултатът. Значи, от неизвестното „х“ ще намериш резултата „z“. От слънчевите лъчи, които минават през средата (у), можеш да намериш резултата (z). Някои изчисляват „х“. Той е неизменната причина. Игрек (у) е неизменната среда, през която минава причината, за да се прояви. Щом има „х“, ще има и „z“. Край тях ще се яви и „у“. Вие мислите, че като разрешите „х“, ще разрешите и останалите две неизвестни. Има още едно неизвестно в духовната математика. Само видните математици знаят това. И аз го зная, но няма да ви го кажа. Ако го кажа, ще оголеете и ще ви изпъдят от рая, както изпъдиха първите човечеи.

Четвъртото неизвестно е това, за което изкусителят говори на Ева. Тя го научи, но скъпо плати за това знание — изпъдиха я от рая. Има още една тайна, която не знаете. Засега ви е достатъчно това, което знаете. Нека има нещо, което не знаете. Така ще се научите да слушате. Като ти каже Господ да не ядеш от забраненото дърво, не яж. Каже ли ти, че тази жена не е за тебе, думата Му на две не прави.

Ако на една майка каже, че това дете не е за нея, да не прави въпрос за това. Ако на богатия каже, че богатството му не е за него, да не прави въпрос. Каже ли на някого, че силата му не е за него, и той да не се очудва. За добро, или за зло, думата на Бога не прави на две.

Слушайте Господа! Това е новото знание. — Ние Го слушаме. Виж, как слушаме и тебе. — Слушате, но аз не се лъжа. Ако има човек, когото най-малко слушате, това съм аз. Ако вас един не ви слуша, мене десет не ме слушат. Две млади сестри вървят след мене. Други две, които гледат отдалеч, казват: Учителю, защо тези сестри вървят подир тебе и те безпокоят? — Много естествено. Защо децата се качват на черешите? Червените череша ги привличат, и те се качват на тях. Как ще им кажа да не се качват на черешите? Бог е създал черешите за ядене. Има ли нещо престъпно в това, че децата се качват на черешите? Колкото е възможно да забраниш това на децата, толкова е възможно да забраня на двете сестри да вървят след мене.

Мнозина казват: Учителю, каквото кажеш ти, всичко става. — Не е така. Колко пъти ме накацват мухи, които не ме слушат. Казвам им да не ме безпокоят, но те си правят, каквото знаят. Минавам през една гора, наблюдавам природата и си правя своите научни изследвания. В това време, няколко мухи кацват на мене и ме придружават цял километър. Казвам им да ме освободят, но те не слушат. След малко

те се връщат назад, и нови кацат по мене. Те искат да кажат: Ние, високоблагородните мухи, искаме да се запознаем с тебе. Оставят своите семена, визитните си картички, и заминават. Нищо не им казвам, но си мисля: Някога и аз не съм слушал Господа, затова днес те не ме слушат. Взимам поука от тяхното поведение и изправям себе си. Мухите са настоячиби: от една страна ги пъдиш, те идат от друга. Кацне една муха на носа ми и ме пита: Какво правиш тук? Казвам ѝ, че праъя научни наблюдения, но тя продължава да ме безпокои.

Преди няколко дни дойде при мене един млад брат. Оплаква се, че някоя сестра го обидила. С какво го обидила? — Нарекла го баба. Той ѝ написал едно писмо, да ѝ докаже, че не е човек без достойнство и че тя няма право да уронва достойнството му. Той чете писмото и ме гледа, да вили, какво ще кажа аз. Казвам му: Тя не те обидила. Думата „баба“ е добра; тя означава голем, разумен човек, който знае, какво прави. Следователно, напразно ѝ пишеш това писмо.

Да дойдем сега до заключението. Щом стане въпрос за лошите работи, там ще мълчите като риби. Когато стане въпрос за добрите работи, там ще пеете като птички. Според еволюционното развитие на животните, казва се, че птиците са произлезли от рибите. — Коя е причината за това? — Рибите се учат да мълчат за злою. Като станали птици, те казали: Дотегна мълчахме, сега ще пеем. Така те си съз-

дали съответна форма и се превърнали в птици. — Ние пеем за доброто. Попее, като риби, се учихме да мълчим; сега, като птици, ще пеем за доброто. — Учете се и вие, като птици, да пеете за доброто. Щом дойде злото, ще мълчите. Онези от вас, които се занимават с физическия огномия, виждат, как се изменя човешкото лице. Всяка погрешка изопачава линиите на лицето. Също така, и добрите постъпки се огрязват на лицето. Някой ме лъже, сам знае това, но си мисли, дано ми не лъжата. Аз го гървам. За да бъда последователен, слушам лъжата му и свалям първата дреха на лъжата. Така, постепенно го събличам, както онзи, който отива на баня. Докато е вътре, може да бъде с бански костюм или хавлия. Щом излезе навън, веднага се облича. Ще остави настрана банския костюм и ще облече горните си дрехи — костюма и палтото.

Като дойдаг страданията, вие отивате на баня. Събличате горните си дрехи, мияте хавлията и влизате в къпалнята. Следователно, за да познаеш човека, трябва да го видиш облечен в хубави, нови дрехи. Един руски полковник, командир на полк, имал обичай, да го става сутрин, да метне халата си и така да си пие кафето. Великият руският главнокомандуващ, генерал Кутузов, решил да направи ревизия на полковника. Отишъл при него и го заварил по халат, с чаша кафе на масата. Той седнал при него и го помолил да го разведе из лагера. Хванал го под ръка и тръгнали на ревизия. Пол-

ковникът не могъл да се извини и се подчинил на заповедта на генерала. От този ден, полковникът не се осмелил вече да излиза по халат пред войниците. И природата постъпва по същия начин. Като види някакъв недостатък в човска, хваща го под ръка и го развежда, всички да го видят. Ако се осмелиш и втори път да излезеш по халат, тя ще те разведе навсякъде, да те запознае с хората. Халатът е домашна дреха; откън ще се обличаш с подходяща дреха.

Желая ви, да турите ума, сърцето, душата и духа си на работа и всякога разчитайте на тях.

Като ученици, на всички е дадено: очите ви да са отворени за доброто; ушите ви да са отворени за доброто; сърцата и умовете ви да са отворени за доброто; душата и духът ви също да са отворени за доброто — за любовта. Това е съдържанието на днешното Слово.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

✱

30. Утринно Слово от Учителя, държано на 8 май, 1938 г. София. — Изгрев.

Главните точки

Размишление.

Ще прочета 10 глава от Евангелието на Матей.

Има особен начин за изучаване на Свещените книги. И досега още хората не са изработили метод, по който да ги изучават. Те казват: Така са говорили пророците, така са говорили апостолите. Обаче, те нямат пред вид, какви са били тогавашните условия на живота. Четете книгата на Исаия, но не знаете, какво е било отношението му към живота. Казвате, че той е един от главните пророци, но това не е достатъчно. Имаме четири главни пророци и четири евангелиста; 12 малки пророци и 12 апостола. Исаия казал ценни работи. Той представя една от кардиналните точки на астрологическия кръг. Иезекиил е втората кардинална точка. Иеремия е третата кардинална точка, а Данаил — четвъртата. — Какво представят тия точки? — Онсзи, които не са изучавали астрология, мъчно могат да ги разберат. Питам: Коя е кардиналната точка на човешката глава? Според мене, това, което главата произвежда, е нейната кардинална точка. Това, което дробовете, стомахът, мускулите произвеждат, са техни

картинални точки. Това е особена философия, която трябва да се изучава.

Ново знание е нужно! То е онова знание, което приляга на човека. Това знание не причинява никакви противоречия. Ако си шиеш дреха, намери добър майстор. Той ще ти я скрои така, че ще прилепне добре на телото. Дадеш ли дрехата си на посредствен шивач, тя няма да ти приляга добре. Шивачът ще се извинява, че телото ти не е право, че си пригърбен. Той търси вината в клиентите, а не в себе си. Ако искаш да чуеш една песен, търси пак майстор певец, той да я изпее.

Като изучавате пророците, виждате, че всеки е говорил по особен начин: Исаия е говорил по един начин, Иезекиил — по друг начин, Иеремия — по трети начин и Данаил по четвърти начин. Като четете малките пророци, виждате, че всеки от тях отговаря на един от 12-те зодиаци. — Какво ни интересува пророците и техния начин на говорене? — Много трябва да ви интересуват. Всеки говори на особен език. Любо ли е да знаеш един език? Какво ще правиш във Франция, ако не знаеш французки? Щом знаеш този език, всички ще те разберат, ще влезеш във връзка с французите. Ако французин дойде в България и не знае български, и той ще се намери в затруднение. Да знаеш един език, това е отворена врата към съответния народ. За да познаеш един народ, първо ще знаеш езика му. Изучавайте езика и на малките, и на големите народи.

Казваш, че обичаш някого. Знаеш ли, какви мисли и чувства го вълнуват? — Не зная. — Тогава не можеш да го обичаш. Как ще го разбереш и познаеш, ако не знаеш, с какви мисли и чувства живее той?

Казвате, че се разбирате, че познавате хората. — По какво ги познавате? — По външността им. — Един ден тази външност ще изчезне. Тогата? Как ще познаеш баща си и майка си в онзи свят? На земята те са имали една форма, а на другия сеят — друга форма. Баща ти имал брада, мустаци, а на онзи свят няма нито брада, нито мустаци. Как ще го познаете? Изучавайте мислите и чувствата на човека, за да го познавате и на този, и на онзи свят. Човек е жива книга, която трябва да се изучава. Всеки религиозен човек, който чете Стария и Новия завет, си има по един любимец. Онзи, който има развито сърце, обича евангелист Йоан. Който има развит ум, обича Павла. Догматикът обича да чете Петра. Праведният обича Якова. Има един закон, по който се изучават нещата. Как ще се ползуваш от блягата на слънцето, ако не знаеш, как да се поставиш към него? Например, младите се пазят от слънцето, да не изгарят лицата им. Ако отидете в Америка, ще видите, че онези, които работят на слънце, носят на главите си бели гугли, да не изгарят. Щом слънцето изгаря лицето ти, има някаква причина за това. И момата казва, че момъкът я изгорил. С какво я изгорил? Да е с дилафа, не е; да е с ръжена, не е; да е с

въглен, не е. Изгорил я с нещо, но то е невидимо. Важно е, че лицето ѝ губи червения си цвят и постепенно потъмнява.

Сега аз ви навеждам на една философия, която има приложение в живота. В едно отношение, религиозните хора приличат на влюбени момичета и момци. Погледнеш лицето на един религиозен — пожълтяло; на друг — позеленяло; на трети — побледняло. — Защо? — Има нещо, което ги мъчи. Религията е предмет на сърцето. Значи, има някакво влюбване. — В кого са влюбени? — В Господа. Обаче, те не могат да Го намерят. Имат някакъв образ за Него, но Го търсят отвън. Казваш: Светът е създаден от Бога, но не прилича на Него. И нашият салон е направен от някого, но този, който го е направил, не прилича на салона. Гледаш картината на художника, но самият художник не е в картината. Той рисува чужди образи, но, въпреки това, вложил в тях нещо от себе си. Тънко виждане и разбиране е нужно, за да намериш художника в неговите картини. Следователно, ако искате да намерите Бога, търсете Го във всичко, което Той е създал.

И религията, както всички неща в живота, е подложена на постоянни промени. Това е в реда на нещата. Природата не търпи еднообразието. То произвежда реакция. Еднообразието в мислите, в чувствата и постъпките убива човека. И в религията еднообразието убива. В каквото и да е смисъл, еднообразието произвежда особена реакция. Не можеш да удриш хиляди пъти

на едно и също място и да не произведеш никаква реакция. Достатъчно е да удариш стомната няколко пъти, за да се счупи. Даже и с погледа си може да произведеш реакция в човека. Като го погледнеш няколко пъти по един и същ начин, той непременно ще се смути. Ако се ръкуваш често с един човек, той пак ще се смути. Когато често се целуват, хората се развалят. Еднообразието в целувките убива и разваля човека. Не целувай всякога с едно и също чувство. Колкото пъти целунеш човека, толкова пъти трябва да внесеш в душата му нещо ново. Каквото внесеш в човека, трябва да е ценно, като диамант. Ако с целувката си не можеш да внесеш нещо ценно в душата на човека, не го целувай. Не можеш ли да внесеш ценното, ще оцапаш душата му. Никой няма право да цапа! Нито момъкът да цапа момата, нито момата — момъка; нито майката да цапа детето, нито детето — майката; нито мъжът да цапа жената, нито жената — мъжа; нито господарят да цапа слугата, нито слугата — господаря. Не се позволяват целувки, които цапат! Ще кажете, че много тънко се преде.

Като ме слушате да говоря, някои казват: Какво ли ще каже Учителят? — Аз още не съм започнал да говоря. За да говоря, трябва да ме разбирате, а вие едва сте научили азбуката. Още много има да ви уча: образуване на срички, на думи, на изречения. Вие мислите, че знаете много. — Като се сравните със светията или с ангела, тогава ще разберете, колко

малко знаете. Ако измерите силата си с тази на ангела, ще видите, колко сте слаби. Един ангел може да вдигне земята само с едната си ръка и да я захвърли на 4 - 5 километра далеч в пространството. Един ангел може да си играе със земята, като с топка, да я подхвърля нагоре - надолу, и ние да стоим на нея спокойно. Това е обяснение, от което се вижда силата на ангелите. Децата играят с прашка, хвърлят камъни. Какво движение образува грашката? В каква посока отива камъкът? Това са движения, с които учените се занимават. Говори се за тангента, за движение по тангентата. Ще кажете, че това движение е праволинейно. Обаче, всички праволинейни движения се превръщат в криволинейни. Какви движения прави земята при въртенето си около своята ос? Какви движения се образуват при въртенето на земята около слънцето? Това са въпроси, които мога да разглеждам с математиците. Колкото и да ви говоря на вас, и след хиляда години вие ще знаете толкова, колкото и сега. Каквото и да ви говоря, ще кажеме: Пер де Шам, пер де Баглат.

И тъй, когато Бог мисли едно нещо, хората мислят друго. Когато Бог чувства по един начин, хората чувствуват по друг начин. Много естествено, когато богатият намисли да си прави къща, работниците веднага пристигат. Той има идея, каква да бъде къщата, от какъв материал, какво изложение да има. Обаче, работниците мислят друго: по колко ще им

се плаща на ден, кой от тях работи повече, кой по-малко; колко камъни ще делят, де ще ги турят и т. н. За идята на богатия работят десетки хора: всички слизат, качват се, бързат, пренасят вар, пясък, тухли, камъни. Богатият седи и заповядва, а другите работят. Коя е причината за това? С какво, именно, богатият може да застави толкова хора да му работят? Как ще отговорите на този въпрос? То е все едно, да говоря на деца за висшата математика. Аз искам да разбирате този въпрос, както аз го разбирам.

Азбуката, която сега изучаваме, ще бъде недостатъчна за по-нататъшното ви развитие. Стремете се да разберете онова, което днес не разбирате. Онова, което ви радва и осмисля живота ви, е непостижимото. Непостижимата любов е истинската, а постижимата любов е предисловие на истинската любов. Който иска изведнъж да постигне всичко, сам се осъжда на смърт. За да живеш, трябва да се стремиш към непостижимото. Колкото повече непостижими неща има, толкова по-дълъг е животът. Да допуснем, че носиш на гърба си торба, пълна със злато, и по някакъв начин слизаш с тази торба до дъното на океана. Постигнал си известно богатство, но животът си ще изгубиш. За да излезеш на повърхността на океана, трябва да късаш връзките, с които се държи богатството ти. По-добре да си на земята, макар и с непостигнато богатство, отколкото с торба злато на гърба в океана. Красо-

тата е на повърхността на океана, а не на дъното.

Богатството, знанието, които ви спъват, трябва да останат на дъното. Те нямат никакво отношение към вас. Много от богатствата, оставени на дъното, са непотребни. Като ви наблюдавам, виждам, че имате много религиозни богатства. Те ви държат вързани за дъното на океана. Мъжът иска да върви в правия път, да служи на Господа, но е свързан с жена си, тя го тегли надолу. Някога жената е свързана с мъжа си, той я тегли надолу. Христос казва: „Ако не се отречете от себе си“... — Как да се отрече от себе си? „Ако не се отречеш от баща си.“ — Нито синът да се свързва с баща си, нито бащата да се свързва със сина. Има само една правилна връзка — с любовта. Бог ви свързва с любовта. Вън от любовта, други връзки не ви трябва.

Млад момък среща една красива мома и се влюбва в нея. Той я носи постоянно в мисълта си. Всяка негова мисъл е нишка, която я държи вързана за него. Тя иска да следва, например, в Ню-Йорк, но е вързана, не е свободна. Целият ѝ път дотам, 7 — 8000 клм., е препасан с нишки. За да се освободи от тях, тя трябва да бъде силна, разумна, да знае, как да се освободи. И религиозният, като влезе в едно общество, веднага започват да го свързват с такива нишки: ту от парите му се интересуват, ту от живота му, ту от вярата, във всичко го следят. Всеки отправя към него една и съща

мисъл. То е все едно, двадесет души професори да те изпитват за едно и също нещо, по един и същ начин. Питат те, в какво вярваш и защо вярваш. — Ей тъй, вярвам. — Обичаш ли? — Обичам. — Как обичаш? Интенсивно ли обичаш? На друга страна говорят за него: Той е чистосърдечен, с отворена душа. — Няма да бъде отворен! Човек трябва да е свободен. — Как да бъде свободен? Така се изреждат няколко души и му задават все едни и същи въпроси. Така постъпват и с мене. Питат ме за едного: Не виждаш ли, че този брат ле живее хармонично? — Няма какво да ми казвате. Достатъчно е да погледна една дреха, за да позная, какъв е бил шивачът. Достатъчно е да погледна хляба, за да позная, какъв е бил фурнаджията. Следователно, без да ми се говори, аз зная, кой какъв живот живее — хармоничен, или нехармоничен.

Вчера се разговарях с една млада сестра за любовта, за еднообразието в живота. И сега говоря на нея. Обръщам вниманието ѝ на нейното особено разбиране, на нейната особена философия. Казвам ѝ, че ако не обича хората, тя сама си пакости; ако ги обича, тя сама си прави добро. Същото се отнася и до любовта към Бога. Който обича Бога, първо прави добро на себе си; който не обича Бога, сам си пакости. По това ще познаяте и Бога в човека. Който ви обича, ще знаете, че Бог чрез него ви обича. Обичай хората, за да не си пакостиш. Не говори лошо за никого, за да не се

каляш. Защо ще цапаш езика си? Лесно е да кажеш лоша дума за човека, лесно е да го ухапеш, но ще се окаляш. Пази чистотата на душата си. Пази чистотата на своя език. По-неже аз не искам да се калчи, затова и на вас казвам: Не цапайте езика си! Не се осъждайте!

Сега, аз не искам да ме разбирате. Първо аз искам да ви разбера. Каквото изисквам от себе си, изисквам го и от вас. Като се разбираме, и хората ще ни разберат. Като се разбираме, и Бога ще разбираме. Тогава никой няма да каже за нас лоша дума. — Какво значи да разбираш Бога? — Това значи, да Го познаваш като Любов като Мъдрост и като Истина. Да Го познаваш като живот, светлина и свобода. Да разопраш Бога, това е твоята задача, а не да се зачимаваши с грешките на хората. Всъщност, ти имаш неправилно схващане за грешките. Според мене, грешка е, когато поставяш нещо не на мястото, което Бог му е определил. Не е грешка, че си написал думата любов на френски, на руски, на английски или на турски. В разностранието е красотата на живота. Обаче, грешка е, ако разместиш буквите, или изпуснеш някоя буква. Що се отнася до разбирането на любовта, всеки я разбира по своему: българинът по български, французинът по французи, англичанинът по английски, руснакът по руски, турчинът по турски. Наблюдавали ли сте, каква обхода имат насекомите помежду си? Мажката муха се отнася с голямо почитание

към женската. Ощо отдалеч се кланя и казва: Моето уважение към тебе! Готов съм на всички услуги. Ще ти съдействувам във всичко.

Сега вие се смеете на това, и добре правите. Смехът е благословение. Когато е много сериозен, човек се втвърдява, мускулите на лицето му взимат особено изражение. Да се смее човек от сърце, това е едно козметично средство. Смехът смекчава линиите на лицето. Когато се смее, аз се смеем от сърце, както гряхва. Аз не искам да се смеете като мене, нито да бъдете сериозни като мене. Ще се смеете и ще скърбите на място, да не разваляте чъртите на лицето си. Ако се говори за някой умрял, ще се смееш ли? Смъртта произвежда скръб. Тя е сериозен акт. Умрелият се намира в трудно положение. Той напуска земята без пет пари в джоба си и се пита, какво ще прави в другия свят. Там му се дават мъчни задачи за решаване. На земята той знаеше азбуката, служеше си със земния език. Какво ще прави с този език в другия свят? Той се намира в съвсем нова обстановка. Като българин, той и там си говори български език, но никой не му обръща внимание. Минават - заминават ангели край него, той им говори на своя език, но те не му отговарят. Достатъчно е само една дума да им каже на ангелски език, за да спрат пред него и да му обрънат внимание. Питате: Така ли е всъщност? — Ако не вярвате, идете при умрелия и го питайте. Това, което вие мислите, право ли е? Казваш, че с мир работите не се

оправят. — Как се оправят? — С бой. — Значи, за да се яде житото, трябва да се груха. Колко жито ще огрухаш в една чутура? Всичкото жито не може да се груха. Следователно, всички хора не могат да се бият. Има смисъл да биеш някого, само ако знаеш, колко удара да му нанесеш.

Вчера един от възрастните братя забиваше два кола. Отдалеч видях, че колците не са забити право. Понеже той гледа отблизо, не може да забележи това. Някога нещата се виждат по-добре отдалеч, отколкото отблизо; някога отблизо се виждат по-добре. За да рисуваши добре една картина, трябва да я поставиш на определено разстояние от тебе. Опитвал съм да рисувам човешкия нос и то с пипане, а не с гледане. Прекарвам пръстите по линиите на носа си и рисувам. Ако успея да го рисувам точно, радвам се, но мъчно успявам. Живи са линиите на носа. Някога мръднеш ръката си с една стотна от милиметъра, и носът се изменя. Особено мъчно се предава средната линия, която дава формата на носа. Преди няколко дни получих писмо от един професор в Панама. Гледам почерка му — гладък, буквите равни, четливо написани. Казвам: Ето един човек с вкус, с желание да научи нещо; добър е той.

Чета друго писмо: една буква по-висока, друга по-малка; една наляво, друга надясно. Тоzi човек не е лош, но е небрежен. Много от религиозните хора, като тръгнат в духовния път, стават небрежни. Те не обръщат внимание на

близките си, не искат да се свързват с тях, да не се окалят. Там е грешката им. Като обикнеш Бога, ще обикнеш и хората и то повече, отколкото по-рано. Тогава ще знаеш, как да постъпваш с тях, как да им говориш. И аз правя опити, да видя, какъв е резултатът от моето говорене. Дойде някой при мене и ми се оплаква, че се скарал с жена си, че децата не го слушат. Казвам: Ще се оправят работите. — Дай Боже, от своята уста в Божиите уши! Отива си вкъщи и на другия ден иде радостен, засмян, че се помирил с жена си, че децата му станали по-послушни. Друг се оплаква, че длъжниците му не искат да плащат; градините, нивите му не са разкопани. — Бъди спокоен, ще се оправят и твоите работи. След десет деня, той пак иде и казва, че думите ми се сбъднали. Намерил работници да копаят градините му; длъжниците почнали да плащат. — Всеки човек е проводник на Божието благословение. Ако не му даде път, той носи отговорност за това. Кажй една добра, блага дума на човека, и Божието благословение ще протече. Като станеш проводник на Бога, ти помагаш първо на себе си. Като кажа някому, че работите му ще се оправят, и моите работи се оправят. Ако не вярвам в това, и моите работи не се оправят. Щом пожелаем доброто на ближния си, и моите работи се оправят. Това е закон, в който няма никакво изключение. От благословието, което получава моя ближия, има дял и за мене. Това е новата философия на живота.

И тъй, четирите кардинални точки в живота са: Любовта, мъдростта, истината и четвъртата точка — познаване на доброто и злото. Грешката на хората се заключава в това, че те не започват с първите три точки, а с последната — залезът на живота. Те започват със знанието, което иде най-после. Научи първо любовта, мъдростта и истината, а после доброто и злото. Ако не изучиш първо трите точки, последната ще ти донесе голямо нещастие. Следователно, не питай, защо страдаш, но знай, че си започнал да учиш по обратен път. — Как да си помогнем? — Започнете първо с любовта, мъдростта и истината и после с доброто и злото. Само така ще разберете вътрешния смисъл на живота. В това се крие мистичната страна на християнството. Като дойдете до това учение, ще правите сравнение между четирите главни пророци: Исаия, Иезекиил, Иеремия и Даниил. После ще се спрете върху четирите евангелисти, върху дванадесетте малки пророци и дванадесетте апостоли. Като ги изучавате, ще видите, на каква добродетел отговаря всеки пророк и всеки апостол. Те са дванадесет добродетели, т. е. дванадесет извора, дванадесет цвята, дванадесет сили.

Сега, посгавете за основа любовта, като най-достъпна. Качете се при мъдростта, като най-висока точка. Слезте при истината, като най-дълбоко място. Любовта и истината са на една линия. Мъдростта е на една линия с доброто и злото: мъдростта е горе, а доброто и

злото — долу. Значи, мъдростта е на главата, доброто и злото — под краката. Турете всичките си недоразумения, смущения, страдания под краката си. След това, качете се горе, отдето ще ги изучавате с ума, сърцето и със силата си.

Поздравлявам ви с новия ден!

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

31. Утрипно Слово от Учителя, държано на 15 май, 1938 г. София. — Изгрев.

Великото в света

Размишление.

Ще прочета 13 глава от Евангелието на Матей, от 53 стих до края.

Ще прочета нещо от „Ценното от книгата на великия живот“ (Беседи, държани на Рила, 1932 г. от беседата „Откри“ стр 327): „Един нумизматик намерил една стара монета, на която имало някакъв надпис. Той я дал на слугата си да я измие само от пръстта. С голямо усърдие слугата се заел да я изчисти; толкова хубаво я изчистил, че изтрил и надписа. Желанието му било да я изчисти така, че да светне.“ — стр 327 и 328.

Какво ще кажете за скърбящите? Кой скърби? — Който се учи. Като учи, човек постоянно съжалява, че не е достатъчно учен, и започва да скърби. Днес светът се нуждае от радостни хора, а не от скърбящи. Скърбният се занимава само със себе си: ту кракът го боли, ту главата, ту стомахът. Взима малко дървено масло, малко спирт, разтрива болния си крак и се разговаря с него. — Кракът те боли, понеже някога не си бил внимателен, дружелюбен с него. Боли те ухо, ако все за него мислиш. Скърбният мисли само за скръбта си. Скръбта е резултат на

човешкото, а радостта — на Божественото. Бъдете радостни и весели; вярвайте в Разумното Начало. Ако не вярвате в Него, ще бъдете от скърбящите. — Обезверихме се. — Изгубили сте естественото си знание. И недоволните намират, че има нещо криво в света. Това е тяхно разбиране. Кривото в живота се дължи на факта, че работите им не стават, както те мислят.

Вчера дойде при мене един от нашите приятели — най-щастливият човек на Изгрева. Едва седна, той започна да хвали съюзята възлюбена: каква била любовта ѝ, каква обхода имала, каква мъдрост, каква истина! Във всяко отношение съвършена — цял ангел. Казах му: Пази я, да не ти я вземат. — Там с всичката опасност. Гледам, влюбил се един в нея. — Кой не се влюбва в хубавата книга? Всеки иска да я чете. Кой не иска хубаво ядене? Кое дете няма да се качи на зрялата череша, да си откъсне няколко череши? Някой обсебил цяла череша и мисли, че само той има право да яде от нея. Всеки има право да яде череши, обаче, никой няма право да преяжда. Де с кривого? Криво е, ако вземеш черепната от ръката на човека. Сам си откъсни от дървото няколко череши.

Кои са отличителните качества на умния човек? — Умен е онзи, който може да смени скръбта в радост -- стр. 335.

Слушах приятеля, който хвалеше жена си, и му казах: Много хвалиш другарката си, но и тя те хвали. Като дойде при мене, и тя казва: Няма подобен на моя възлюбен. Ще из-

вините, и двамата се хвалите много. Аз съм на особено мнение. Има един закон, според който приемам само 25% от думите ви за верни. Когато хората се хвалят, или укоряват, аз приемам само 25% от казаното за верно, а 75% турям в моята каса.

Вчера денят беше мъглив, облачен, с малко дъжд. Коя е причината за това? — Големите похвали. Щом хората се хвалят много, времето си скрива лицето. После запитах Господа в себе си: Да хваля, или да укорявам хората? Той ми отговори: Ако има за какво да ги хвалиш, хвали ги; ако има за какво да ги укоряваш, укорявай ги, но бъди справедлив. Нито един косъм повече да не притуриш, или да отнемеш. Бъди абсолютно справедлив! Ако хвалиш несправедливо, ще се поквариш; ако укоряваш несправедливо, пак ще се поквариш. Който хвали, или който укорява хората, сам се покваря. — Какво да се прави тогава? — Първо, трябва да се научиш да обичаш хората. Ако хвалиш някого, без да го обичаш, или, ако го укоряваш, без да го обичаш, ти ще се поквариш. Ако не обичаш някого, по-добре мълчи; нищо не казвай за него. От разговора си с Бога, аз разбрах, че всяко нещо, което става без обич, е достояние на Господа. Щом стане въпрос за него, ти мълкни. Остави Бог да се занимава с него. Щом обичаш нещо, занимавай се с него, колкото искаш.

Често хората си създават мъчнотии от нищо и никакво. Една сестра се оплакваше от

силно главоболие и стомашно разстройство. Питам я, какво яла. Оказа се, че яла кисело мляко и след това ягоди. Киселото мляко и ягодите не се спогаждат. Ако някой страда от туберкулоза или рак, да яде кисело мляко. Трябва да ядеш най-малко три години по три пъти на ден по 100 грама на всяко ядене, за да има микроскопическо подобрене. Като цял, киселото мляко е на място, но не и с ягоди. По същия начин, не смесвай несъответни мисли с чувства. Ако смесиш едно чувство с една неестествена мисъл, и неестествена постъпка, ще се разстроиш. Обичаш някого, искаш да му кажеш нещо хубаво, да го похвалиш, но чувствуваш, че езикът ти е вързан, нищо не излиза. Много естествено. Опасно нещо е хвалбата. Днес го обичаш, ще го хвалиш; утре любовта ти се намалява, преставаш да го хвалиш. Защо ще хвалиш човека? Той е ученик, едва сега започва да учи. Трябва ли ученикът да хвали учителя си? Ще му каже, че е много учен. Учителят ще му отговори: Колко съм учен, то е моя работа. Ти по-добре мисли, че скоро ще дойде изпитът; гледай да научиш добре материала. И вие понякога отивате при Господа и казвате: Господи, колко си велик, колко си добър! — Колко съм велик и добър, това не е ваша работа. Скоро ще държите изпит, гледайте да се подготвите добре, да отговорите на всеки зададен въпрос. Любовта изпитва учениците. Тя има съвсем друга задача от тази, която вие мислите. — Ами ако ме скъсат? — Радвай се, ще

научиш по-добре материала. Ако получи единица, аз ще си кажа: Нагоре! Във всички мъчнотии през живота, умът и сърцето да са отправени нагоре, към Господа. — Писали ми четворка. — Това е стол за сядане. Кой може да седне на единицата? — Писали ми петорка. — Тя е съд, в който можеш всичко да поставяш. — А шесторката? — Боздуган, който удря по главата. Според мене, най-хубавата бележка е единицата. Тя може да играе роля на писалка, с която пишеш хубави писма. Трябва да бъдем справедливи в преценката на нещата.

Срещаш одного и виждаш, че е сериозен повече, отколкото трябва. — Кой човек е сериозен? — Натовареният. Като му туриш 100 кгр., той веднага става сериозен. Така, всеки може да стане сериозен. Тури му на гърба 20 — 30 хиляди лева дълг или някаква тежка болест, ще видиш, как веднага става сериозен и започва да мисли. Дойдѐ при мене един мой приятел и казва, че загазил нещо. Как си загазил? — Имам да давам 20 хиляди лева. — Какво са 20 хиляди лева? Ако са живи, ще ги продадеш. Това са 20 хиляди лъва. Всеки лъв по хиляда лева най-малко. А така, какво са 20 хиляди книжни левове! Няма какво да се страхуваш. Накриви си шапката и върви напред! И вие имате такива книжни мъчнотии, от които се плашите. Казваш: Аз чувствавам, че учителят ще ме скъса. — Как чувствавам това? — Чувствавам, че нещо лошо ще мине през главата ми. — Какво от това? Да се плашиш от предчувствия,

това е атавизъм. Има една опасност в повтаряне на нещата. Старият живот неизбежно ще се измени. Бъдете готови за това. Всяка погрешка на миналото трябва да се изправи. — Страшна е кармата! — Колкото и да е страшна, трябва да се ликвидира с нея. Онези, които са писали върху кармата, не са обяснили много неща.

Защо трябва да се изправят погрешките? — Защото при всяка погрешка, човек губи нещо от себе си. Дали съзнаваш това, или не, ти си изгубил половина от силата си. Кармата иде с цел, да изправим погрешките си от миналото и да придобием двойно по-голяма сила. Следователно, като грешил, ти намаляваш силата си; като изправиш погрешката, увеличаваш силата си. Изправянето на погрешките подразбира удвояване на нашата сила. В този смисъл, добър е онзи човек, който изправя погрешката си; учен е онзи, които изправя погрешката си. Достатъчно е ученият да погледне един написан ред, за да разбере, къде трябва да се поставят препинателните знаци.

Казваш, че искаш да живееш добре. — Това е най-лесно. Добрият живот има отношение към любовта. Ако мислиш, че си роден от Бога, ще прилагаш любовта и ще живееш добре. Ако още не си роден от Бога, не можеш да говориш за добър живот. Добрият художник рисува хубави картини. Добрият музикант свири добре. Всеки тон в него е точен, ясен, чист. В това отношение, той е добър геометрик. Той

поставя всеки пръст точно на мястото си. Малко музиканти свирят с абсолютна точност. Те носят музиката вътре в себе си. Това подразбира, че имат любов. От всеки тон излиза светлина. Добрият музикант може да лекува с музиката си. Ако те боли глава или стомах и слушаш добър музикант, болката веднага престава.

Ще се върна на въпроса за брата, който хвалеше своята другарка. Той я хвали, аз нищо не казвам. Той мисли, че не му сърадвам. Ратвам се, че Бог му е дал такова благословение. На излизане от стаята, той каза: Дай Боже, и ти да имаш такова благословение. — Дай Боже! Един баща се оплакал на свой близък приятел от сина си, че бил много непослушен. Приятелят му го слушал и мълчал. — Защо не кажеш нещо? Не влизаш ли в положението ми? — Влизам в положението ти, но не мога да ти помогна. — Знаеш ли, какво значи непослушен син? — Зная. Аз имам двама, които също са непослушни. Други имат по няколко сина, все непослушни. Яков, един от израилските първенци, имаше 12 сина. Как мислите, всичките дванадесет бяха ли послушни? Те искаха да убият брат си Йосифа, после отмениха решението си и го продадоха. Парите изядоха и изпиха, а на баща си казаха, че звяр разкъсал брата им. Хората се натъкват на големи противоречия. Понсже ние сме в края на старата епоха, когато всички сметки се ликвидират, не можем да правим нови опити. Кармата се ликвидира вече.

Иде новото в света, няма време за отлагане. Каквото противоречие застане на пътя ви, разрешете го. Каквато грешка видите, изправете я. Не се отегчавайте да изправяте погрешките си. Това, което става днес, няма вече да се повтори. Ще дойде ден, когато ще съжалявате, че няма кой да ви се кара. Ще си спомняте за блажените времена, когато жена ви се е карала, или мъжът ви се е карал. Не е ли по-добре, детето ти да е живо, па макар да плаче, отколкото да не може да говори. И плачът е говор. По-добре да плаче, отколкото да е ням или схванато, да не може да се помръдне. Следователно, каквито и да са противоречията, има нещо велико в тях. Щом ти е допуснал, Бог е вложил нещо добро в тях. Бъдете внимателни към противоречията. Каквито и да са те, не ги оставяйте неразрешени. Ако вие не ги разрешите, след вас никой не може да ги разреши. Разрешаването им е задача на сегашния век. Аз мога да накарам всекиго от вас, в един момент да ми повярва. Как? — Ще извадя от джоба си сто наполеона и ще ти ги дам. Сега вярваш ли в мене? — Вярвам. — Колкото повече давам, толкова повече се усилива вярата му. Като му взема всичко, той става безверник, в нищо не вярва. Защо да не вярваш? Очи имаш, не вярваш ли в тях? — Вярвам. — Уши имаш, вярваш ли в тях? Уста имаш, с която ядеш; ръце имаш, с които работиш; крака имаш, с които ходиш; ум имаш,

да мислиш; сърце имаш — да чувствуваш. В какво вярваш сега? — Във всичко.

„Блажени вярващите.“ Аз казвам: Блажени сте, ако не оспорвате това, което Бог е дал. Признайте тези блага и ги използвайте. Проповядвайте на всички хора да признават благата, които Бог е вложил в тях. Не се заблуждавайте от неща, които не съществуват. Как ще вярваш, че си много красив, когато огледалото не казва това. Друг е въпросът, ако виждам в огледалото, че съм красив. Вярвам в цигулката си, защото, като свиря, времето се оправя, и болните оздравяват. Ще кажат, че свиря много хубаво. Аз сам зная това.

Радвайте се, че сте дошли тук на събрание; радвайте се, че краката ви доведоха дотук. Доста добродетели имате, за да ви доведат тук, при мене, да се срещнете с Господа. — Де е Господ? — Дето сте вие, дего съм аз, дето е вашата мисъл, там е Бог. Дего е и моята мисъл, там е Бог. Дето е вашага любов, там е Бог. Ние сме се събрали тук, и Бог е между нас. Щом е тук, щом ни е дал своето благословение, ние сме готови да изпълним Неговата воля без никакво отлагане.

Едно желание имам: Да бъде волята Божия!

Да дойде Царството Божие на земята!

Да се прослави името Божие! Това е великото в света, за което всички сме призвани да работим.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

•

32. Утринно Слово от Учителя, държано на 22 май, 1938 г. София. — Изгрев.

Обнова на човека

Размишление.

Ще прочета 4 глава от пророк Данаил.

Три неща занимават човешкото съзнание: миналото, което отживяло времето си и не се връща; настоящето, което живеем сега и изучаваме; бъдещето, което очакваме и не знаем, какво ни носи. Мнозина градят своя живот на минали опитности, затова често остават излъгани.

Ще приведа един случай, станал някъде в южна България, дето има много лозя. Двама турци минавали край едно лозе. Единият знаел малко български. Те си говорили: Ще влезем в това лозе да си наберем грозде. — Ами ако излезе отнякъде пъдарят? Онзи, който знаел малко български, казал на другаря си: Ще те науча, какво да правиш. Ако чуеш, че пъдарят казва: Удри го—веднага бягай. Те влезли в лозето и започнали да берат грозде. Пъдарят ги видял и извикал на другаря си: Я му светни една! Турците очаквали да чуят „удри го!“ и продължавали да си берат, докато на гърба им стоварили по една здрава тояга. Едва тогава разбрали, какво значи „Светни им по една!“ И в сегашния живот хората разбират смисъла на думите „удри го! Те още не разбират зна-

чението на думите „улри го!“ Животът е лозе, в което сте влезли да берете грозде. Често правите неща без позволение, но има пазачи, които ще ви изненадат с думите: Сметни им по една! — Не сме ли свободни? — На земята свободата е относително нещо. Всички хора искат да бъдат свободни, но, въпреки това, са ограничени. Човек не е свободен да говори, каквото иска; не е свободен и да прави, каквото иска. Да правиш, каквото искаш, това не е свобода.

В турско време, един млад момък работел градинарство, но този занаят му омръзнал. Той решил да го смени с друг, по-лесен. Отишъл в Солун и, като обикалял из града, той се спрял пред един абаджия и го попитал: Искаш ли да ме научиш на твоя занаят? — Искам. Момъкът останал при абаджията, който му дал парче аба, да се упражнява да шие. Цяла седмица той теглил иглата, но още нищо не знаел. Един ден, при абаджията дошъл един турски бей, който му казал: Майсторс, искам да ми ушиеш едни бирбучуклии гащи. Ще дойдеш у дома да ги ушиеш. Случило се, абаджията бил много зает и не могъл да отиде с бейа. Затова изпратил чирака си, той да вземе мярка и да го почака там. Досга време минало, но абаджията все още не идвал. Бейа казал: Както се вижда, майсторът ти няма да дойде, затова ти ги скрой. Дал му един топ сукно и го оставил да крои. Момъкът, който само от една седмица учил за-
аята и нищо не знаел, започнал да крои. От-

тук-оттам мерил, но нищо не излязло. Като го гледал, беят казал: Вижда се, че нищо не можеш да направиш. Скрой ми поне една салтамарка. Чиракът почнал да крои, но пак нищо не излязло. Ядосан, беят му казад: То се вижда, че и салтамарка няма да стане, но уший ми една тютюнева кесия. Ако ти нея не можеш да направиш, ще те набия.

Обикновено хората започват с големите работи — с бирбучуклиите гаши. Като не могат да ги направят, залавят се за салтамарка. Като не могат да направят и нея, спират се на тютюнева кесия. Огтук идат всичките нещастия. Младият чирак трябваше да каже на бей: Аз работя само от една седмица, още не съм научил занаяга. Ще почакам да дойде господарят, той да скрои гашиите. Вие често се залавяте за работи, които не знаете, искате да минавате за маестори и казвате: Каквото каже човек, всичко слава. — Така е, но гова се отнася за разумния човек. Каквото каже той, става. Обаче, каквото каже глупавият, нищо не става. Казваш: Гладен ще умра. — Който знае да пее, никогда не умира гладен. В Англия има закон, според който, не се позволява на просящите да искат милостиня, без да проявят известно изкуство. Ако просиш, без да пееш или свириш, ще се намериш в затвора. Щом пееш, всеки е готов да ти даде нещо. Днес повечето хора влизат в живота без никакво изкуство и очакват да бъдат щасливи, учени, красиви. Това е криво разбиране. Ще пееш, ще свириш и тогава ще бъ-

деш щастлив. Ако не пееш, ще се намериш в затвора. Искаш да станеш учен, но не ти се учи и казваш: Бог е милостив, ще ми помогне. — Ако учиш, ще ти се помогне; ако не учиш, в никое училище няма да те присмат. Бащата може да е много богат, но богатството не спасява. Учителите изискват и от богатските синове, както и от бедните. Казваш: Млад съм, не мога да не греша. Ще се моля, и Бог ще ми прости греховете. — По-добре да не грешаш, не разчитай всякога на молитвата. Ще грешаш, че после ще се молиш! — Защо греша човек? — Защото е невежа. — Ама учен е човекът. — И ученият греша. Това показва, че има нещо, което и той не знае.

Три неща са нужни на човека, като условия за правилното му развитие. Първо, той трябва да бъде здрав. Второ, да има разумно сърце, с което да реализира своите естествени чувства и желания. Естествено е желанието ти да бъдеш добър певец, да взимаш три октави, но условия са нужни за това. Ако искаш да станеш добър певец, ще пееш, ще се упражняваш. Лесно е да се каже, че някой е даровит. — Даровит е, защото е работил в миналото. Без труд и работа нищо не се постига. Какъв смисъл има да дадеш нови, красиви дрехи на скръбен човек? Той ще ги погледне и ще ги тури настрана. Дай тези дрехи на един млад, левент момък, да ги носи с радост. Хубавите книги се дават на учените. Здравето се дава на силните хора.

Третото нещо, което човек трябва да има, е светъл, добър ум. — Нищо не зная, нищо не разбирам. — Умът ти не е светъл. Радвай се и на малкото, което знаеш. То ще ти помогне за това, което трябва да направиш. Каквито знания да имаш, пак трябва да работиш. Нещата не се постигат изведнъж. Взимаш кибритената кутия, изваждаш клечка кибрит и цъкнеш: първата клечка не хваща, втората — също, едва третата се запалва. — Кибритът е овлажнял. — И това е възможно; може и работниците да не са го направили, както трябва. Важно е, че и при изработените неща, пак се иска малко усилие.

И тъй, за да реализира своите мисли и чувства, човек трябва да бъде вътрешно самоуверен. Искаш да направиш нещо. Уверен ли си в успеха на своята мисъл и твоето чувство? Не е достатъчно само да имаш потик. Без увереност в това, към което се стремиш, няма успех. Наблюдавал съм, как пеят видните певци. Щом излезе на сцената, той вземе една свободна поза, уверен е в себе си. Гласът му се излива леко, плавно, като че извира отнякъде. Някой още първия момент се смути, не е уверен в себе си. И той пее, но усещаш, че гласът му едва излиза от гърлото, като че ли го тегли с помпа. Истинският певец навсякъде и всякога пее. Гласът му може да не се чува, но, и като мисли, и като чувства, той все пее. Слушаш един виден певец и казваш: И аз искам да пея. Ако мислиш, че отсега нататък ще

се учиш да пееш, твоята работа е загубена. Пей при всички условия и не се безпокой. Знаете ли какво се иска от бъдещите певци? Тяхното пеене трябва да отговаря на изискванията на любовта. В онзи свят съществата са крайно безпощадни. Там и най-видният певец от земята може да се провали в един момент. Никой не може да разчита на миналото, да каже, че на земята е бил добър певец. Ще му кажат: Ако пееш добре и взимаш тоновете правилно, певец си; направиш ли една малка грешка, не си певец. В света на любовта не се позволява абсолютно никаква грешка. — Едно време бях добър певец. — Не е важно, какъв си бил някога. Днес не песш добре. Може някога да не си пял добре, а сега пееш хубаво.

Слушате някои религиозни да казват: Едно време бяхме набожни. — Сега не сте ли набожни? — Не знаем, какво стана, но изгубихме нещо ценно. Друг казва: Никога не съм се молил, но надявам се на бъдещето. Тогава ще се моля. Това е все едно, да искаш да станеш добър певец, без да си пял в миналото, без да пееш сега. Значи, разчиташ на бъдещето. И това е възможно, но се иска генпална воля. Ако направиш гигантски усилия, можеш да постигнеш нещо, но можеш ли да правиш такива усилия? Нещастieto на хората се дължи на тяхната сляпа вяра в бъдещето. В миналото не си живял добре, а очакваш в бъдеще да живееш добре. Хубаво е, човек да вярва, но да вярваш само в бъдещето, това е позволено на мла-

дите моми и момци. Младият момък казва на възлюбената си: Ще те направя царица. Каквото пожелаеш, ще имаш. Тя го слуша и вярва на всичко. Тя гледа на него като на божество, което, каквото каже, става. Всъщност, от всичко казано се изпълнява едва една десета.

Една селянка, красива жена, се оплакваше от мъжа си: Обичахме се, оженихме се, не живеем лошо, но едно не мога да забравя и да се откажа от него. Преди да се оженим, моят възлюбен обеща да ми купи кюркче с лисича кожа на врата. Оженихме се набързо, и той обеща после да ми го купи. Ето, десет години минаха оттогава, и кюркчето още не е купено. Силно е желанието ми да имам такова кюркче; ще си отида на другия свят с отворени очи за него. Питам мъжа: Защо не купиш обещаното кюркче на жена си? — И аз не зная, какво става. Като се накая да ѝ купя, все ще се случи нещо, и парите отиват. Получавам хиляда лева месечна заплата, а кюркцето струва десет хиляди лева. Как да ги спечеля? Казах на жената: Както виждаш, мъжът ти има добро желание, готов е да ти купи обещаното, но няма пари. Ами ти защо бърза да се жениш? Трябваше да чакаш да ти купи кюркче и тогава да се жениш.

И на вас казвам: Не се женете без кюркче. Всяко нещо вначалото става по-лесно, отколкото накрая. Казвате: Ако работата започва зле, поне добре да свърши. — Прави сте. Обаче, някога работите започват добре, а свършват зле. Правилно е, да започват добре и да свършват

добре. Божественият живот започва добре и свършва добре. Ако животът започва добре, а свършва зле, в него има нещо човешко. Всяка работа, която е изпълнена с любов, мъдрост и истина, започва добре и свършва добре. Ако започва само с любов, а без мъдрост и истина, не е започнала, както трябва. Не пренебрегвай нито една от добродетелите в своята работа. Това значи, да започваш с Божествения. Основа на живота и начало на всяка работа са добродетелите. Без тях нищо не се постига. И като говори, човек пак трябва да изхожда от любовта, мъдростта и истината. Този говор е музикален. Без тези добродетели, говорът е обикновен, немусикален. Щастieto и нещастieto на човека зависят от неговото гърло, от това, как пес и говори. Според френолозите, центърът на речта се намира някъде на челото, в средата на предния мозък. Който знае, как да възприема светлината, той подхранва центъра на речта. Значи, този център се храни със светлина. Светлината е майка на говора, т. е. на речта. Затова се казва, че между очите и говора има тясна връзка. Който е откърмил добре центъра на говора, добре говори. Ако не го е кърмил добре, в говора му има известно препятствие.

Казва се за Мойсей, че бил гъгнив, имал някакво препятствие в говора си. Питат: От рождение ли е бил гъгнив? — Един ден Мойсей видял, как египтянин бие един еврейин. Вместо, като посветен в мъдростта, да въздействи-

ва с мисълта си върху египтянина, той взел активно участие в разпратата. Без да мисли много, той се намесил в тази борба и убил египтянина. От страх, той го заровил в земята и избягал в пустинята. От този момент той станал гъгнив. Цели 40 години Мойсей прекарал в пустинята, дето го учил Бог. Той разбрал, че чрез убийство не може да се спаси еврейския народ. Веднъж, като пасъл овцете, Мойсей видял, че една къпина гори. Като се приближил към нея, той чул глас: „Събуй обувките си, защото мястото, на което стоиш, е свято“. Мойсей трябваше да мине през огъня, докато разбере, как се освобождават народите. Той беше сприхав, необуздан, но разбра, че само любовта разрешава въпросите. След това, Бог го изпрати да освободи евреите от робството на египтяните. В първо време Мойсей се откажа от тази мисия, но Бог го убеди, че с помощта на брат си Аарон ще свърши възложената му работа.

В сегашния ни живот Бог ни учи, като Мойсея, как да изправяме грешките си. Казваш: Какво толкова съм направил, че страдам? — Защо беше гъгнив Мойсей? — Той не се родил гъгнив, но като сгреши, стана гъгнив. Грехът иде отпосле. Бог създаде човека съвършен. Отпосле той сгреши и изопачи Божия закон. И донес още Бог учи първия човек, как да изправи грешката си. Всички хора учат същото, а именно, как да изправят грешката на своето минало. Като ви наблюдавам, виждам, колко

сте несъвършени. Всеки говори, каквото му дойде на ума. Някой казва: Една дума да кажа, огън ще падне от небето. И Христовите ученици, като не ги приемаха в някое село, казваха да падне огън да изгори тези хора. Христос ги питаше: На кого служите вие? Светът не се поправя така. Обуздавайте езика си! Какво правят турците? Като кажат обидна дума някому, веднага започват да се молят. Така постъпват източните народи. Християните, като ги обиди някой, или ако те обидят, взимат особена поза, като че Бог е виновен за това.

Като ученици, вие трябва да работите върху търпението. На повечето от вас ще пиша единица по търпение. За други добродетели може да ви се пише шест. Някои за грубост заслужава да му се пише седем; за скържавост заслужава също голяма бележка. Наблюдавам го, какво прави. Има крава, която дои. Като дойде при него беден човек, той едва издоява половин кило мляко — не иска да даде нещо на бедния. Като остане сам той хваща здраво вимето на кравата и я дои. Значи, за себе си взимаш много мляко, а за другите — малко. Това е неразрешен въпрос. Работете върху търпението. То е велика наука. Ще кажете, че само Бог може да търпи. Бог е дълготърпелив, а човек може да бъде поне търпелив. Търпението е основа, върху която се изгражда човешкият характер. Българинът е крайно упорит. Той мисли, че е търпелив. — Упоритостта не е търпение. Ако пиша бележка на упоритост

ще му пиша седем. Между упоритост и твърдост има нещо общо, но търпението е съвсем друго нещо. Въздържанието води към търпение. Изкуство е да можеш всичко да направиш, но да се въздържаши. Някога е за предпочитане да се въздържаши да проявиш силата си, отколкото да победиш целия свят.

Един млад момък, студент, отишъл да наблюдава упражненията, които правят юнаците — борци. Имало състезание между борци. Това се случило в един американски град. Студентът се провикнал нещо, заради което един от борците му ударил една плесница и го повалил на земята. Студентът скочил, изтърсил дрехите си от праха и си казал: Ще ти покажа, кой съм аз! Ще ти отмъста някога. От този ден той започнал да изучава това изкуство и, в продължение на десет години, се развил толкова много, че могъл да вдигне един кон с кончето. Той намерил бореца, който му ударил плесница, и го запитал: Познаваш ли ме? Не те познавам. — Сега ще ти покажа, кой съм аз. Хванал го с една ръка за краката и го вдигнал във въздуха. После го обърнал с главата надолу и пак го вдигнал нагоре. Най-после го сложил на земята и му казал: Аз съм онзи студент, на когото преди десет години ти удари една плесница и ме повали на земята. Тогава бях студент. — Да, тогава ти си бил студент, а сега аз съм студент пред тебе. Похвалявам те, добре си използвал условията.

Използвайте условията, които съдбата ви дава, да станете силни, да се справяте с нея. — Не можем да се борим със съдбата. — Днес не можете да се борите, но когато станете силни и можете с едната си ръка да вдигате кон с кончело, ще се борите и с нея. Като дойде при тебе, храни я за краката, влигни я във въздуха, обърни я с главата надолу, после я остави на земята. Тя ще те погледне и ще каже: Признавам силата ти. Силен човек е онзи, който прилага правилно Божиата Любов в живота.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

х

33. Утринно Слово от Учителя, държано на 29 май, 1938 г. София. — Изгрев.

Последен в света

Размишление.

Ще прочета 10 глава от Евангелието на Матей.

От книгата „Великият живот“ ще прочета 10, 20, 30 и 40 страници.

Всички хора страдат от това, че искат работите им да се уреждат преждевременно. Например, паякът си мисли, че като е майстор в тъкането, може да стане като човека. Лъже се той. Ако мравката мисли, че може да стане силна като човека, тя се лъже. Ако птицата мисли, че може да хвърчи по-бързо от човешката мисъл, и тя се лъже. Това са предвзети възгледи. Такива възгледи имат и хорага. Младата мома казва, че като нея няма такава красива мома. Обаче, красотата, която се губи, не е истинска. И юнакът мисли, че няма силен като него. Но сила, която се губи, не е истинска. Мнозина казват: Какви бяхме едно време — млади, красиви, богати! Богатство, което се губи, не е истинско. Доброта, която се губи, не е истинска.

Казваш, че си лош човек. — Лош си, но имаш условия да станеш добър. Има лоши хора, които са кандидати за добри; има

и добри хора, кандидати за лоши. Как може лошият да стане добър, и добрият — лош? — Можс, случва се това. Например, имаш една златна монета, покрита с кал. Щом я изчистиш, тя веднага светне. Ценна е тази монета, от чисто злато е. Значи, като се изчисти калната монета, тя става ценна. И обратно, имаш монета, която външно изглежда златна. След време, горният пласт се изтрива, и отдолу прозира мед. Като постои на влага, медната монета позеленява. Къде отиде златната монета? — Тя била само позлатена, излъгали сте се в нейната стойност. Ако през време на изпитания вашите добродетели се изтриват и не можете да издържите, добри хора ли сте вие? Приложихте ли Божията Любов? Който не прилага Божията Любов, той е лош човек; който не прилага Божията Мъдрост, той е лош човек; който не прилага Божията Истина, той е лош човек. И обратно, който прилага Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина, той е добър човек.

Казва се, че Христос ще ни спаси. Ще ни спаси Христос, но при известни условия. Който прилага Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина, той ще бъде спасен. — Какво да направя, за да се спася? — Приложи любовта. — Аз обичам всички хора. — Как ще докажеш това? Влизал ли си между бедни, страдащи и нещастни? Ако е на думи, всеки може да каже, че обича хората. Как ще го покаже на дело? По какво се различава Божията Любов от ан-

гелската, човешката и животинската? Много учени и философи са писали за любовта, но същественото не са писали. Всички казват, че любовта е велика сила, но в какво се заключава нейното величие? Конкретно трябва да се определи. Казвате, че топлината и светлината се различават една от друга. Кои са отличителните качества на светлината и топлината? Светлината дава възможност на слепия да прогледа. Докато е в тъмнина, той се блъска натук-натам, минава за невежа. Щом дойде светлината, веднага прогледва. Светлината осветява човека и го примирява с всички противоречия. — Недоволен съм от живота. — Сляп си. — Какво да правя? — Отвори прозорците си, да влезе повече светлина. Щом Божествената светлина влезе в твоя ум, ти си свободен от всички противоречия. — Що е топлина? — Това, което размразява човека и го освобождава от вцепняване на членовете му, е топлина. Здраве без топлина не съществува. Без топлина не можеш да бъдеш нито добър, нито умен, нито силен. Без топлина нищо не се постига. Някой се оплаква, че нямам пари, загова нищо не могъл да направи. — Това са празни думи. Какво са парите? Ако е верно, че парите са всичко, какво ще кажете за богатите? Пари имат, но боледуват. Пари имат, и пак умират.

Сегашните хора говорят за парите, като необходимост в живота, но сами се заблуждават. — Пари нямам, нищо не мога да направя. — Не, топлина нямаш. Щом дойде топлината,

и парите ще дойдат. — Как ще дойдат? — Много просто. Един момък се оплаква, че момите не му обръщат внимание. — Защо? — Защото е грозен. Направи го красив, да видиш, как ще го търсят красивите моми. През прозореча ще влезат и пак ще го намерят. Светлината и топлината са невидими, но произвеждат големи резултати.

Често малките неща произвеждат по-големи резултати от големите. Седиш замислен, четеш една философска книга — нищо не те смуцава. Една малка муха кацне на носа ти, и ти започваш да се смуцаваш. Ти си голям философ, а се смуцаваш от една малка муха. Умна е мухата. Тя е добър педагог, възпитава човека. Казва му: Ти, големият човек, трябва да работиш и да изпълняваш Божията воля. И волът, колко и да е голям, също се смуцава от мухите. Достатъчно е да забият хобота си в кожата му, за да хукне да бяга. Ще кажете, че стършелът безпокои воловете. Само да бръмне около него, волът вдига опашка и бяга.

Казвам: В умовете на хората има много стършели, които постоянно ги безпокоят. Когато срещнеш, бяга и казва: Страшно нещо са мъчнотиите и страданията. — Ла, те са стършели. — Страшно нещо е дяволът. — Страшен е за онези, които не знаят, как да се справят. Най-слабото същество в света е дяволът. Въпреки това, всеки се страхува от него и бяга. Каго му тропнеш с крак, той бяга. Най-големият капитал на дявола е лъжата. Той е майстор в

лъжата. Така може да те излъже, че с години не си свободен от неговата лъжа. На какво ли не ви е научил дяволът? Той е внесъл между хората спора и недоразумението; той е внесъл безверието; той е внесъл недоволството и неразбирането на живота. — Лош е дяволът. — Той не е лош, но вие се полавате на лошото.

Двама души — земеделец и търговец, правят сделка помежду си. Първият оре земята, сее жито, жъне и го прибира в хамбара. Търговецът иде да купува жито. Погледне го, пипне го и казва: Не отговаря на мярката. С това той иска да го подцени, да го купи по-евтино. Земеделецът хвали стоката си, иска да я продаде по-скъпо. Най-после, търговецът купува житото и го продава двойно по-скъпо. Като го купува, казва, че не е много хубаво. Като го продава, намира, че е много хубаво. Де е истината? Де е дяволът? — И в двамата. Елиният иска да го продаде по-скъпо, а другият — да го купи по-евтино. Когато двама души се карат, и двамата са криви. Когато се сърдят, и двамата са криви. Когато не се обичат, и двамата са криви. — Кой от двамата е по-прав? — И двамата са криви. — Кой е прав? — Който люби. — Кой е прав? — Който е умен и добър. — Не съм ли добър? — Това е все едно, музикантът да пита, не е ли добър музикант. — Посвири малко, да те чуя. Ухото ми ще каже, дали си добър музикант, или не. — Кой е добър художник? — Окоото ще ви отговори. Това, което окоото преценява, като ху-

баво, то е хубаво; не харесва ли окото нещо, то не е хубаво.

Работете, за да придобиете истинското знание — благото, чрез което Бог се изявява. Чрез очите Бог те учи да разбираш, кое е красиво, и кое не е. Чрез ушите те учи да различаваш хармоничното от нехармоничното. Ако чрез очите си не виждаш красотата и чрез ушите си не познаваш хармонията, как ще разбереш другите неща? Мислите ли, че глухият е добър човек? Преди години, при мене дойде един млад офицер, сега генерал, и ми каза: Намислил съм да се женя. Показва ми портрета на една мома. -- Тази мома ми харесва. -- Харесва ти, но тя не е за тебе. Вие се различавате по темперамент, по стремеж, по разбиране — не си сходните. Ако се ожените, само ще се измъчвате един-друг. — Нищо, аз я харесвам, ще се оженим за нея, че каквото ще да става. — Ожени се, твоя работа. След една година го срещнах, и той ми каза: Ожених се, но съжалявам, че не те послушах. — Сега ще си носиш последствията. И генералът, като го ранят на бойното поле, ще си носи раната. И да съжалява, ранен е вече. Всяка грешка в живота не е нищо друго, освен рана. Тя трябва да оздравее. — За кого се отнася това? -- За онези, които са изгубили любовта; за онези, които са изгубили мъдростта и истината; за онези, които са изгубили вярата; за онези, които са изгубили милосърдието. Но за онези, които имат вяра, любов, мъдрост, истина, това е развлечение.

Една любов съществува в света — идеалната, т. е. Божествената. За нея никой не говори. Достатъчно е само да зърнеш нещо красиво, за да изпитаеш една от проявите на тази любов. Например, приятно ти е отдалеч даже да зърнеш красивия планински връх. С години помниш тази картина. Ако не се радвате на красивите линии на планината, на чистия планински въздух и на слънчевата светлина и топлина, на какво друго ще се радвате? Божественото причинява радост. В светлината е свободата на човека, а в топлината — неговата сила. Между топлината и търпението има нещо общо, а именно, търпеливият е силен човек. — Аз съм силен. — Ако си търпелив, силен си. Всичко, което се случва на търпеливия, в края на краищата, е все в негова полза. Нетърпеливият всякога свършва с разочарование.

Казано е за Бога, че е дълготърпелив. За да бъдеш поне търпелив, трябва да носиш в себе си любовта, мъдростта и истината. Без тези добродетели не може да се говори за търпение. — Как да търпя? Обидиха ме. — Кой се обижда? Според мене, само слабият се обижда. Казали ти, че си слаб като муха. Обаче, ти вдигаш 100 — 200 кгр. тежест на гърба си. Слаб ли си? Кажи на този, който те обижда, да вдигне същия говар; гои веднага ще се откаже, не може да го вдигне. — Признаваш ли, че съм силен? Очези, които не признават силата на Бога, се натъкват на страдания, които ще ги накарат да Го признаят като всемогъщ.

Страданието е тежест на човешкия гръб. Кажеш ли, че Господ нищо не е направил за тебе, Той заповядва да турят на гърба ти голям товар. Като не можеш да го носиш, веднага казваш: Господи, признавам силата ти; признавам, че се грижиш за мене. Моля ти се, вдигни товара от гърба ми! Щом се помолиш, товарът се вдига. Който отрича истината, губи свободата си, и товарът се слага върху него. Който отрича мъдростта, губи светлината и влиза в мрака на живота. Който отрича любовта, губи живота и влиза в смъртта. — Какво трябва да се прави? — Приемете любовта и прилагайте пейните закони. Един закон има тя: Не огорчавайте Бога в себе си. При мене са дохождали мнозина с молба, да изпратя от моите ученици да им проповядват новото учение. Кого да изпратя от вас, кажете ми? Какво ще ги научите? Отде ще започнете? Ако ви пратя при умрелите, какво ще им говорите? Ако ви пратя при болните, при богатите, при силните, какво ще им говорите?

Питам: Ако дяволът дойде при вас, какво ще го научите? Каго бил на небето, той чул за мъдростта на човека и решил да слезе на земята, от него да се учи. Ако намери най-малката ви слабост, той ще ви използва. Намери ли най-малката дупчица у вас, той ще почне да ви проповядва. Ако нямате никаква слабост, той ще ви слуша. Как ще ви проповядва дяволът? Като види, че работите, веднага ще каже: Откажете се от тази работа, тя няма да

ви донесе никакъв приход. Ако сте женени, ще каже, че жена ви не ви обича; че обикнала друг мъж. Той пхне един бръмбар в главата ви и си отива. Някой се оженил за една млада вдовица с деца. Но тя не му казала, че има деца. Като ходела с мъжа си из града и срещала баща с дете, тя се обръщала да гледа детето. Казвала си: Какво ли правят моите деца? Дяволът веднага нашепва на мъжа ѝ: Виждаш ли, как твоята жена гледа чуждия мъж? Според мене, когато жената гледа чужд мъж, тя вижда в него известна добродетел. Следователно, не се съмнявай в жена си; не мисли, че жените обичат мъжете. Единственото нещо, което жената обича, това е детето. И мъжете не обичат жените. В своята жена мъжът обича детето. Нито жената е обичана, нито мъжът е обичан. Те нямат нужда да бъдат обичани. Как ще разберете това? Здравият човек има ли нужда от разтъривка? Болният се нуждае от разтъривка. Да те обичат хората, значи да те разтъриват. Бедният човек всеки може да го обича. Но какво ще обичаш на богатия? Например, на бедния човек можеш да му дадеш пари. Какво ще дадеш на богатия? Ако му дадеш пари, той ще се обиди. Ако отидеш да помогнеш на силния, и той ще се обиди.

Казвате, че обичате Бога. Ако не обичате слабия, а казвате, че обичате Бога, вие не говорите истината. Всъщност, вие не обичате Бога. Като помагате на слабите, вие обичате Бога. Така, вие сами изпитвате своята любов. В този

смисъл, на обезверения ще усилят вярата и ще възстановят неговата любов. Животът е велико училище, в което се изучават много уроци. Вие не знаете, на какво се дължат скърбите и страданията в живота. Гневът е ненормална проява. Като се разгневи човек, лицето му става червено; пулсът му се изменя: ту се намалява, ту се ускорява. Тези признаци произвеждат известни противоречия в него. Не разчитайте на огъня на гнева. Когато слънцето изгрее, трябва ли да се топлите на чуждите камини? Друг е въпросът, когато няма слънце. Но лятно време, при силното слънце, при голямата светлина и топлина, лесно се справяте.

Като сте дошли на земята, вие очаквате да заемете високо положение, да станете министри, генерали, майки, бащи. Това са все високи служби. — Какво прави Бог в света? — По-неже великите хора имат велики желания, Бог изпраща смъртта да ги възпитава. Той ѝ казва: Доведи онзи министър; доведи онзи генерал. Ще кажете, че това е смърт — заминаване за другия свят. Как ще разберете думите на Христа. Който казва: „Ако не станете като малките деца, не може да влезете в Царството Божие.“ Ако не се освободите от вашите грандиозни желания — да станете богати, красиви, умни и добри, няма да влезете в Царството Божие. И красив да си, ще умреш; и богат да си, ще умреш. И владика да станеш, пак ще умреш. И цар да си, и министър да си, ще умреш. За да не умреш, трябва да се откажеш от всички чо-

вешки желания. Единственото нещо, вложено в човека, е желанието му да живее, да познае себе си и своя брат. Кой е твой брат? — Всички хора. Ти трябва да бъдеш техен брат и да проповядваш учението, че съществува един Баща. Всички хора, които са забравили това учение, са като артисти в театър: един играе ролята на цар, друг на царица, трети на съдия, на просяк, на слуга. Питам: Това, което се играе на сцената, реално ли е? Само любовта е реална; тя побратимява хората; знанието ги примирява; истината ги освобождава.

Ще дойде ден, когато Бог ще изпрати ангели от небето да вземат всички големци от земята и да ги заведат в другия свят. Вие ще се намерите в положението на Иосифа, когото братята продадоха. После заклаха агне, с кръвта на което напръскаха дрехите му, за да докажат на баща си, че звяр го разкъсал. Всъщност, те го продадоха и взеха пари за това. Еврейска работа! Когато дойдоха гладни години, синовете на Якова отидоха при Иосифа, който им се откри. Аз желая да бъдете на страната на Иосифа, а не на страната на братята му, които го продадоха. Бъдете последни в света! — Кой е последен? — Който следва закона на любовта. Бъдете като Иосифа, по-

следни в света, за да се ползвате от Божието благословение.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

34. Утринно Слово от Учителя, държано на 19 юни, 1938 г. София. — Изгрев.

Две посоки

Размишление.

Ще прочета 10 глава от Евангелието на Лука.

В живота си човек може да бъде изненадан от две неща: от приятни и от неприятни работи, от радости и от скърби. Представете си един човек, израстнал над нормалната височина. Пишат във вестниците за един млад египтянин, който бил висок близо три метра. Какво ще прави той, ако дойде на Изгрева? Повечето наши къщи са високи около два, до два метра и половина. За да влезе вътре, той трябва да се навежда. Ето една неприятна изненада.

Един българин се върнал от чужбина в родното си село. Той ходил на печалба, дето спечелил много пари. Отдалеч още той зърнал жена си и дъщеря си, вече станала мома. Като приближил, чул че и двете плачат. Какво ли се е случило? На въпроса, защо плачат, жена му казала: Снощи дъщерята сънувала, че се оженила и родила момченце, което умряло. Отиде детето! — казала майката, и продължила да плаче. Бащата се очудил на тяхното невежество и казал: Няма да се прибера у дома, докато не намеря по-невежи хора от вас. И той тръгнал

по селата. Още в първото село се натъкнал на нещо особено: на един покрив стоял селянин, който се готвел да се хвърли оттам, за да обуе новите си бирбучуклии гащи. Долу двама души държали гащите, да ги обуе селянинът. — Стой, не се хвърляй отгоре! Покривът е висок, може да се убиеш. Аз ще те науча, как се обуват гащи. — Моля ти се, научи ни, ние ще те възнаградим. След това отишъл в друго село. Там видял по-голямо невежество. Спрели се хора пред една врата и плачат. Какво става? Всички били сватбари. Като дошли до дома на момъка, видели, че момата не може да мине през вратата на къщата, защото била висока над два метра. Какво да правят? Да махнат вратата, не може; да наведат главата на булката, не могат. Всички плачат — трябвало да отрежат главата на булката. Лесно ще я отрежат, но как ще я закрепят после? Той извикал: Аз ще ви науча, как се навежда глава, без да се реже, но ако ми дадете нанизите на булката. — Ще ти дадем, каквото искаш, само да ни помогнеш. Той скочил на врата на булката, и тя веднага си навела главата. — Геглете я сега навърсе. — Вие се смеете, но в този разказ има голяма духовност.

Днес учени и проси, вирващи и безверници, често изпадат в положението на невежите. Нещастие сполети някого, и той тръгне от една къща в друга, да се оплаква, че го сполетяло нещастие. Колкото да се оплаква, никой не може да му помогне, той сам ще си го носи. Той себе си не разбира, иска хората да го раз-

берат! Носиш тесни обувки, с тесни върхове, по модата. Като ти излезат мазоли, чудиш се, защо страдаш. Кой е причина за твоето страдание? — Ти самият. Ако младата мома има мазоли на краката си, вината е в нея. Тя иска да носи модерни обувки, да се харесва на момците, а после страда. Ще кажете, че това не е научно обяснение. И научните въпроси не са точно обяснени. Какво е разстоянието от земята до слънцето? Двама студенти седат при мене и се разговаряме. Питам ги: Какво е разстоянието от земята до слънцето? Единият казва, че е около 92 милиона мили, а другият казва, че според последното изчисление, е 93 милиона мили. Разликата между двете изчисления е един милион мили. Точност ли е това? Даже един километър разлика е пак голяма. Представи си, че тръгнеш за слънцето и, според последните изчисления, се намериш на едно разстояние от един милион мили, и там спреш. Какво ще правиш, увиснал в пространството?

Ще ви приведа още един пример. Един млад учител от Свищов имал нужда от пари. Дълго мислил, откъде да намери тези пари. Една вечер сънувал, че някой му донесъл една торба с пари. Зарадвал се той и си казал: Да беше по-рано, но и сега мога да си оправя сметките. В това време видял, една крава се задава към него и иска да го убоде. Той започнал да се брани: ритал с краката, махал с едната ръка, а в другата държал здраво торбата с пари. Най-после, той успял да ритне

кравата, и тя паднала на земята, с краката нагоре. Изведнъж усетил, че вода се излива върху него. Стреснал се и се събудил. Какво да види? Торбата с парите, която здраво държал в ръката си, бил единият край на чаршафа. Кравата била масата до него, която в борбата се обърнала с краката нагоре. На масата имало кана с вода, която се разляла върху него и го събудила. Не всички неща в живота са реални. Разрешените въпроси на сън не са разрешени в реалния живот.

В заключение, казвам: Всичко, косто човек придобива, трябва да бъде заслужено. Земята с велико училище, дето всекому се дават специфични задачи. Определено е всекому, какви задачи да се дадат. Когато ученикът държи матура, дават му се три въпроса или три задачи, на които той трябва да отговори. Според отговора, и бележката. Ако ученикът реши правилно и трите задачи, пишат му отличен. Ако не реши нито една задача, той пропада.

Често религиозните казват, че имат вяра. — И светските хора имат вяра. Разправяше ми един приятел, какво видял на един сеанс. Стои една жена изправена пред една черна дъска. Един мъж, на десет метра разстояние от нея, хвърля остри ножове от двете ѝ страни. Хвърлил един нож до ухото ѝ, който минал точно до ухото, забил се в дъската, без да я докосне. Така той хвърлил 12 ножа около нея; ножовете се забивали в дъската, без да я засегнат. Жената стояла спокойно, без да мигне. Тя вярва в него,

но вярва и в себе си. Ако изгуби самообладание, или ако ръката на мъжа трепне, и ножът се забие с един сантиметър навътре, ще попадне на живо месо. Ще кажете, че това е акробатство. — Изкуство е това. Колко упражнения е правил този човек, за да придобие самоувереност. Голяма точност в удара се изисква, за да попадне ножът на място. И тъй, когато човек хвърля думите си, всяка дума трябва да падне на мястото си. Попадне ли не на място, тя е лоша дума. Всяка дума, излязла от устата на човека, трябва да отговаря на истината. Никога не говори неверни неща!

В едно царство имало закон, според който, всеки човек имал право да носи само една монета в себе си. Нарушителят на закона се наказвал с пет години затвор. Който нищо не носел, пак го наказвали. Значи, трябвало всеки да носи по една монета. Ще кажете, че този закон не бил на място. Според мене, едната монета подразбира един обяд. Може ли да обядваш два пъти на ден? Представи си, че си един от онези герои, които ядат много. Колкото много да ядеш, повече от една печена пуйка не можеш да изядеш. Опиташ ли се да изядеш след това и втора пуйка, ще се намериш в затвора, т. е. в болницата. Един турчин от варненско напълнил колата си с череши и тръгнал за Добрич, там да ги продаде. Из пътя си хапвал една череша след друга и все с костилките. Като стигнал в Добрич, той не могъл да слезе от колата: стомахът му бил задръ-

стен от костилките. Като отворили стомаха му, извадили много костилки. Ако отворите вашите стомаси, колко костилки ще намерите? Защо страдате? — От лакомия. Това е слабата страна на човека. И в доброто има слаба страна, и в лошото има слаба страна. И в любовта между хората има нещо слабо. Слабата страна на човешката любов е причина за всички страдания. Някоя майка има слабост към едно от децата си. На него дава повече храна, към него има особени грижи, поради което един ден то ще страда. Днес му дава повече масло, утре повече ябълки, докато стомахът му се разстрои. На детето, което по-малко обича, дава по-малко храна, по то става по-здро.

Един българин отишъл на гости в дома на един грък. Той го задържал на обяд. Жената режела хляба на филийки, а мъжът ѝ казал: Тънкофай, тънкофай! С това искал да ѝ каже, да реже тънки филии. Българинът се обадил: Аз ще ги направя диплофай. Той е научен да нагъва хляба, дебело реже филиите. Гъркинята ги реже тънки. Малките работи трябва да се използват; в тях се крие известна поука. Не се ли използват, всяка скръб, радост или нещастие мога да причинят голяма пакост. Малката искра може да запали цяла плевня. Най-малкият повод, най-малката причина може да произведе пожар. Ако имате към одного по-голяма любов, а към другото по-малка, вие произвеждате раздор, недоразумение между тях. На какво се дължи ревността? На голямата любов.

На какво се дължи омразата? — На малката любов. Значи, голямата любов ражда ревността, а малката — омразата. Как ще се справи човек с ревността? — Чрез доброто. Ревнивият трябва да бъде добър. Без доброто, ти можеш от ревност да убиеш човека. Какво прави с жена си ревнивият мъж? — Той може да убие и нея, и онзи, в когото има подозрение. Хората лесно си удрят плесници. Това става в физическия и в психическия живот. Някой не може да търпи, когато другите се молят. Затова, християните обичат да се молят тайно; така, те минават за скромни. Турците пък имат обичай да се молят в присъствие на човек, като свидетел. Случи ли се да няма свидетел, турчинът забива бастона си в земята, туря му шапката и палтото си, те да му бъдат свидетели. Но в молитвата и на християнина, и на турчина има крайности. В това отношение, християнинът е страхлив, а турчинът — щеславен. Християнинът се страхува от мнението на хората, не иска да го критикуват, а турчинът обича сам да се кригикува

Питате: Какво ще правим в духовния свят? — Като огледете в духовния свят, ще изложите картините си, които сте изработили през живота си. Млади и стари, всеки ще носи своята картина. Който е живял добре, ще има похубава картина. — Нали ще оставим телото си на земята? — Тук ще оставите само опаковката си, физическата черупка; съдържанието си ще занесете в другия свят. Съдържанието, върху

което сте работили, е добре опаковано. Въз основа на картината ви, ще се реши, какво ви се пада. Ще кажете, че това са празни работи. Питайте онзи, който е отишъл в другия свят, да ви каже, празни ли са тези работи, или не. Някой си отишъл в другия свят, но тъй като картинага му нямала съдържание, върнали го при лошите условия на живота, там да я изправи, да постави нужните сенки и светлини. Той се видял в чудо, не знаел да рисува. Той казал: Моля ви се, пратете ме на земята, дето рисуват картини, тук не мога да направя нищо. — Подай заявление до Господа. — Вижте, дали е направил поне едно добро. Прегледали книгата на живота и видели, че някога той дал един морков на една бедна влорина. Значи, могло да му се помогне да влезе в другия свят. Казали му да се хване за моркова, за да го изтеглят от лошите условия. Хванал се той за моркова, но на него се хванали още много непризнати художници. Ангелът потеглил и тях за другия свят. Като видял това, той извикал: Морковът е мой. В този момент, морковът се счупил и всички, заедно с него, паднали отново в ада.

Често ме питат, защо се молим. Ние правим общи молитви, за да не разваляме доброто, което сме направили, да не счупим моркова. Нашият морков трябва да бъде здрав, за да се хванат много хора за него, и да излезат заедно с нас от лошите условия. — Не може ли по друг начин? — По много начини може, но за да излезеш от ада, нужен ти е поне един морков.

Без морков от ада не можеш да излезеш. От ада може без морков, но не и от ада. — Що е молитвата? — Силно оръжие, с което можеш да излезеш от лошите условия на живота. Христос казва: „Бъдете будни и всякога се молете, за да не изпаднете в изкушения.“ На земята човек е поставен пред големи изпитания. Някога и най-силният не може да издържи. Гледаш го здрав, прав, като планина, но случи му се нещо и в няколко дни заминава за другия свят.

Мнозина вярващи и учени мислят, че са дошли до положението да разбират всичко. Според мене, само онзи разбира всичко, който може сам да си вдига и сваля товара. Остане ли други да му помагат, той има още много да учи. Гледам, един брат дава нещо на друг. Какво му дава, не се вижда, толкова е малко. Братът го гури на ухото си и влиза при мене. — Какво си турил на ухото? — Една игла. -- Ще я загубиш. — Няма да я загубя, защото е с конец. — Добре си направил, че ѝ вдена конец. Някои сестри зашиват чаршафа на юргана ми, но често забравят иглата. — Що е иглата? — Малкото добро или зло, което можеш да направиш на човека. Значи, и доброто, и злото са едно и също нещо, проявено в две посоки: доброто — в положителна посока, а злото в отрицателна. — Възможно ли е доброто и злото да са едно и също нещо? — Богат си, облечен си добре, и така влизаш между бедните. Мислиш ли, че ще те приемат добре? Още като

влезеш между тях, те ще проявят недоволство от тебе. И обратно: ако влезеш окъсан, бос между богати, пак ще бъдат недоволни от тебе. Следователно, ако отидеш при бедните, ще се облечеш скромно, като беден; ако отидеш при богатите, ще се облечеш като тях. Няма да се облечеш по-лошо от бедните, нито по-добре от богатите. Когато ви канят в дворец, ще се облечете най-много като царя и царицата. Ако се облечете по-добре от тях, ще се изложите.

В един дворец поканили гости. Царската дъщеря била облечена по-скромно от гостенките. Не бивай пръв по облекло, последен по положение. Правилно е да бъдеш пръв по положение, последен по облекло. — Защо? — Научните книги са за учените, а простите книги — за простите хора. Дрехата трябва да отговаря на положението на човека.

— Какво е предназначението на човека? Какво е моето предназначение? Питам: Какво е предназначението на очите ми? Като са дошли да ми служат, те не търсят щастие. Задачата ми е да гледат външния свят, чрез тях да се уча да чета и пиша, да придобивам знания и, каквото постигна, пръв аз да бъда щастлив. Щом аз съм щастлив, и те ще бъдат щастливи. Ако очите ми не изпълнят своето предназначение, те не са на мястото си. — Защо съм дошъл на земята? — Да бъдеш проводник на Божията Любов. Чрез душата си ти ще приемаш любовта и ще я предаваш на окръжаващите. — Какво ще стане по-нататък? — Това не е твоя

работа. Това е работа на Бога. Ти си длъжен да бъдеш проводник на Божията Любов и, ако не изпълниш предназначението си, ще те държат отговорен. Щом си проводник, Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина ще влезат чрез тебе в целия свят. — Защо ми са дадени ръцете и краката? — Чрез ръцете ще бъдеш проводник на справедливостта, а чрез краката — на доброто. Краката и ръцете трябва да бъдат добре организирани, да изпълняват своето предназначение. Доброто носи товара на живота, както краката — товара на телото. Търпението е в зависимост от краката. Онова, което носи радостите и скърбите, щастието и нещастията, са човешките крака. Добрият човек еднакво понася и радостите, и страданията. Това се дължи на доброто в него.

— Защо Бог допусна страданията и противоречията в живота? — Тс са дело на самия човек. Някой ми носи чиния с пресни ягоди, около 15 — 20 ягоди. Гледам, при мене стоят 10 — 15 братя и сестри. Взимам чинията и си мисля: Ето, този брат създаде едно противоречие за себе си и за мене. Ако задържа ягодите за себе си, ще си причиня страдание или неприятност. Ако дам на всички по една ягода, ще си причиня радост. Предпочитам последното: давам на всички по една ягода и връщам чинията празна. Всички остават доволни, че са опитали ягодите; и аз съм доволен, че съм постъпил правилно. И вие, като имате една чиния с ягоди, раздавайте, за да се радват всички. За

себе си задръжте само една ягода. Това изисква Божественото. То е в единицата. За Божествените блага няма хамбар.

„Събирайте съкровища за другия свят.“ Какво се разбира под „съкровище“? — Каквото даваш на земята, това ще получиш и в другия свят, но стократно увеличено. Там всяко благо ражда изобилно. Даваш на някого една круша. Като отидеш в другия свят, ще намериш не самата круша, но нейното дърво, което ще ражда най-малко 12 години наред. И най-малкото добро, направено на земята, веднага се посажда в другия свят. — Искам да бъда красив. — Това зависи от тебе и от хората. Ще бъдеш красив, ако обичаш хората, и ако хората те обичат. Ако ги мразиш, и те ще те мразят. Тогава ще погрознееш. Който иска да стане красив, нека приложи любовта и ще опита, дали думите ми са верни. Обаче, това не може да стане в един ден.

Един студент слушал една моя беседа, в която съм казал, че постът лекува всички болести. Понеже имал някаква болест, той се подложил на глад. Постил 13 дена и толкова много отслабнал, че майка му и баща му се уплашили и дойдоха да ме питат, какво да правят. Казах им да не се страхуват и да го оставят свободен, той сам да реши. Ако иска да продължи поста, нека продължава. — Може да умре. — И без пост може да умре. Човек трябва да бъде свободен. Искаш да направиш едно добро. Колкото и да е малко, направи го без никакво отлагане. От

това добро зависи твоето бъдеще щастие. Каквото си намислил — да пееш, да свириш, да четеш, да работиш, да говориш, направи го без отлагане. — На кого ще говориш? Няма кой да ме слуша. — Представи си, че си в салон пред публика, и ти говориш. И сам да си, все някой те слуша. От видимия, или невидимия свят, някой те слуша. Каквото направиш мислено, някога ще се реализира.

Сега аз говоря на онези от вас, които искат да прилагат. Работете върху самообладанието. Беден си, нямаш пет пари. Дойде някой и ти донесе една торба със злато. Едва се зарадваш на златото, и веднага ти казват, че трябва да го върнеш. Ако и в този случай се зарадваш, ти имаш самообладание. Както се радваш на торбата със злато, така се радвай и когато ти я вземат.

При един пловдивски богаташ дошъл един човек да иска пари на заем. Богаташът му дал 30 турски лири, с условие, да ги върне в известен срок. Длъжникът взел парите и отишъл на пазара да си купи нещо. Богаташът го последвал и какво видял? Длъжникът се спрял пред един магазин и поискал да му претеглят половин килограм черен хайвер. Богатият се изправил до него и казал: Моля ти се, дай да проверя парите, направил съм грешка в изчислениято. Като взел парите, прибрал ги в джоба си и казал: Приягелю, който взима пари на заем за черен хайвер, той няма намерение да ги връща. С други думи казано: Който не изпъл-

зува правилно богатата на живота, разумният съг-
го лишава от тях. Щом взимаш пари на заем, тря-
бва да купиш хляб за жената и децата, да не
гладуват. Като купуваш черен хайвер, ти не си
нуждаещ. Същият закон се отнася и до духов-
ния свят. Щом имаш пари, купи един хляб и
го занеси у дома си, да зарадваш жена си и
децата си, т. е. да зарадваш духа, душата, ума
и сърцето си. Това изисква Бог от всички. Този
е пътят за придобиване на вътрешен и вън-
шен мир.

Христос е човскът на изобил-
ната сила.

Христос е човекът на изобит-
ната вяра.

Христос е човекът на изобил-
ната любов.

35. Утринно Слово от Учителя, държано
на 26 юни, 1938 г. София. — Изгрев.

Слизане и качване

Размишление.

Ще прочета 10 глава от Евангелието на Матей.

В живота съществува една област на миражи. Те са причина за разочарованията на хората, които са в положението на пустинниците; ожаднели до смърт, те виждат пред себе си извори. Вървят ден, два, три, но не достигат до никакъв извор. И вярващите минават през миражите на живота. Те мислят, че идеите, които са възприели, изведнъж ще ги доведат до Царството Божие, но остават разочаровани. Мислят, че са обиколени с ангели, а не с хора, но и тук се разочарова. Очакват да видят такива ангели, каквито някога са им описвали: красиви същества, с криле и със светлина около себе си. И на земята има кандидати за ангели. Те се отличават не толкова по красота, колкото по обхода. — Докажи, че между хората има ангели. — Това не може да се докаже. Вие сами ще ги намерите и ще се убедите, че е така. Те не са въплътени ангели, но кандидати за такива. От тях зависи, дали ще станат ангели. Някой е кандидат за съдия, но дали ще стане, това е въпрос; кандидат е

за музикант, но за да стане такъв, той трябва да свири, да учи, да държи изпити.

Помни: Без усилия нищо не се постига. Вижте, какви усилия прави малкото дете, докато стъпи на краката си. Като слезе на земята, месеци наред то води несъзнателен живот. То живее благодарнис на майката. Тя съзнава неговите нужди и го поддържа. Постепенно то расте, и съзнанието му се пробужда. Така изучава външния свят и започва да се радва на всичко, което го обикаля. Детето живее в един особен свят, без задължения, но колкото повече расте, животът му се изменя. От него се изисква вета работа, и то разбира, че не е дошло само за развлечения. И вярвацият минава през същите фази. Първоначално той живее високо в съзнанието си, в света на радостта, когато нищо не се иска от него. Постепенно той слиза на земята и разбира, че е дошъл тук да работи. Значи, вярата на човека постепенно се усилва, докато един ден той стъпи здраво на краката си, както малкото дете. — Така е, но вярата не е способност, както мнозина мислят. Вярата е особено чувство, което има отношение към разумния свят. Много чувства има в човека: лични, семейни, обществени, общочовешки, приятелски, морални и др. Такова чувство е и вярата. Чувствата събират енергия, която умът използва. Те дават потик и на душата.

Казвате, че имате вяра. — Всеки има вяра, но и тя има степени. Казва се „силна и слаба вяра.“ Някога вярата помага на човека да се

справи с изпитанията си, но някога с слаба, не може да му помогне. Значи, и вярата расте като растенията. Чрез вярата човек се свързва с разумния свят и вижда, че той не нарежда работите, но друг ги нарежда. Ако не вървиш в правия път, работите не се нареждат. Ще кажеш, че вярата прави всичко. Значи, ще туряш яденето на огъня и ще вярваш, че ще се сготви добре. Не, знание е нужно. Ако не знаеш, колко време да се готви, какъв да бъде огънят, яденето може да остане сурово или да прегори. Колко време е нужно, да създадеш едно красиво чувство в себе си? Колко време е нужно, докато узрее елин плод на добродетелта? Много време е нужно за това. Човек е градинар на своята душа — райската градина. Години наред, с мотика в ръка той трябва да обработва плодните дървета. И, като узреят, тогава ще има право да ги вкуси. Мислите ли, че като се върнете отново в рая, ще ядете от плодовете на райските дървета, както Адам и Ева? Първите човени бяха градинари. Те имаха право да ядат от всички плодове, с изключение на забраненото дърво, но престъпиха закона. И донес още хората носят в кръвта си отровата на горчивото дърво. Затова, като се разболее някой, лекуват го с горчиви лекарства: пелин, хинин и др. И сегашният човек е градинар. Дълго време ще работи той в своята градина, докато заслужено се върне в рая. Дълго време ще се лекува той с горчиви билки и лекарства, докато се пречисти кръвта му.

Ще дойде ден, когато ще се лекува с умствени билки. Ще каже само една дума. или ще помисли нещо, и ще оздравее.

Като изучавам хората, виждам, какви дарби и способности имат. Чудя се, защо не работят съзнателно върху тях, да ги използват. Някой с голям физиогномист, без да изучавал физиогномия. Само те погледне и казва: Ти си неразположен, ти не глелаш добре на хората и т. н. — Така е. Има хора, на които погледът към света е отворен, широк; други са затворени, мрачни. Ако те погледне такъв човек, може да заболееш. Такъв поглед може да убие човека. В такъв случай казват, че си урочасан. Ако човек с лоши очи погледне един вол, той моментално пада на земята и умира. Има баби, които лекуват от уроки. Бабата вземе едно прясно яйце, удря го в челото на вола, и той става на краката си. За да не пострада животно или човек от уроки, избягвайте да го хвалите. Само силният човек издържа на похвалите. Слабият се подава на тях и току виж, паднал на земята. Някой се оплаква от главоболие — урочасан е. Да благодари, че силата на лошите очи не е голяма, та слабо го засегнала.

Знание е нужно на човека, да разбира първо себе си, а после своя ближия. Някой ден ще ви прочета два-три листа от една интересна научна книга, да видите, каква мисъл, каква логика има в нея. Математиките ще разберат съдържанието на книгата, а останалите

едва ли ще разберат нещо. Ако разберат, не могат да предадат, какво са разбрали. И вис разбирате, как трябва да се живее, но не можете да живеете правилно. — Защо? — Защото животът е величина от висшата математика. Метафизиците и психофизиците говорят за пространството, като математическа и физическа величина. Според тях, пространството се състои от безброй точки, които се проектират на равнината. Геометриците даже измярват пространството, като физическа величина. От това гледище, и животът е величина, която се проектира в света, в който ние живеем. Ако човек не разбира законите на живота, той е в положението на онзи, който не разбира основните точки на геометрията. Той ще извади криви заключения за законите на геометрията. Така и вяряващият, и ученият, които не разбират живота, изваждат криви заключения за него.

Често религиозните изпадат в крайна самоувереност, с която пакостят и на себе си, и на окръжаващите. И друг път съм разказвал за голямата самоувереност на един наш познат от търновско. Той мислел, че с вяра всичко се постига.

Един ден, като вървял край селото, той видял селския бик. Отдалеч още чул рева му и си казал: Лесно ще се справя с него. Като се приближил, той извикал силно: В името на Господа Исуса Христа, забранявам ти да реवेश! Бикът го погледнал и се хвърлил върху него. Започнала се отчаяна борба, в която се

намесил пъдарят. Така, нашият познат се спасил от бика. Защо трябваше да губи толкова енергия да се бори с бика? Ако вярата ви е силна, използвайте я за нещо разумно, а не за борба с бик. Вярата може да лекува, но всички хора не се лекуват с вяра. „Ако имате вяра като синапово семе.“ Значи, вярата е на стени. Който следва духовния път, трябва да вярва на ближния си, като на себе си.

Любовта е сила, която работи в живота. Вярата е барометър, който показва степента на любовта. В обикновения живот вярата се определя като силна и слаба. Френологът лесно определя силата на вярата. Достатъчно е да пипне центъра на вярата с пръстите се, за да определи силата ѝ. Някои смесват вярата с надеждата, или надеждата с любовта. Те са различни сили. Всяка от тях има определено място на човешкия череп. Надеждата действа във физическия свят, от сутринта до вечерта. Днес се обличаш с нова дреха и разчиташ на нея до вечерта. Вярваш, че следната година ще имаш нова дреха. Тук действа вярата. Вярваш, че ще станеш добър, гениален. Значи, надеждата борави с малки величини, за ден-два. Вярата борави с големи величини. Който има надежда, не се обезсърчава; онзи, на когото вярата е слаба, лесно се обезсърчава. Надеждата иде в подкрепа на вярата. У когото вярата и надеждата са силно развити, той не се обезверява. Пазете се, да не се вмъкне щеславието във вярата ви. То преувеличава нещата.

Така, човек си въображава, че вярата му е по-силна, отколкото в действителност. Той изпада във фалшиво положение. Пазете се, да не влезе във вярата чувството на самоуважение и гордост. Вие ще мислите, че като вашата вяра няма друга. Пазете се и от страха. Той внася неувереност във вярата и тогава, каквото обещаете, няма да го изпълните. И десет револвера да вадете на заека, щом зашумоли нещо, той веднага хуква да бяга. И вие, като минат всички опасности, почвате да се справлявате.

Работете върху себе си. Един трябва да се справя със страха, друг — с щеславието си, трети — с гордостта, с алчността, с гнева, със суетността и др. Ще кажете, че човек има любов към Бога. Любовта е сила, която минава през всички същества. Тя излиза от Бога, минава през ангелите, после — през хората и най-после — през животните. Това са форми на любовта, със специфични образи. — Човек трябва да люби. — Каква любов? — Божествена. Тази любов никога не изчезва, никога не умира. Вън от нея, каквато да е любовта, тя е слаба, изменчива. Майката обича детето си; още преди да го роди, тя вече го обича. Като го изгуби, тя изгубва и любовта си. Тя среща много деца, но не ги обича. Докато е живо детето ѝ, тя се учи да обича и другите деца. Защо майката обича своето дете повече от другите деца? Вие твърдите, че всяко дете иде на земята по волята на Бога. Щом е така, защо тя не обича другите деца, дошли на земята също по волята

на Бога? Казваме, че всяка майка е добра. Обаче, кармически не излиза така. Коя е причината, майката да има слаба вяра, надежда и любов? Значи, в нея е развит само един център. Тя има желание да си хапне, да се облече добре, а що се отнася до висшите чувства, чрез които сме свързани с невидимия свят, у нея те са слабо развити. И майката трябва много да работи върху себе си, да развива висшите чувства и способности.

И досега още се проповядва, че като умре човек, ще му се открие онзи свят. — Възможно е, не оспорвам това, но питам: Защо богатият трябва да обеднее, за да разбере какво представлява бедността. Като богат, той има всички условия да влезе между бедните и да разбере бедността. Защо трябва сиромашията да хлопа на вратата му, за да я разбере? Защо трябва човек да умре, за да види онзи свят? Не е ли по-добре, преди да е умрял, да знае, какво представлява онзи свят? Като умре, всеки ще види онзи свят, но колцина от вас са го видели още сега? Някои казват, че съм ходил на онзи свят. Не отричам това, но казвам, че онзи свят е широк. На земята виждаме само едно небе. На онзи свят има седем небеса: на първото небе човек вижда само грешките си; на второто небе вижда отношенията, които имал към хората; на третото небе вижда своя умствен живот — знанието, с което разполагал; ще разбере, какво му предстои да учи и ще поже-

лае отново да слезе на земята, за да придобие нови знания.

Като ви говоря за онзи свят, вие се обърквате, искате да знаете, как трябва да живеете на земята. Ще живееш по два начина: сутрин ще излезеш от главата, ще слезеш в дробовете, а оттам в стомаха. Вечер ще излезеш от стомаха, ще се качиш в дробовете и оттам — в главата. Ще заспиш и сутрищата ще се събудиш в главата, отдето ще започнеш отново да слизаш. Ако се научиш правилно да слизаш и да се качваш, ти знаеш, как да живееш на земята. Казваш: Цяла нощ сънувах, че ходя из пещери. — Това е животът в стомаха, т. е. лабиринта на физическия свят. — Цяла нощ ме гонят. — Ще те гонят, разбира се, лабиринт е това. Като излезеш от лабиринта, ще се качиш на високо място — дробовете, дето се открива нов, красив свят — на зазоряване. Оттам ще се качиш в още по висок свят — в главата, т. е. в Божествения свят, съвсем неразбран за вас. На земята този свят не може да се разбере, затова човек се събужда и отново започва да слиза. Физическият свят е отражение на Божествения. Първо ще изучавате физическия: ще изучавате растенията и животните, да видите, колко неща се крият в тях. Ако започна да ви разказвам, какви неща още ще се разкриват в растенията, вие ще мислите, че фантазирам. Какво ще кажете, ако видите цветнага аура на растенията? Всяко растение е обвито със седем различни цвята, които се преплитат

красиво и образуват неговата аура. Виждате Витоша като красив образ, съчетан от хубави линии. Вън от това, обаче, тя има в себе си друго нещо, което заслужава вниманието на всеки човек. Това, което крие Витоша в себе си, и с най-увеличително стъкло не се вижда.

Христос казва: „Който се огрее от мене пред хората, ще се огрее и аз от него пред Оца моего, Който е на небеса.“ Както учениците на Христа проповядваха Словото Му, така и вие приемете Божията Любов и Божията светлина. Само така ще се осмисли животът ви. Само така ще бъдете силни, ще се научите да живеете. Като знаете това, не питайте, защо сте неразположени, мрачни. Седял си до един меланхоличен човек и си възприел неговото неразположение; седял си до човек, който мисли и чувства правилно, и ти ставаш като него добър, весел. Човек се влияе от окръжаващите. Слабият се подава лесно на чуждо влияние. Ще каже, че лошите мисли се дължат на дявола. — Възможно е. Първата причина може да е дяволът, но той не е сам. Най-малко 40 — 50 души са в негова услуга. Той ги изпраща да изследват вярата, надеждата и любовта на човека, да знае, с какво ще се справя. После, те изучават, какво богатство има даден човек, де е скрито. И, след като събере всички данни, тогава той пристъпва към работа. Като разбере, че богатството му е във вярата, ще направи всичко възможно да го обезвери. Ще го убеди да вярва в силата на

ларите. Щом повярва в парите, ще го качи на висок връх и оттам ще го събори. Ще отнеме богатството му и ще го изостави. — Как се познава, кога работи дяволът? — Той всякога започва добре и свършва зле. Като те срещне, ще те хвали, ще те ласкае, докато се хванеш на въдицата. После ще ти каже, че поглунав човек от тебе няма, и ще те остави сам да се освобождаваш. Не се обезсърчавай, но не вярвай на този, който започва добре и свършва зле. Започни отново и знай, че който те хвали и който те кори, е един и същ. Обърни погледа си към онзи, който разбира добре живота. В него е добрия дух. Той казва: Добър си, но не постъпваш добре; даровит си, но не учиш. Започни отново да работиш и да учиш.

Сегашните християни се отклонили от своя път поради мисълта, която им внушили, че дарбите и способностите се дават даром от Господа Исуса Христа. — Всичко ще ти се даде, ако учиш и работиш. Само така можем да придобием съвършенството, за което се говори. Смислът на живота е в съвършенството. Да бъдем съвършени в своята любов! Да бъдем съвършени във вярата си! Да бъдем съвършени в надеждата! Не мислете, че не можете да бъдете съвършени. Всеки човек може да постигне съвършенството. Не може ли шивачът да ушие една съвършена дреха? Не може ли художникът да нарисува една съвършена картина?

Вървете по пътя на вътрешното самоизучаване, и не се обезсърчавайте. Не питайте, защо

нещата стават така или иначе. Всичко става така, както Бог е наредил. Изпитите са определени от Бога, а човек пропада поради своята леност. Изобилието е от Бога, а недоимъкът от човека. Истината е достояние на Бога, а лъжата — на човека. Имаш един лев в кесията си, а казваш, че имаш 10,000 лв. Значи, ти казваш единица истина, а 10,000 лъжа. Отношението е $\frac{1}{10000}$. Какво ще направиш с един лев? Дрежи ли ще си купиш, или ще се нахраниш? Защо не е обратното, да имаш 10,000 лв. в кесията си? Истината е капитал, с който човек всякога разполага. Можеш ли при този капитал да бъдеш беден? Като знаете това, мислете върху надеждата, вярата и любовта, от които зависи вашият успех. Ако разберете отношението на надеждата към вярата и вярата към любовта, вие ще разрешите 99 от своите мъчнотии. Ще остане само една мъчнотия неразрешена.

И тъй, да произнесеш правилно думата „надежда“, това значи, да се радваш на онова, което Бог ти е дал за деня; да се радваш на малките благословения. Да произнесеш правилно думата „вяра,“ значи, да се радваш на големите благословения, дадени от Бога. Да произнесеш правилно думата „любов,“ значи, да се радваш на живота, който Бог ти е дал за вечни времена.

Ще се радваш на богатата за физическия свят. Ще се радваш на способностите и дарбите, които можеш да проявиш. Ще се радваш на вечния живот, който Бог ти е дал.

Мислете върху надеждата!

Мислете върху вярата!

Мислете върху любовта!

Надеждата свързва човека с физическия свят, със здравето. Вярата го свързва със силите на ума, който трябва да се развива. Любовта го свързва с великия, с безграничния живот.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

36. Утринно Слово от Учителя, държано на 3 юли, 1938 г. София. — Изгрев.

Тониране

Размишление.

Ще прочета 6 глава от Евангелието га Матей.

Окултните ученици, както и учениците на мистичните школи в миналото и сега учат, прилагат, но и грешки правят. Ето, Адам беше първият окултен ученик, но сгреши. Как сгреши? В разказа, останал от далечното минало, се разправя, че Адам бил поставен в рая да изучава животните и да им даде съответни имена. В деня, когато държал матура, всички животни, две по две, минали край него. Той се спирал пред всяка двойка и ги именувал. В този момент, в ума му минала мисълта, защо Бог дал на всяко животно другар, а него оставил сам. Адам започнал да философствува и да търси причината на това. Същевременно, той почувствувал, че не е напълно щастлив, липсва му нещо. Сяка минала по лицето му и помрачила неговото щастие. Дали този разказ отговаря на истината, не се знае. Така ни е предадено. Какво са правили окултните ученици в миналото, и това не знаете. Какво правят днес, това и вие знаете. Мнозина искат да минат за духовни. Каква е тяхната духовност, когато ня-

мат представа за Бога? И окултните ученици нямат ясна представа за Бога. Говорят за духовния свят, за отношенията между душите, но не го разбират. Те се питат: Има ли в другия свят мъже и жени? Как живеят там, като нас ли? Семейства има ли? Те задават само въпроси, но какво, в същност, е жена и мъж, не могат да си отговорят. Те имат теоретически познания, които не отговарят на реалността.

Питам: Защо човек иска да се покаже пред хората? Така той сам се заблуждава. Разправяха ми един разказ, как един се заинтересувал от спиритизма и пожелал да направи научни изследвания. Взел молив, турил ръката си на един бял лист и казал: Ако има духове, нека напишат нещо на листа. Той се съсредоточил и, при загасена лампа, очаквал явяването на духове. Чувал, че те не работят при светлина. По едно време, чул шум, нещо тракало. Това продължило цял час, обаче, моливът нищо не пишел. От страх той се скрил в леглото си и се завил през глава с юргана. Тропането продължавало. Най-после, той се престрашил: станал от леглото, запалил лампата и погледнал натук-натам, да види, дали не е дошъл някой дух. Каква била изненадата му, когато видял в легена една жаба, която се мъчела да излезе навън. Той я извадил и пуснал на свобода. Мислел, че това са духове, които искат да се проявят, но излязло жаба. И той беше лекар!

Много от разбиранията на сегашните хора са като тези на лекаря върху спиритизма. Това е действителен случай. И вие се занимавате с духовни въпроси, за морала, за Бога, но малко ги разбирате. Въпросът за морала е толкова далеч от вас, колкото е разсоянието от небето до земята. С този морал вие не можете да стигнете нито до прага на рая. Светията мисли за неща, които на обикновения човек и на ум не му дохождат. Въпреки това, и за него раят не всякога е отворен. Някога през ума на светията минават мисли, за които той може да се самоосъжда. Обикновеният човек, обаче, при същия случай, си казва: Не съм убил никого, не съм откраднал, на никого не съм направил зло. Защо трябва да се самоосъждам? Че съм направил една малка погрешка, това нищо не значи. — В какво се заключават погрешките?

Една муха се хванала в паяжина. Закачило се само едното ѝ краче. Тя се мъчела да се освободи. Паякът ѝ се притекъл на помощ. Вместо да откачи крачето ѝ, той закачил и другото. Колкото повече усилия правела мухата, толкова повече паякът я свързвал. Искрено ли е желанието на паяка да ѝ помогне? Невежеството на мухата причинило смъртта ѝ. Ако тя знаеше, какво нещо е паяжината, нямаше да попадне в нея. Трябваше ли мухата да вярва на паяка? И хората, поради невежеството си, изпадат в големи грешки.

Човешкият живот трябва да се измени, в смисъл, да се пречисти. Всяко нещо, което се употребява, изисква чистене. Водата, въздухът, светлината трябва да се пречистват. — Как? — Има начини за това. Ако човек не знае, как да гледа, т. е. как да възприема светлината, неизбежно ще греши. А грехът нарушава чистотата. Мъжът казва на жена си: Нямах право да гледаш други мъже. И жената казва на мъжа си че няма право да гледа други жени. В случая, и мъжът, и жената не приемат светлината правилно. Погледът им е крив. — Какво може да се възрази на такова гледане? Жената казва на мъжа: Понеже ти си направен от пръст, имаш право да гледаш само земята. Аз съм направена от реброто на мъжа, следователно, имам право да го гледам. Понеже жената е излязла от мъжа, има право да се интересува за своя произход. Днес жените донякъде спазват това, гледат мъжете. Обаче, мъжете не гледат земята. Това е иносказателно. Ис е въпрос, кой кого гледа. Важно е, как гледа човек и кой цвят на светлината възприема — червения, жълтия, зеления, синия или виолетовия. — Какво внася червеният цвят в човека? — Освен енергия, той внася още и влага, която не се отразява добре върху мисълта. Жълтият цвят внася мисъл, а същевременно и сухота. Значи, мисълта може да бъде суха, но може да бъде и влажна. Когато получава едно сложно тело, химикът трябва да знае, каква влага и каква сухота е нужна за реакцията.

Казвате: Ние сме окултни ученици. — Окултният ученик трябва да бъде господар на своя ум, сърце и воля. Като слиза от небето, душата се облича в четири дрехи: с дрехата на физическия свят, на астралния свят, на умствения и на причинния. — Виждам човек. — Ти виждаш човека толкова, колкото и слънцето. Толкова голямо ли е слънцето, колкото го виждаш? — Аз чувствавам работите. — И като чувстваваш, пак не възприемаш правилно. Например, не си разположен. В това състояние, твоите впечатления и възприятия не са правилни. Може ли да мислиш, че твоите чувствувания са абсолютно прави? За да бъдат мислите и чувствата ти прави, ти трябва да бъдеш добре разположен, с повдигнат дух.

Днес всички хора имат желание да оправят света. Как ще го оправят? Според мене, първата задача на човека е да се освободи от заблужденията на своето минало, които и донес го следват. Миналите поколения са оставили своите нечистотии и заблуждения в живота. Хиляди години ви са нужни, за да очистите ума и сърцето си от лошото наследство и да заживеете добре. Тогава може да се говори за разбирателство между хората. Но какво прилича сегашната любов на хората? — На българска трушия. Само онзи може да разбере любовта, който е разбрал светлината. Много естествено. Любовта се извява в светлина, а не в тъмнина. Тя се ражда в тишо, а се извява на светло. Ще кажете, че фотографията хваща

образите на тъмно. Всъщност, без светлина никакви образи не се отпечатват. В тъмнината се пазят, докато се закрепят. Гледам, много фотографии вървят подир човека и току цъкат с апарата си. Какво гонят? — Сянката на човека. И, след всичко това, казват: Снехме този-онзи, снехме Учителя. После ще увеличават, ще намаляват образа и ще го продават — да имат спомен от Учителя. — Блажени вярващите! Има нещо верно и във вашата мисъл, но това е теория. Всяко нещо, косто носиш в джоба си, е теория, не е факт. Учителят не е в джоба ви. Тежко на онзи Учител, който може да влезе в джоба на ученика си! — Да ни държи Учителят близо до сърцето си. — Тежко на онзи Учител, който държи учениците близо до сърцето си!

Някой иска да го държиш близо до сърцето си. Какво означават думите „близо до сърцето“. — Какво иска гладният? - Хляб. Той не се интересува, дали го държиш близо до сърцето си, или не. Следователно, да държиш някого близо до сърцето си, това значи, да удовлетвориш нуждите му. Стоиш в тайната си стаичка и мислиш, каквото искаш; правиш, каквого искаш. И въпреки това, казваш, че Бог е в сърцето ти. Той благоволява ли в критикуването? Благоволява ли в оплаквания от този и онзи? Оплакваш се, че те обидили. Приятно ли е на Бога да слуша оплакванията на милиони същества? Синът се оплаква от бащата, дъщерята — от майката и, в края на краищата, мина-

ват за духовни хора. Какво печели човск, като се оплаква? Какво печели, като обижда? Ще наречеш някого говедо. Не е лошо да бъдеш говедо — го - ве ди — учен човек, който не знае, как да приложи знанието си. Знаеш да псеш, но не искаш. — Защо не искаш? — Защото не ти плагили, колкото трябва.

Един американец чел във вестниците, че виден виртуоз - цигулар ще дава концерт. Случило се, че някаква работа го задържала и, когато отишъл на концерта, намерил вратата затворена. Понеже бил голям любител на музиката, той отишъл в хотела, дето гостувал виртуозът и, макар късно, похлопал на вратата: Господине, не можах да чуя вашия концерт, моля ви да ми изсвите едно парче. — Не мога, ще си лягам вече. — Давам 100 долара, 200 долара. — Не мога. — 500 долара. — Пак не мога. — 1000. — Почакайте малко, да се приготвя. Виртуозът взел цигулката си и му изсвирил едно парче. След това посетителят казал: Дайте ми сега вашата цигулка, и аз да ви изсвирия нещо, да се произнесете, как свирия. Каква поука ще извадите от този пример? Какъв виртуоз е този, който свири за пари?

Млад момък се влюбил в една красива мома. Питам: Красотата на момата не е ли хилладата долара, който получил виртуозът? Ако момата изгуби красотата си, момъкът ще я напусне. Или, ако той няма пари, тя ще се откаже от него. Дето има пари, там е любовта. Щом няма пари, и любов няма.

Като ученици, вие трябва коренно да преобразите живота си, без да се влияете от това, какво мислят хората за вас. Не се подавайте на влиянието на този или онзи. И в общество да сте, пак не се подавайте на това, кой какво говори. Като говорите нещо, говорете само това, което знаете. Това, което знаеш, само то носи живот. Което не знаеш, носи нещастие и смърт. Изкуство е човек да вижда правилно и да говори верни неща. В първо време, когато братята и сестрите излизаха на изгрев слънце, не знаеха, как да гледат. Някои гледаха право в слънцето, поради което виждаха различни кръгове около него.

Един брат разказваше, че като изгрявало, слънцето трептяло особено, като че се колебае. След това в него се отворила една квадратна дупка, а после се явили много кръгове. Той ме пита, какво означават това. Казах му, че колебанието на слънцето е негово кслеабание. Значи, той видял своето състояние отразено в слънцето. Кръговете в слънцето са кръгове на твоето верую. Те трябва да паднат и да остане веруюто ти чисто, без никакви кръгове, като изгряващото слънце. Дупката в слънцето показва вратата, през която трябва да влезеш в слънцето. — Верно ли е това? — Приблизително верно. Ти трябва да се освободиш от заблужденията си, да виждаш слънцето такова, каквото е в действителност. Човек носи много заблуждения от миналото си; те го ограничават на всяка стъпка. Движиш се, ходиш натук-на-

там, но не си свободен. За нищо и никакво се гневиш, напразно изразходваш енергията си. Тази енергия се предава на малкия мозък, и ти започваш да страдаш. Гневният стъпва повече на петите си и удря като кон. Тази енергия трябва да се впрегне на работа. Като се въздържа от гнева, човек става крайно предпазлив и страхлив. Той стъпва на пръстите си. — Защо някой, като върви, удря силно петите си? — Защото иска всичко да става по неговата воля. — Защо някой стъпва на пръстите си? — Защото е страхлив. Колкото да удриш с петите, желанието ти няма да се изпълни. Колкото и да стъпваш на пръсти, по-умен няма да станеш. Ако не знаеш, как да удриш с петите си, ти ще станеш крайно нервен и раздразнителен. Ако не знаеш, как да стъпваш на пръстите си, ще станеш крайно страхлив. Така ще стъпваш, че да развиеш самоувереност; да знаеш, че каквото кажеш, е верно. Всяко нещо трябва да се проверява.

Добре е всеки от вас да има едно тевтерче, в което да си записва, в продължение на един час, колко от неговите мисли, чувства и постъпки отговарят на истината. Ако не се вглежда в своя вътрешен живот, той е осъден на деградиране. Не може да възприемеш една мисъл, без да окаже тя своето влияние върху тебе. Една слугиня обичала да се червисва, но нямала пари за червило. Един ден видяла Библията на господарката си и се зарадвала, защото подвързията ѝ била червена. Тя разре-

шила въпроса с червилото. По няколко пъти на ден тя плюнчала пръстите си и взимала от червената боя на подвързията. Един ден господарката ѝ потърсила Библията си и се почувствала, защо цветът на подвързията е толкова избелял. Като ми разправяше този случай, аз и казах: Не съжалявай за подвързията. Един ден слугинята ще се обърне към Бога. Без да е чела книгата, съдържанието ѝ ще я следва. Всяка мисъл ще се отпечата в нейното съзнание, и след време ще даде своя плод. Тя се свързва кармически с Библията. Мнозина се страхуват от кармата. Не е страшна кармата. Тя не е нищо друго, освен хронизиране, филмуване на човешкия живот. Той се филмува и като спиш, и като работиш — и денем, и нощем. Един ден, като заминеш за другия свят и няма какво да правиш, ще започнеш да преглеждаш своя филм, да видиш, как си живял в миналото и какво си правил. Приятно е да гледа човек своя живот на филм. Като се гордори за руската експедиция на северния полюс, приятно е да видиш на филм, как са живели там. Всеки не може да отиде на северния полюс, но може да гледа филма на тази експедиция.

Като се изучавате, спирайте вниманието си върху добрите си чърти. Изучавайте всяка чърта на лицето си, даже по колко косми имате на главата, на веждите. Преди няколко дни направихме опит с един от учениците на специалния клас, да видим, колко косми има на

главата. Той имаше дълга коса. Острия косата си, и на всеки от учениците се даде по едно малко снопче коса, да преброи космите. Оказа се, че той има на главата си 250,000 косми. Това е приблизително. Един има по-малко косми, друг — повече. Обикновено, слабите, сухите натуре имат по-малко косми от пълните, т. е. онези, които имат повече влага в организма си. Значи, броят на космите се определя от степента на сухотата и влажността на организма. Какво представя косата? Това е антена. Всеки косъм е проводник на светлината. Вие не подозирате, какво отношение имат космите към външните сили на природата. Ето защо, космите трябва винаги да се държат в изправност. Като станете от сън, обикновено, космите са разбъркани.

Първата ви работа е да се срещете, за да могат външните сили да протичат правилно чрез вас. Работата ти не върви добре. Прекарай пръстите на ръцете си през космите, най-малко три пъти на ден. Не си разположен, отпаднал си духом. Не ходи от къща в къща да се оплакваш от страданията си, но прекарай пръстите си през космите. Случва ти се нещо лошо — поглади отгоре едната ръка, после и другата. Започни след това да гладиш всички пръсти, от палеца до малкия пръст. Също поглади и цялата ръка. Ще кажете, че това нищо няма да ви допринесе. Питам: Ако гледаш картината на някой велик художник, не придобиваш ли нещо? Художникът избрал отличен

сюжет от природата. Той ще внесе нещо ново във вас. Всички хора — мъже и жени, са скулптори, художници. Всеки сам изработва своите произведения. Всеки човек е едно произведение. В това отношение, той заслужава внимание. Разглеждайте лицето, косата, устата, веждите, очите.

При мене дохожда една госпожа, да ме пита, какво да прави, за да осмисли живота си. Дадох ѝ следния съвет: Слушай гласа на твоите вежди, защото чрез тях действува сърцето, интуицията. Някога погладете веждите си и кажи: Благодаря ти, Господи, че ми даде такива хубави вежди, които предсказват, какво ще ми се случи. Не искам да ми вярвате, но направете опит, за да проверите думите ми. Вярa, която не се основава на опит, на знание, тя е суеверие. Когато си неразположен, не пипай веждите си. Да ги пипаш, това е свещен акт. Първо, човек трябва да благодари, че има вежди, а после да ги изследва. Веждите са граница между астралния и Божествения свят. Като минаваш от един свят в друг, ти ще се освободиш от много свои възгледи. Като ви говоря по този въпрос, очаква ви една опасност, а именно: започнете да се интересувате, прави ли са отношенията ви към хората; какви ще бъдат условията на вашия живот, т. е. ще имате ли всякога на разположение храна, облекло, жилище; ще бъдете ли здрави. Здравето на човека зависи от степента на любовта към Бога; здраво ли е сърцето ви; какви сърдечни изпитания ви

очакват. Това зависи от духовния живот на човека и от отношението му към ангелския свят; най-после, той ще се интересува от умствения свят — как работи неговият ум, какво може да постигне в живота си.

И тъй, любовта на човека към хората регулира неговия стомах; любовта му към ангелите регулира дишането му, а любовта му към Бога регулира главния мозък, т. е. нервната му система. Щом имаш здрав стомах, любовта ти към хората е правилна; щом имаш здрави дробове, любовта ти към ангелите е правилна; щом имаш здрава нервна система и здрав мозък, любовта ти към Бога е правилна. Оплакваш се, че те боли глава — любовта ти към Бога е неправилна. Боляг те гърдите — любовта ти към ангелите е неправилна. Боли те стомахът — любовта ти към хората е неправилна. Ако ръцете и краката те болят, това показва, че в любовта ти към растенията има нещо неправилно.

И тъй, за да бъде здрав, човек трябва да изправи отношенията си към целия органически свят. Нова, права мисъл е нужна на сегашния човек. Обикновеният човек мисли по един начин, талантливият — по друг начин, гениалният — по трети начин, а светията — по съвсем особен начин. Всеки мисли по своето. — Защо? — Защото всеки живее в особен свят: обикновеният човек живее на физическия свят, талантливият — в астралния свят, гениалният — в умствения, а светията — в причинния. Светията има

най-много знания. След него идат гениалният, талантливият и най-после — обикновеният. Благодарете, че главата ви е свързана с Божествения свят, дробовете — с ангелския свят, а стомахът — с физическия свят. Не може да имаш здрав стомах, ако отношенията ти към хората не са правилни. Това е новото разбиране за живота. Докато боледуващ, ти си в обикновеното съзнание. Щом започнеш да изправяш грешките си, ти влизаш в самосъзнанието, и твоята сила се удвоява. Който изправя грешките си, става два пъти по-силен. Не ги ли изправя, той губи силата си.

Ще ви дам едно правило за вътрешно тонизиране. Слаб си, искаш да станеш силен. Започни да изправяш грешките си. Боли те глава; тонирай главата си с любов към Бога. Болят те гърдите; тонирай гърдите си с любов към ангелите. Боли те стомах; тонирай стомаха си с любов към хората. Ще кажете, че много съм ви говорил, много правила съм ви дал. Това, което съм говорил и което сега говоря, са семена. Посяхте ли ги? Какво сте посяли в центъра на милосърдието, вярата и надеждата? Какво сте посяли в съзнанието си за право и криво? Какво сте посяли в центъра на приятелството? В човешкия мозък има много центрове или области, в които трябва да се сеят най-хубави семена. Лошите издънки ще корените или ще присадите с добри присадки. Всички диви маслини, смокини, ябълки, круши трябва да се присадят, да станат благородни.

Това не може да се постигне в един ден — много време е нужно. Какво ще стане, ако затворите всички прозорци на салона? Днес времето е много хубаво — прозорците трябва да се отворят! Какво ще стане с вас, ако се затворите в сегашните си възгледи? Те представят големи замъци с малки прозорчета. Големи прозорци са нужни. Всички прозорци да бъдат отворени! Едно време замъците са били нужни. Днес не се нуждаем от никакви замъци. Снегът и ледът са нужни през зимата, но не и през пролетта и лятото. Щом дойде силното слънце, снегът и ледът се стопяват. Те се превръщат във вода и се учат на щедрост. — Праведен съм, щедър съм. — Не, докато не изгубиш белия си пвят и се превърнеш на чиста, бистра вода, твоята праведност е привидна. Според мене, реални неща са само тези, които при всички условия запазват своето вътрешно естество. Казваш: Аз съм всякога радостен, добре разположен. — Ще те изпитам. Ако при най-малката скръб не загубиш своята вътрешна радост, ти си, наистина, разположен човек.

Нека остане в ума ви следната мисъл. Обичайте Бога, за да изучавате всичко, което Той е създал. Обичайте ангелите, за да изучавате всичко, което те са създали. Обичайте хората, за да изучавате всичко, което те са създали. Само чрез любовта ще оцените всичко, което ви обикаля. Любовта е единственото нормално отношение, което човек може да има към Бога, към ангелите и към хората. Вън от любовта

няма нормални отношения. Ако нямаш любов, ти си откъснат лист от дървото, и вятърът ще те разнася навсякъде. Имаш ли любов, ти си лист, който стоиш здраво на дървото на живота. Без любов, ти си плод, паднал на земята. С любов, ти си плод на дървото. Който ви обича, сам ще ви откъсне с ръката си. Който не ви обича, ще ви остави да се търкаляте на земята, да гниете. Не яжте гнили плодове! Това значи: Не се хранете с криви мисли и чувства! Оставете Божията Любов да мине през Божествения свят. Оставете ангелската любов да мине през духовния свят. Оставете човешката любов да мине през човешкия свят.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

37. Утринно Слово от Учителя, държано на 4 септември, 1938 г. София. -- Изгrev.

Оригинал и копие

Размишление.

Ще прочета 13 глава от I. Послание към коринтяните.

Много пъти съм чел тази глава и пак ще я повторя. Българинът казва: „Постореписто е майка на знанието.“ Хората приемат тази мисъл като абсолютна и, съзнателно или несъзнателно, повтарят всичко и грешките, и добрите си прояви. Гледани, някои грешни воднъж, два, три пъти, за да научи нещо, както трябва. Някой направил една услуга и десет пъти я повтаря, да се знае, какво направил. Друг облякъл нови дрехи, и току се оглеждал, дали прави впечатление. Днес го питат, отде купил дрехите си, колко струват. На другия ден пак го запитват, но по-малко хора. На десетия ден никой не се интересува от неговите дрехи. — Много естествено. Това е един от временните въпроси. Временните неща са само за момента. Следователно, колкото повече носим дрехите си, толкова повече губят. Червената, зелената, жълтата, синята дреха губят цвета си. Обаче, бялата дреха никога не губи своя цвят. Белият цвят си остава всякога бял. Слушайте един човек да говори. Всички се интересуват от него:

отде е дошъл, де е учил, какво е изучавал. Добър ум има този човек. Обаче, като го слушат няколко пъти, хората казват: И ние можем да имаме като неговото знание. Ще следваме същия университет и ще придобием същото знание. Щом кажат така, престават да го посещават.

Често питат, какъв е смисълът на живота. Според едни, смисълът на живота е да се облечеш добре, да си туриш нова шапка и обувки и да се покажеш на хората. Според други, смисълът на живота е в ученето: да свършиш училище и да покажеш на хората дипломата си; да станеш певец, да излезеш на сцената да пееш, и всички да кажат: Хубаво пее, като ангел. За някои смисълът на живота е в религията; искат да се покажат пред хората с благородството, с набожността си. Застанат в черквата прави, вдигнал очите и ръцете си нагоре и оттук-оттам поглеждат, дали ги вижда. Това било молитва към Бога! Искат да се представят скромни, смирени. И детето, докато е в количката, е смилено; отвреме-навреме поглежда, да дойде някой да подвижи количката. Щом излезе от количката и започне да лази, то иска да покаже, че е юнак. Хваща се за един, за друг стол, мисли, че не се нуждае вече от помощ. Но и това е реклама. И то иска да се покаже пред големите, че и в него има сила.

— Кое дава цена на човека? — Онова, което остава с него и след смъртта му. Ако придобиеш външно знание, всеки момент можеш да

го изгубиш, а с него заедно и своята цена. Ако външно се пакичиш с добродетели и ги изгубиш, с тях заедно губиш и цената си. Без знание, без сила, без добродетели човек губи цената си. То е все едно, да имаш едно око, едно ухо, по три пръста на ръцете си. Цял човек ли е този? Ако не проявяваш правдата, човек ли си? — Човек си, но без ръце. Ако не говориш истината, човек ли си? — Човек си, но без очи. Ако нямаш знание и мъдрост, човек ли си? — Човек си, но без уши и без ум. Ако не проявяваш любовта, нямаш сърце. — Ама аз не мога да любя. — Значи, изгубил си сърцето си. — Не мога да мисля. — Изгубил си ума си. — Не виждам добре. — Изгубил си истината. — Дс е истинският човек? — Ще кажете, че човек може да живее и без истината. Може, но той ще бъде сляп. И без знание може, но ще бъде глух. И без ум може, но ще бъде глупав, безумен. Без всичко може, но какво ще остане от човека? Искате знание. Как сте започнали да работите без знание?

Човек има някакво знание, но ограничено. Какво знае той за природата, за пространството? Знанието му е колкото на бръмбара, колкото на падналия лист. Цял ден вятърът разнася листа и, като утихне, листът казва: Днес обиколих целия свят. Целия свят обиколил! И бръмбарът ще каже, че обиколил цял лист. Колко път е извървял? Българинът ще каже, че обиколил цяла България. Какво пространство заема България на земята? Някой казва: Обиколих ця-

лата земя; придобих много знания. — Колко е твоето знание? Друг ще каже, че обиколил месечината; трети обиколил слънцето. Какво е тяхното знание? — Как се отива до слънцето? — Койго е ходил, той знае. Ако пеперудата каже на гъсеницата, че обиколила всички цветя, тя ще се почуди и каже: Възможно ли е това? И човек може да каже, че хвърчи като пеперуда. Значи, и човскът, и пеперудата са излезли от гъсеница. И гъсеницата, като си направи един ден пашкул, и тя ще хвърчи. Там, в пашкула, тя ще се научи да шари крилцата си и да хвърчи. Как е станало това, гъсеницата не знае. Като видите дете, облечено с красиви, пъстри дрешки, то само ли се облякло? Според една теория, Бог е създал човешкото тело. Според друга, майката и бащата са го създали. Нито майката, нито бащата го създадоха. В Писанието се казва, че Бог, Божествените сили създадоха човека. Майката и бащата само монтират телото, а духът и душата влизат в него и го одухотворяват. Въпреки това, не мислете, че телото е вечно, че е абсолютно реално. Досега човек е живял в хиляди малки къщички, хиляди форми. Никой още не е видял същинската форма на човека.

Време е да се освободите от всички ограничения, от голямото невежество. Вие мислите, че като влезете в другия свят, ще разправяте на Господа, колко сте страдали на земята. Той не се интересува от вашите страдания. Не е въпрос за сграданията, но за недоволството

— липсва ви нещо: Хлябът ти бил малко, не си си доял; дрехите ти били скъсани, обувките също. Бог ще ти каже: Виж, как ходят твоите по-малки братя. Имат ли обувки на краката си? Цял живот те са без обувки, пък и ти не си роден с обувки. Ако бяха необходими, Бог щеше да ти ги даде, още като беше в утробата на майка си. Всъщност, обувките дойдоха впоследствие, те са човешко изобретение. Ако живеехте в област с мека трова, нямаше да имате нужда от обувки. Днес имаме нужда, защото земята, върху която стъпваме, не е разположена към нас. Някога и хората не са разположени едни към други. Хората носят и ръкавици, и те не са нужни, по засега още се употребяват. Трябвали да се оплакваш, че нямаш ръкавици? Интересно е, как майка ти и баща ти не са те създали с ръкавици!

Аз ви навеждам на тези въпроси, за да размишлявате. Например, говорите за светите на църквата. Аз се чудя, какви светии са те! Какъв светия е този, който не свети? Какъв учен е този, който никога не е учил? Слушам да се свири или говори на грамофонна плоча. Въпреки това, тя не е учена. В този смисъл, има грамофонни светии и грамофонни учени. Мислете право, не взимайте тези думи върху себе си. Които си въображава, че е свършен, той е грамофонна плоча. Наистина, някога речта на оратора се предава толкова добре на грамофонната плоча, че всички я приемат за истинска. В речта всичко е на място. И човек поня-

кога, за да покаже, че е съвършен, казва: Духът говори чрез мене. Ако е така, защо се хвалиш? — Държах много хубаво слово. — Да, но на грамофонна плоча. Нямам нищо против такава слава, но да ви пази Бог от грамофонни плочи! Отдалеч слушаш и си мислиш, че човек говори, а то било плоча. Ще кажете, че това е изкуство. Запиташ нещо за изкуството, отговаря ти се друго. Какво чуваш? — Заплакала е гората, гората и планината. Планини високи, долини дълбоки. По поля се скитам и за тебе питам.

Питате: Защо ни говориш така? Кажи ни нещо друго. — Какво да ви кажа? Влезе в ума ми една идея и започнах да пиша. След това и вие започвате да пишете на същото място. Не пишете там, дето други са писали. Някои си позволяват да пишат там, дето Бог е писал вече. И след това ще се подпишат под него. Това е щеславис. Ще се качиш на една тополя, и там ще се подпишеш. Колкото нагоре расте тополата, и подписът се качва нагоре. — Като умра един ден, поне името ми да остане за спомен. — Какъв смисъл има, след смъртта, имената ви да бъдат записани? — Е, поне името ни да остане някъде записано! Аз предпочитам да живея, без да е записано името ми, отколкото да умра, и името ми да е записано някъде. Ще дойде някой да ме пита, съвършен ли съм. Няма смисъл да се задава такъв въпрос. Е, прост човек съм. — И това не е на място. Картината няма право да се произнася сама за себе си. Са-

мо художникът може да се произнася за нея. Поезията също няма право да се произнася за себе си. Само поетът може да се произнася за поезията. И ние нямаме право да се произнасяме, добри ли сме, или лоши. — Добър ли си ти? — Не зная. — Лош ли си? — Не зная. Докато се произнасяш за себе си, ти не си умен. Как може, умният да върши глупости? Умният не задава такива въпроси. Който е направил грешка, нека сам да си я изправи. Боядисаш едно платно, нарисуваш нещо върху него и казваш: Ето моята картина; хубава ли е? Ти пръв ще се произнесеш за нея. Ако нищо не можеш да кажеш, по-добре си мълчи.

Често вие се самоосъждате, недоволни сте от себе си. Оставете другите да ви съдят. Какво печели художникът, ако сам се осъжда? Какво ще бъде неговото положение, ако всичките му картини се обявят против него? Какво печели той, ако всяка картина започне да го критикува? Интересен е животът на човека. Ражда се малко, безпомощно дете. Майка му го носи на ръце, къпе го, облича го, храни го и му се радва, нарича го ангелче. Колкото повече расте, всички виждат слабостите му и го критикуват. Като стане голям, започва да работи, сам си изкарва прехраната. Един ден го виждате стар, немошен. Той казва: Остарях вече, за нищо не ме бива. Как остаря? Не се произнасяй нито за младостта си, нито за старостта. Ти си актьор, на сцената те направиха млад, без да си млад; после те правят стар,

без да си стар. На сцената ставаш и учен, и невежа, без да си такъв. Каква реалност има в това? Философите говорят за реалността, но тя не е там, дето те я виждат. Те говорят за добро и за зло. Казват, че този е добър, ози е лош. И доброто, и злото са външната обстановка на нещата. За малките деца майката е добра, когато им носи сладкиши, играчки. Тигрицата е добра за малките тигърчета, защото им носи агънца за ядене. Питайте агънцето, колко е добра тази тигрица.

Днес аз говоря за напредналите ученици, които искат да разберат живота в неговия дълбок смисъл. Казвате: Каквото и да ни се говори, според нас, човек не е нито добър, нито лош. Какво, всъщност, е доброто и добрият човек? — Който има здрави крака и може да ходи, той е добър човек. Доброто, добродетелта има отношение към краката. Справедливият има здрави ръце и може да работи. Който обича истината, има здрави очи. Който чува добре, има здрави уши. Той е умен човек, мисли право. Ако не мислиш, не си умен. Всеки трябва сам да мисли, сам да се учи, да не очаква на грамофонните плочи. Някой певец слуша на грамофонна плоча видни певци и се учи от тях. Професори слушат научни сказки на грамофонни плочи и се учат от тях. Грамофонът предава гласа и тона в общи чърти, а не в подробности. Някога се чудя на себе си, как се оставям да ме фотографират. Ще ме следят, да хванат тази или онази поза. Това са ак-

тъорски пози. После ще ме продават. Ще да-
деш 50 лева и ще си купиш Учителя. Много
свтин учител. След време, тези портрети ще се
изтрият. Ако искате да имате образа на Учи-
теля, аз ще ви помогна да го отпечатате в мо-
зъка си. Там ще имате приблизително оригина-
ла, а на портрета — копие, по-близо или по-
далеч от оригинала. И това не е лошо, но при-
родата е предвидила всичко. Тя отпечатва и
хроникера образите и събитията. В нея нищо
не се губи.

Иде ден, когато светът ще се освободи
от всички фотографии, от всички копия. Този
ден е второто пришествие. Тогави ще остане
само оригиналът и едно копие от него. В ори-
гинала е Божественото. Смиълът на живота се
заклучава, именно, в това, да се освободят хо-
рата от копията и да остане само оригинала. Зна-
чи, в човека трябва да остане само Божествено-
то, вложено от Бога. Ако имах време, щях да
ви представя картинно, де се спъвате. Впрочем,
и да имах време, не бих се заел за тази рабо-
та, защото, без да искам, ще ви критикувам.
Не обичам да критикувам, защото всичките ви
копия ще влезат в мене. Аз се нуждая от ори-
гинали, а не от копия. Не се нуждая и от греш-
ките на хората. Те са копия, а не оригинали.
Всички недоносчета - картини са копия. Щом
картината не излезе добре, художникът я по-
мята. Злото е в помятането. Когато не може
да роди детето, жената помята.

Знаете ли, какво се случва, когато жената помята? — Или тя заминава за другия свят, или детето. Някога майката не иска да роди детето, но и да не го пометне, мисълта ѝ действа върху него и, то се ражда или мъртво, или хилаво. На хиляда такива деца едно-две оцеляват и те — несретници. Пазете се от помятане. Човек може да помята и мислите, и чувствата, и постъпките си. Казваш на някого: Обичам те. Ще ти повярва ли той? Или, пишеш му писмо: Обичам те! И сега не може да вярва. Това са копия на любовта. Турете копията настрана и се върнете в света на реалността, за да имате ясна представа за любовта. Тя е сила, която примирява вътрешните противоречия в човека. Например, как ще примириш милиони стърготини, събрани в едно шише? Каквото да правиш, те ще бъдат в постоянно движение. Ако ги туриш на силен огън, веднага ще се примирят: те ще се стопят и ще се превърнат в течност. И любовта е като огъня. Щом се превърнеш в течност, ще се примириш, и животът ти ще се осмисли.

Сега, вие искате да бъдете силни. Ако нямате новото разбиране, за което ви говоря, не можете да бъдете силни. Без това разбиране не можете да станете нито добри, нито лоши. Добър, или лош, това са два начина на проява. Лошият човек е черен, а добрият — бял. Какво от това, че лицето на лошия е черно? Разликата между черния и белия е тази, че черният няма условия да се проявява, а белият има.

Един проповедник казал: Лицето ми е черно, но сърцето ми е бяло. Прав е този човек. Има хора с бели лица, а черни сърца. Други имат черни лица, а бели сърца. Малко хора има с бели лица и бели сърца. Вашите лица са бели, но и сърцата ви трябва да бъдат бели. Това е за ваше добро.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

38. Утринно Слово от Учителя, държано на 11 септември, 1938 г. София.— Изгрев.

Изгубеният сън

Размишление.

Ще прочета 2 глава от пророк Данаила.
„Навуходоносор сънува сън, и сънят му побегна от него.“ Някога и вие сънувате сън и го изгубвате. Сутринта казвате: Сънувах нещо, но го изгубих. Остана нещо, но го губя. Не е лесно да бъдеш пророк. Царят извика Данаила и му каза да намери съня му и да го изтълкува. Трудна задача, но трябвало да се реши.

Жената на един турски валия обичала често да се разхожда из гората. Един ден тя паднала и навехнала крака си. Валията заповядал, веднага да намсрят един чаракчия, но с условие, да не се докосва до крака на ханъмката. Най-после намерили един опитен чаракчия в едно варненско село — Ботьово. Той се явил пред валията и получил заповедта: да намеси крака на ханъмката, без да се докосне до нея. Той казал: Искам да ми дадете срок една седмица, да помисля малко. След една седмица чаракчията дошъл и започнал лекуването на ханъмката. Казал да подложат на тридневен глад един жребец. Те имали един млад, черен жребец. За здравето на ханъмката, трябвало жребецът

да пости три дена — нито вода, нито храна. След това чаракчията казал да вържат ханъмката под жребца, на корема, и да му дават по малко вода. Понеже от поста коремът на жребца хлътнал, от водата започнал постепенно да се надува. Така се наместил крака на ханъмката. Значи, с изпълване слабините на жребца, кракът на ханъмката се намесгва. Ум се иска за това. Като запитали чаракчията, отде научил това изкуство, той отговорил: По наследство го получих от дядо си. За да покаже изкуството си, той казал: Донесете една голяма стомна за вода, с вместимост 12 литри. Като му я донесли, той турил стомната в един чувал, завързал го добре, ударил го няколко пъти в земята, и стомната се счупила на парчета. След това, пъхнал ръката си в чувала, събрал всички парчета и възстановил стомната в първия ѝ вид.

Ако не можеш да наместиш изкълчения крак без пиране, ти не си на мястото си, не си учен човек. Ако не можеш да събереш парчетата на една стомна и да я възстановиш, ти нямаш никакво изкуство. Тази е причината, задето, при слизване в живота, вие се натъквате на големи противоречия. Гърсите гадатели и намирате два вида такива: едните владеят знанието на вавилонските мъдреци, които могат да гадаят, когато им се разкаже сънят. Другите не могат да открият съня, следователно, не могат и да го разгадаят. Според вас, няма човек на земята, който може да тълкува сънища, като

съня на вавилонския цар. Избегналият сън на Навуходоносора не е нищо друго, освен навяхнатия крак; той мъчно се лекува.

Човечеството минава през четири фази. Първата фаза е, когато главата на човека е от злато; втората фаза е, когато коремът и бедрата му са от мед; третата фаза — коленете му са от желязо — четвъртата фаза, когато нозете му са една част от желязо, а друга — от кал. Такъв образ сънувал вавилонският цар. — Кога човечеството ще мине през тези фази? — Това ще стане в един период от 400 години: златният век трае сто години, сребърният също сто години, останалите два — медният и железният също по сто години. Сега българите минават своя златен век, останалите европейски народи минават железния век. Вие всъщност да знаете, какво ще стане с българите. Понеже минават златния си век, те имат най-добрите условия. Макар и малък народ, в духовно отношение, те представят банка, която ще кредитира другите народи. В края на този век, славянството ще излезе от железния си век и ще влезе в златния си век. И християнството минава също през тези четири епохи. И то не е влязло още в златния си век. Още много години ще изминат, докато влезе в златния век. Когато човек минава от една епоха в друга, докато разбере нейните закони, ще се намери в големи противоречия. Богатият човек, който не е организиран, ще употреби богатствата си само в ядене и пиене. Понеже не е работил на

младини, нито е придобил знание, той не е придобил също и мъдрост. А мъдростта и знанието — това е златото на физическия свят. През този период, сърцето трябва да придобие добродетели, волята да стане силна. Гова е истинското положение на човека. Златната глава е глава на знанието и на мъдростта; тя излъчва светлина. Човек, в когото мисълта, чувствата и волята са свързани в едно, може да разбере своето предназначение и да изпълни Божията воля.

Като четете тази глава от Данаила, ще се постараете да изтълкувате образа, който видял вавилонският цар. Тълкувателите уподобяват царството на Александра Велики на медната епоха; великата Римска империя — на желязната, а сегашните царства — на желязото и калта. Те са направени на места от желязо, а на места от кал. Сегашните оръжия, телени мрежи, всичко е от желязо и кал. Пророчеството на Данаила се отнася и за сегашните времена. В прочетената глава се казва: „Желязото, калта, медта, среброто и златото се съкрушиха изцяло и станаха като прах от плевя; вятърът ги дигна и не се намери за тях никакво място; камъкът, който удари образа, стана планина голяма и изпълни всичката земя.“ Тази глава показва всичките заблуждения от хилядите години, в които хората са живели и са противодействували на Великия Божествен закон. Камъкът, който удари образа, е истинското учение, което Бог изпраща в света. Божественото

учение ще проникне в съзнанието на хората, и това Царство няма да загине. Него очакват сега хората. Казано е: „Когато Син човечески дойде“. Някои очакват да дойде Христос на облаците. — Какво означава това?—В дадения случай, облаците означават обърканите времена.

Сега всички хора са смутени и нищо не виждат. Очакват Христа да дойде над облаците. Това е фигуративно казано. Аеропланът, като се вдигне над облаците, бръмченето му се чува, но той не се вижда. Вие се плашите и се чудите, как ще се оправят разбърканите работи. Разбърканите работи аз уподобявам на ловене риба в мътна река. Докато водата е мътна, рибите се ловят. Като се избистри, няма какво да се лови. Сега светът е размътен, и мрежите се хвърлят. Питате: Какво ще стане със света? — Като риби ще ви хванат и, като ви извадят от реката на заблуждението, водата ще се избистри. Всеки от вас ще бъде хванат в една мрежа, нито един няма да остане свободен. Праведни, грешни, всички в мрежите. Вие искате да знаете, какво ще стане после. — Праведните ще бъдат посяти в новата епоха, а грешните ще бъдат турени в сламата, за храна на говедата. Като умре човек, нали го турят в земята? Ще кажете, че не го виждате. За вас е така, но червеите го виждат и се разговарят с него. Някъде, телата на умрелите балсамират, както правели египтяните с телата на умрелите, на своите царе и царици.

Сега ние живеем в последната епоха. Казват, че ще се свърши светът. — Няма да се свърши светът, но минаваме от една епоха в друга. Аз наричам едната — епоха на нощта, а другата — епоха на деня. В епохата на нощта живеят всички нощни птици и месоядни животни; в епохата на деня живеят всички животни, които започват деня с изгряването на слънцето. Понеже иде новата епоха на Божественото слънце, което ще изгрее, и Писанието казва: „Праведните ще просветнат.“ Желая ви, да дочакате Божествения ден. Когато дойде истинската култура на земята, тогава ще печелиш хляба си без страх и мъчение. Сега хората живеят със страх и смущение. Тъкмо седиш спокойно и обядваш, изведнъж ти съобщават неприятната вест, че жена ти заболяла, или синът ти е убит. Можеш ли да бъдеш спокоен? Веднага сгаваш от трапезата и тръгваш по лекари. Един наш приятел разказваше, как се спасил от катастрофа. Връщал се у дома си и спрял да чака трамвай. Хванал се за дръжката на трамвая, който веднага потеглил и го повлякъл. Добре, че се държал здраво, иначе, щял да се намери под колелата на трамвая. Чуди се той, как се спасил!

Едно се иска от всички — да обичате Бога. Любов към Бога — това е епоха, която иде сега. Тази любов трябва да проникне в човешките умове и сърца; тя трябва да проникне и в човешката душа и дух. Само така човек ще се освободи от противоречията на живота. — Де

ще останат противоречията? — Вън от човека, а в него ще останат възможностите и условията, както и добрите мисли и чувства. И Данаил имаше противоречия, но знаеше, къде да ги постави. Оплакваш се, че нямаш пари и се намиращ в противоречие. — Много просто, главата ти е златна. Отрежи ухото си и го продай. Или, отскубни няколко косми от главата си и ги продай. Всичко на главата и в главата ти е злато. Колко струва твоята глава? Може ли при такова богатство да нямаш пари? Човек се безпокои за неща, които не заслужават безпокойство.

Преди няколко дни дойде една сестра при мене, да ми каже, че много страда. — Защо страда? — Била голяма грешница. Казах ѝ: Не греши! — Какво да правя с миналите грехове? — Като не грешиш, Бог няма да те съди за миналите грехове. Щом не грешиш, ти ще изправиш грешките си. — Лоши неща съм говорила. — Сега ще говориш добри работи. — Как да говоря добро? — Срещаш един болен човек. Кажи му: Ще оздравееш. Срещаш един обезсърчен, нещастен човек. Кажи му: И твоята работа ще се оправи. На всеки човек казвай по една дума за насърчение, за да се простят греховете ти. Един албанец - бозаджия продавал много хубава боза. Два деня от седмицата той оставял за себе си, за своята душа. В това време, той излизал на края на града, с две стомни, пълни с чиста вода и, като минавал жаден, умерен пътник, предлагал му чаша вода, да утоли жаждата си.

Питам: Вие не можете ли да направите, колкото този албанец? Кажете и на себе си една добра дума, да се насърчите. Заболи те ръка, крак, глава, стомах, кажете им: Ще оздравеете. Те са вашите близки. Поглади ръката, крака, главата си, и те ще оздравеят. Чрез ръката се предават Божествени енергии. Най-хубавите работи стават с ръцете. Чрез лявата ръка работи любовта, а чрез дясната — мъдростта. С ръцете цигуларят и пианистът свирят, с пръстите — също. Така, те учат хората, какво може да излезе от човешката ръка. Всеки пръст излъчва специфична енергия. И големият пръст — палецът взема участие при свирене на пиано. Той внася в музиката Божествен елемент. — Какво да правим, като ни се объркат работите? — Вземете една хубава дъска, добре полирана, и свирете с пръстите си. Така ще трансформирате състоянията си. — Няма да се чуват никакви тонове и ще станем за смях пред хората. — Като объркате работите си, не сте ли за смях? Като се разболявате, не сте ли за смях? Гледаш един учен човек, професор, легнал болен. Не е ли за смях? Не се срамувайте. Свирете на дъската и, като ви питат, какво правите, кажете: Оправяме обърканите си работи. — Дъска е това! — И книгата е от дъска. Но, колко хубави неща се печатат на нея! Свещени мисли се печатат в книгите. Книгата насочва човека в правия път.

Сега, благодарете на Бога за всичко, което ви е дал: за главата, за очите, за ушите.

Като ставаш сутрин, кажи: Благодаря ти, Господи, за очите, които ми даде. Чрез тях възприемам светлината и се запознавам с външния свят. Без светлината ти си в ада, в мрака на живота. Благодаря за ушите, чрез които приемаш звуковите вълни. Чрез тях приемаш и живота, който те движи и оживява. Какво щеше да прави болният от 38 години, ако беше глух? Христос му каза: „Вдигни одъра си и тръгни!“ Той чу Христовите думи и оздравя. Благодаря за носа, чрез който дишаш и издишаш. Въздъхът е Божественият живот, който възприемаш в себе си. Благодаря за устата и за езика, чрез които опитваш храната. Ако знаеш, как да си служиш с тях, злато ще излиза от устата ти.

Една сестра ми разправи една своя опитност. Каза ми: Толкова години вече живея, но не чух една похвала за себе си. И на баща си услужвах, и на майка си, но все недоволни оставах. Свърших университет, пак не чух една похвална дума. Един ден диктувам на една машинописка. Казах ѝ: Добре пишеш на машина. Тя ми каза: Но и ти диктуваш добре. Стана ми много приятно. Университет свърших, но не ми беше толкова приятно, както нейната похвала: И ти добре диктуваш.

Сега и аз ви казвам: Добре пишете и добре диктувате. Похвалявам ви и за едното, и за другото.

Това е живот вечен, да познаем Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си проводил.

х

39. Утринно Слово от Учителя, държано на
18 септември, 1938 г. София. — Изгрев.

Съдържание

	стр.
1. Красотата на душата	3
2. Четири погледа	25
3. Единствената връзка	54
4. Единство в живота	75
5. Новата храна	98
6. Да слушат	119
7. Добрите плодове	141
8. Великите пътища	161
9. Под тебе и над тебе	185
10. Даде ми се всяка власт	204
11. Даром давайте	214
12. Отворени за доброто	229
13. Главните точки	247
14. Великото в света	262
15. Обнова на човека	272
16. Последен в света	284
17. Две посоки	296
18. Слизане и качване	310
19. Тониране	323
20. Оригинал и копие	339
21. Изгубеният сън	350